

AĞUSTOS-EYLÜL 1994 AYLIK SİYASİ DERGİ FİYATI:30.000 TL (KDV dahil)

20

- ◆ "MAO ZEDUNG ADI 'ENGİNLERİ FETHETME RUHU'NUN SEMBOLÜDÜR"
- ◆ TASFİYECİLİĞİN GAYRİ-MEŞRU TOPLANTISI VE BİR KEZ DAHA SUÇÜSTÜ YAKALANMASI
- ◆ BİLİNMEYEN YÖNLERİYLE TASFİYECİ HİZİBİN PARTİ BİRLİĞİNE KARŞI DÜZENLEDİĞİ KOMPLO
- ◆ MK'NE, AK'NA VE TÜM PARTİYE
- ◆ KASIMPAŞA ELEŞTİRİCİLİĞİYLE BULANDIRILMAK İSTENEN BİLİM, PARÇALANMAK İSTENEN PARTİ
- ◆ 24 OCAK, 4 ŞUBAT, 5 NİSAN EKONOMİK-SİYASİ KRİZİN BİR ANATOMİSİ VE EYLÜL BEKLENTİSİ

FAŞİZME, EMPERYALİZME, FEODALİZME, ŞOVENİZME VE HER TÜRDEN GERİCİLİĞE KARŞI

PARTİZAN

PARTİZAN

İÇİNDEKİLER

"Mao Zedung adı 'Enginleri Fethetme Ruhu'nun sembölüdür"- Yılmaz Güney	5
Tasfiyeciliğin gayri-meşru toplantısı ve bir kez daha suçüstü yakalanması	17
Bilinmeyen yönleriyle tasfiyeci hizibin parti birliğine karşı düzenlediği komplo	33
MK'ne, AK'na ve Tüm Partiye	47
Kasımpaşa eleştiriciliğiyle bulandırılmak istenen bilim, parçalanmak istenen parti... ..	109
24 Ocak, 4 Şubat, 5 Nisan ekonomik-siyasi krizin bir anatomisi ve Eylül beklentisi	133

UMUT YAYINCILIK ve Basım Sanayi Limited Şirketi adına

Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü: Fehmi KÜÇÜKASLAN

Yönetim Yeri: Oğul Sok. No. 16 Sultanahmet/İSTANBUL Tel: 516 25 38 - 516 60 20 Fax: 518 23 23

Baskıya hazırlayan: Umut Yayıncılık, Baskı: Basmat A.Ş. Avcılar/İST. Tel: 509 86 86

BÜROLAR

Ankara: Necatibey Cad. No. 80/12 Maltepe Telefax: (0312) 230 63 27

İzmir: Gaziosmanpaşa Bulvarı Koçaş İşhanı No: 87 D. 318 Konak/İZMİR Telefax: (0232) 441 93 09

Çukurova: Melegirmez Çarşısı 30. Sokak No: 30 Kat: 1 ADANA

Malatya: Tabakhane Mah. Balarcılar Çarşısı Yanı Sarıbeyoğlu İşhanı K: 2 No: 64 Tıf: (0422) 322 08 04

DÜZELTME VE ÖZÜR

Partizan sayı 19'da yayınladığımız "**Son örgütsel ayrılığın iç yüzü**" başlıklı yazının yer aldığı 45. sayfada 3. paragrafın ikinci satırında "... **MLM'lerin bu sorumluluk bilinciyle hareket etmelerini....**" şeklinde devam eden bölüm sayfa 44'teki 28 Mart 94 tarihli mektubun son bölümüdür ve 45'te fazladan yazılmıştır. Ayrıca sayfa 45'teki mektubun tarihi 28 Mart 94 değil 24 Nisan 94 olacak.

Bu sayıda ikinci bölümünü yayınlamayı düşündüğümüz yukarıda sözünü ettiğimiz yazı, elimize ulaşmadığı için yayınlamayız.

Sayfa 61'de yer alan "**Partiye açık mektup. Parti ve Ordu bünyemizde yapılmak istenen nedir?**" başlıklı yazı dizgideki hatadan dolayı sayfa 68'de kesintiye uğramış ve araya "**Kitle sorunu üzerine**" adlı yazı girmiş. 68'de kesintiye uğrayan yazının devamı sayfa 83'te "**Yeni seçilen MK içindeki güçler dengesinin, ifadesi zor anormallikler sonucu....**" şeklinde devam eden ikinci paragraftaki yazı sayfa 93'e kadar olan şekildedir. Dolayısıyla okuyucu sayfa 61'de başlayıp 68'de kesintiye uğrayan yazıyı sayfa 83'ten itibaren okursa bir bütünlük elde edebilir. "**Kitle sorunu üzerine**" başlıklı yazı zaten sayfa 68'den başlayıp 83'te bittiğinden bir bütünlük arz etmektedir.

"**Darbecilik ve komploculuk yenilgiye, MLM zafere götürür**" başlıklı yazının 114. sayfasında "...**sen bilmek ve uygulamak**" şeklinde geçen alıntılarda dizgi hatası yapılmıştır. Doğrusu "... **Yem bilmek ve uygulamak**"tır.

Yine aynı başlıklı yazının yer aldığı 124. sayfadaki birinci paragrafta "... **üstelik darbe yaptıkları yönetici kadroların çoğunun da seksiyon anlayışına sahip olduklarını bildikleri halde**" şeklinde ifade edilen yerde, dizgi hatası yapılmıştır. Doğrusu "...**olmadıklarını....**" olacak. Düzeltir yazı sahiplerinden ve okurlardan özür dileriz.

PARTİZAN

ÖN AÇIKLAMA:

Dünya proletaryasının ve ezilen halkların büyük önderi Mao'yu ölümünün 18. yılında; ülkemizde bir zamanlar "Çağımızın en büyük ustası Mao'dur" , "Yaşasın ML-Mao Zedung Düşüncesi", "Biz Mao Zedung'u reddedersek lanet olsun bize" diyen HK vb. akımların Mao'nun ölümünden sonra nasıl yan çizdiklerini ve Enver Hoca'nın kuyruğuna takıldıklarını eleştiren TKP(ML)'nin yanısıra, Hocacılara karşı Mao'yu gayet net bir şekilde savunan Yılmaz Güney olmuştur. Ölümünün 10. yılında Yılmaz Güney anısına 1978 yılında kaleme aldığı iki ayrı yazısını olduğu gibi okuyucuya sunuyoruz.

"Mao Zedung adı 'Enginleri Fethetme Ruhu'nun sembolüdür"

Yılmaz GÜNEY

Üretim araçlarının sosyalist dönüşümünün esas olarak tamamlanmasından sonraki çelişkileri ayrıntılı biçimde açığa çıkartan Mao devrimin proletarya diktatörlüğü altında kararlılıkla sürdürülmesi gerektiğini belirtti ve dünya komünist hareketini bölen, Marksizm-Leninizm'e açıkça karşı çıkan Kruşçev modern revizyonizmine karşı mücadele bayrağını açtı.

Büyük öğretmen Mao Zedung'u iki yıl önce kaybettik. Dünya proletaryası ve halkları Mao Zedung'u derin ve yürekten bir saygı ile anıyor.

Marksizm-Leninizm'in evrensel gerçeğini Çin'in somut pratiğiyle kaynaştıran Mao Zedung, Çin halkının saygıdeğer ve yüce önderiydi. O yalnız Çin halkının değil aynı zamanda Marksizm-Leninizm'e yaptığı büyük katkılardan dolayı, bütün dünya proletaryası ve ezilen halkların da önderiydi.

Mao Zedung Çin'de sınıfların ve ekonomik yapının doğru bir tahlilini yaptı. Devrimin özünün toprak devrimi olduğunu açıkladı. Ancak proletaryanın önderliğinde gerçekleşebilecek devrimin, temel gücünün köylülük olduğunu, emperyalizme ve feodalizme karşı mücadele sonucu devrimin başarılabileceğini ortaya koydu. Bu düşünce aynı zamanda bütün sömürge ve yarı-sömürge ülkelerdeki devrim mücadelesinin yolunun çizilmesiydi.

Mao Zedung proletarya diktatörlüğü döneminde üretim araçlarının ve üretim ilişkilerinin durumunu derinlemesine tahlil etti. Bu dönemde burjuvazi ile proletarya

arasındaki mücadelenin sürdüğünü, ancak bunu değişik biçimlere büründüğünü söyledi. Burjuvazinin mücadelesini esas olarak parti içinde sürdürdüğünü açıklayan Mao, bunun kapitalist yol ile sosyalist yol arasındaki mücadele olduğunu belirtti. İflah olmaz karşı devrimci revizyonistlere karşı "Büyük Proleter Kültür Devrimi"ni başlatıp, bizzat önderlik etti. Üretim araçlarının sosyalist dönüşümünün esas olarak tamamlanmasından sonraki çelişkileri ayrıntılı biçimde açığa çıkartan Mao devrimin proletarya diktatörlüğü altında kararlılıkla sürdürülmesi gerektiğini belirtti ve dünya komünist hareketini bölen, Marksizm-Leninizm'e açıkça karşı çıkan Kruşçev modern revizyonizmine karşı mücadele bayrağını açtı.

Mao Zedung Marksizm'in en büyük ustalarındandır. Mao Zedung'un düşünceleri uluslararası proletaryaya, bütün ezilen ulus ve halklara; emperyalizme, sosyal emperyalizme ve her türlü gericiğe karşı ışık tutuyor, yol gösteriyor.

Mao Zedung 1893'de doğdu. Babası orta halli bir köylüydü. Öğretmen okulunda 1918'de mezun oldu. O sıralarda liberal düşüncelere sahip olan Mao, küçük bir arkadaş grubuyla düşüncelerini ve fiziğini geliştirmek için çalışmalar yaptı. Marksist düşüncelerle ilk defa Pekin'de bir kitaplıkta çalışırken karşılaştı, çok etkilendi. Çin'de milli hareketin başlangıcı sayılan 4 Mayıs Hareketi'nden sonra, öğrenci hareketlerine katıldı.

1921 Mayıs'ında Şanghay'da Çin Komünist Partisi'nin kuruluş toplantısına katıldı. 12 kurucu üyeden birisi oldu. ÇKP'nin 1923'deki 3. Kongresi'nde Merkez Komitesi üyeliğine seçilen Mao, bir sene ÇKP-Guomindang Birleşik Cephesi'nin Merkez Komitesi üyeliğine seçildi.

Mao, daha sonra, uzun süre köylülük içinde çalıştı. Köylülüğün gücünü kavradı. Bu sırada, daha sonra "Yeni Demokrasi" adlı eserinde sistemleştireceği düşüncelerinin temeli oluştu. Ancak partinin 5. kongresinde bu düşünceler reddedildi. Böylece Mao'nun Çin'de devrimin burjuvazinin önderliğinde gerçekleşeceğini savunan ve Guomindang'a karşı teslimiyetçi bir tavır içinde bulunan, sağ oportünistlere karşı amansız mücadelesi başladı. 1927 baharında, Guomindang'ın önderi Sun Yat-Sen'in ölümü üzerine başa geçen Çan Kay-Şek Guomindang ile ÇKP arasındaki anlaşmayı bozdu ve ÇKP'ye karşı yoğun saldırıya geçti. Bunun sonucunda parti içindeki sağ oportünistlerde yıkıldı. Sonbaharda ilk Sovyet kuruldu, Mao Zedung Kızıl Ordu komutanı oldu. Mao, Kızılordunun hareketli savaş ve gerilla taktiklerini benimsemesi gerektiğini savundu. Dört imha seferini kesin zaferle savuşturan kızılordu, Guomindang'ın bir milyon askerlik beşinci imha seferi karşısında, parti içindeki yanlış düşüncelerin de sonucu, Kızılordu 1934 Ekim'inde "Uzun Yürüyüş"e başladı. Kızılordu, Mao'nun önderliğinde olağanüstü bir mücadeleyle iki sene savaşarak yürüdü ve kuzeydeki kuvvetlerle birleşti. Bu arada Mao 1935'de ÇKP Merkez Komitesi başkanlığına seçildi.

Bu zamana kadar Mao'nun yaptığı tespitler sürekli doğru çıkmış uygulandığında başarılı olmuş, Mao'nun pratik önderliğiyle de birleşince kesin zaferle ulaşmıştı. Merkez Komitesi başkanlığına getirilmesi de Mao'nun ideolojik ve siyasi zaferidir, Çin halkının zaferidir. Bu zaferin temeli Mao'nun

“Dostlarımız Kimlerdir? Düşmanlarımız Kimlerdir?” sorusunu doğru çözmesinden gelir. Mao'nun **“çelişkilerden yararlanmak çoğunluğu kazanmak, çok az kişiye karşı çıkmak ve düşmanlarımızı birer birer ezmek”** diye özetlediği bu siyaset yalnız o döneme kadar yapılanlara ışık tutmakla kalmamış, Çin halkının önündeki yeni mücadelelerde yol göstermiş, başarıya ulaşmalarını sağlamıştır.

1931'de Japonya'nın Çin'i işgal etmeye başlamasından sonra ÇKP silahlı mücadele içinde bulunduğu Guomindang'a ittifak teklif etti. Guomindang kulak asmadı. Kızıldunun sürekli zafer kazanmasından ve Guomindang'ın içindeki bazı subayların da baskısıyla 1937'de bu ittifak gerçekleşti. Böylece Çin devrim tarihinde Japon emperyalizmine karşı direnme savaşı denilen yeni bir dönem başlamış oldu. Mao Zedung 1939'da **Yeni Demokrasi** adlı eserini yazdı. Sömürge ve Yarı-Sömürge ülkelerin devriminin yolunu aydınlatan bu eser, Lenin ve Stalin'de de var olan düşüncelerin geliştirilip sistemleştirilmesiyle oluşturulmuştur ve Mao'nun Marksizm-Leninizm'e önemli bir katkısıdır.

“Bu çağda bir sömürge ya da yarı-sömürgede emperyalizme, yani uluslararası burjuvaziye ya da uluslararası kapitalizme yönelmiş her devrim, artık burjuva demokratik dünya devriminin eski sınıflamasına değil, yeni sınıflamasına girer. Böyle bir devrim eski burjuva ya da kapitalist dünya devrimin bir parçası değil, yeni dünya devriminin, proleter-sosyalist dünya devriminin bir parçasıdır.”

“Yeni demokratik devrim dünya proleter-sosyalist devriminin bir parçasıdır, çünkü emperyalizme, yeni uluslararası kapitalizme kararlılıkla karşı çıkmaktadır... Yeni Demokratik Devrim proletarya önderliğinde geniş halk yığınlarının anti-emperyalist, anti-feodal devrimidir.”

“Bu devrim, birinci aşamada Yeni Demokratik bir toplum ve bütün devrimci sınıfların ortak diktatörlüğü altında bir devlet kurmak amacıyla proletaryanın önderlik ettiği yeni tipte bir devrimdir.”

Mao Zedung sınıfların durumunun, devrimin güçlerinin, vurulacak hedeflerin derinlemesine tahlilini yapmıştır. Yüzmilyonlarca Çin halkının, devrim sürecinde Çan Kay-Şek'in ABD emperyalizmi tarafından donatılmış 8 milyonluk düşman ordularını yenmelerini sağlayan üç temel silahın parti, ordu ve birleşik cephenin önderliğini yaparak 1949'da zaferle çıkmasına, Çin Halk Cumhuriyeti'nin kurulmasına önderlik etmiştir.

Artık sosyalist devrim yolunda yürüyen bir Çin vardı. Çin halkının önünde yeni çelişkiler, değişik mücadeleler, güçlü engeller duruyordu. Mao bu dönemde de sınıfların, sınıf mücadelesinin hâlâ var olduğunu, toplumun gelişmesindeki belirleyici unsurun gene sınıf mücadelesi olduğunu belirtir. Gerçek ve zor meselenin parti içine sızmış olan burjuvazinin altedilmesi olduğunu saptayan Mao, parti içindeki kapitalist yol ile sosyalist yol arasındaki mücadelenin proletarya ile burjuvazi arasındaki çelişmenin ta kendisi olduğunu açıkça ortaya koyar.

Mao Zedung'un önderlik ettiği, siyasi iktidarı gaspetmiş bir avuç kapitalist yolcunun devrilmesini, siyasi ve kültürel üst yapının tüm olarak alaşağı edilmesini temel alan kültür devrimi, Liu Şao-Çi ve Deng Siao-Ping'in karşı

devrimci yüzlerini açığa çıkarmış, siyasi iktidarı yeniden halkın eline geçirerek ülkeyi kapitalizme geri dönmekten kurtarmıştır.

Mao'nun öğretileri, kültür, sanat, edebiyatın gerek devrimci mücadele sürecinde, gerekse devrimden sonra büyük önem taşıdığını, bunun çok önemli bir silah olduğunu bize öğretmektedir...

"Devrimci kültür, geniş halk kitleleri için güçlü bir devrimci silahtır. Hem devrimden önceki ideolojik silahı hazırlar, hem de devrim sırasında genel devrimci cephe içinde önemli ve gerçekten gerekli bir mücadele cephesi oluşturur."

Mao öz ve biçim konusunda tutarsız düşüncelere sahip kimseleri de kıyasıya eleştirmişti.

"Sanat değeri taşımayan eserler, siyasi bakımdan ne kadar ilerici olurlarsa olsunlar, tamamen güçsüzdürler. Bu yüzden hem yanlış siyasi görüşler taşıyan sanat eserleri yaratma eğilimine, hem de görüşlere sahip olduğu halde sanat gücü olmayan "afiş ve slogan tarzında" eserler yaratma eğilimine karşı çıkıyoruz."

Mao Zedung sanatçı kesiminin sınıfsal kökenini de tahlil ederek, onların kendilerini eğitmeleri, halka yaklaşımları gerektiğini vurgulamıştır.

"Küçük burjuvaziden geldikleri ve kendileri de birer aydın oldukları için, birçok yoldaş sadece aydınlar arasında arkadaş seçiyor ve çalışmalarını onları inceleme ve tasvir etme üzerinde yoğunlaştırıyor."

"Halka yakın olmayan bir devrimci kültür işçisi, barutu düşmanı altetmeye yetmeyen ordusuz bir komutana benzer. Bunun için yazı dili gerekli şartlar içinde düzeltilmeli ve halkın konuşma diline yakınlaştırılmalıdır. Çünkü önemle belirtmek gerekir ki, devrimci kültürümüzün bitmez tükenmez kaynağı halktır."

Mao Zedung adı yüksek irade gücünün, olağanüstü mücadele azminin, bitmek tükenmek bilmeyen enerjinin, çalışkanlığın, cesaretin, dürüstlüğü, devrime bağlılığın sembolüdür.

Mao Zedung adı enginleri fethetme ruhunun sembolüdür.

Mao Zedung 9 Eylül 1976'da öldü. Ancak dünya devrimine yaptığı katkılar onu ölümsüzleştirmiştir. Mao Zedung ölmedi. (Güney dergisi, Eylül 1978. S. 9)

Marksiizm-Leninizm'i, halkımız ve kendi gücüne güven ilkesini, en temel sorumluluk ölçülerimiz sayıyor ve AEP'i eleştiriyoruz

Yılmaz GÜNEY

AEP-MK ÜYESİ FİKRET ŞEHU'NUN ÇKP DEĞERLENDİRMESİ ÜZERİNE

HK'nın 131. sayısında, AEP-MK üyesi Fikret Şehu'nun bir konuşması yayınlandı. Bu konuşma, uluslararası proleter sosyalist hareketin tartıştığı bazı temel sorunlara, ÇKP eleştirisi vesilesiyle açıklık getirme savını taşımanın yanısıra, uluslararası komünist hareket içinde muhtemel yeni bölünmelerin de habercisi olma özelliğine sahiptir. Bizim kanımız o ki bu konuşma, aynı zamanda, AEP'nin de eleştirici bir süzgeçten geçirilmesi sorununu, bütün dünyadaki Marksist-Leninistlerin önüne getirmiştir.

Fikret Şehu, "Avrupa komünizmi diye adlandırılan revizyonist akımın kurulması ve Çin revizyonizminin sahneye açıkça çıkması"nı (37) şöyle izah ediyor:

"Uluslararası burjuvazi ve emperyalizm,buhran dönemlerinde her zaman yükünü hafifletmek için Marksizm-Leninizm'e döneklik edenleri kullanmaya çalışırlar. Kapitalist dünya sistemini içine alan ve sadece ekonomik olmayan, fakat toplumsal ve siyasi, ideolojik ve ahlaki buhran olan ağır buhranın, bu günkü şartlarında Avrupa komünizmi diye adlandırılan revizyonist akımın kurulması ve Çin revizyonizminin sahneye açıkça çıkması bununla izah edilebilir." (38)

Görülebceği gibi, uluslararası burjuvazinin ve emperyalizmin, Marksizm-Leninizm'e döneklik edenleri kullanmaya çalışmaları, Avrupa komünizm'i ve Çin revizyonizminin ortaya çıkmasının nedeni olarak gösterilmektedir. Çeviri yanlış yapılmamışsa, bu anlayış idealizmin ifadesidir. Avrupa komünizmi ve Çin revizyonizmi, ancak kendilerini var eden özgül koşullar incelenebilirse ortaya çıkış nedenleri açıklanabilir. Avrupa komünizmi ve Çin revizyonizmi, uluslararası burjuvazinin ve emperyalizmin, Marksizm-Leni-

nizm'e döneklilik edenleri kullanmak istemeleri nedeniyle ortaya çıkmamıştır; Avrupa komünizmi ve Çin revizyonizmi tarihi bir süreç içerisinde ortaya çıktıktan sonra, uluslararası burjuvazi ve emperyalizm tarafından kullanılmak istenmektedir ve kullanılmaktadır.

Konuşmanın son bölümünde ÇKP değerlendirmesi yer alır.

Denir ki:

"...Çin'e gelince, teori ve pratikle Çin yönetimi, gerek Çin Devrimi sırasında gerekse devrimden sonra liberal ve burjuva demokratik tutumlar takınmıştır. O proletaryanın hakim rolünden ve sınıf mücadelesinin işçi sınıfının yararına yürütülmesinden yana asla olmamıştır. Küçük burjuvazinin ve orta burjuvazinin devrimde hakim role sahip olmaları için faaliyet göstermiştir.

Devrimden sonra Çin revizyonist yönetimi, sınıfsal uyumun ve sınıf olarak burjuvazinin varlığına izin vermenin çizgisini izlemiş ve Enver Hoca yoldaşın söylediği gibi sömürücü sınıflara karşı iyiliksever oportünist bir tutum takınmış ve pratikte iktidarı onlarla bölüşmüştür. Çin revizyonistleri hiçbir zaman, gerçekten proleter partisi Leninist tipte bir parti olan partinin önder ve ayrılmaz rolünden yana olmamışlardır.

Onlar uzun zamandan beri Marksist-Leninist ideolojinin bir sosyalist ülkede yegane hakim ideoloji olmasından yana değillerdir. Tersine bugün "Avrupa komünistlerinin" tantanalı bir şekilde propaganda ettikleri ideolojik çoğulculuğu öğütlemişlerdir." (39)

Bu konuşmadan çıkardığımız sonuç:

1- ÇKP, teoride ve pratikte, gerek Çin devrimi sırasında, gerekse devrimden sonra liberal ve burjuva demokratik tutumlar takınmıştır.

2- ÇKP, proletaryanın hakim rolünden ve sınıf mücadelesinin işçi sınıfının yararına yürütülmesinden yana asla olmamıştır.

3- ÇKP, proletaryanın değil, küçük burjuvazinin ve orta burjuvazinin devrimde hakim role sahip olmaları için faaliyet göstermiştir.

4- ÇKP, hiçbir zaman, gerçekten proleter partisi, Leninist tipte parti olan partinin önder rolünden yana olmamıştır.

5- ÇKP, uzun bir zamandan beri, ML ideolojinin Çin'de yegane hakim ideoloji olmasından yana değildir.

6- ÇKP, bugün "Avrupa Komünistlerinin" tantanalı bir şekilde propaganda ettikleri ideolojik çoğulculuğu öğütlemektedir.

Bizce bu konuşma hem daha önceki AEP değerlendirmeleriyle, hem de kendi mantık örgüsü içinde gözle görülür çelişmeler ve tutarsızlıklar taşımaktadır.

Şöyle ki;

ÇKP, gerek devrim sırasında, gerekse devrimden sonra revizyonist bir yapıya sahipse, yani Çin halkına devrim mücadelesinde önderlik eden siyaset ve ideoloji revizyonist ideoloji ve siyaset ise, neden Çin'deki siyasal ve toplumsal değişikliği "devrim" olarak niteliyoruz ve "sosyalist bir ülke"den söz ediyoruz. Marksizm-Leninizm bize öğretiyor ki, revizyonistler devrim yapamazlar; onların "devrim" dediği şey özünde karşı devrimdir.

ÇKP, devrimde proletaryanın hegemonyasını değil de, küçük burjuvazi-

nin ve orta burjuvazinin devrimde hakim role sahip olmaları için faaliyet göstermişse, küçük burjuvazinin ve orta burjuvazinin devrimde egemen olmasını engelleyen toplumsal güç neydi ve bu güç hangi siyasi örgütlenmede ifadesini buluyordu. Eğer ÇKP, bütün hayatı boyunca revizyonist idiyse, ML ideolojinin hakim ideoloji olmasına karşı çıktıysa, onun bu alandaki faaliyetlerini sonuca ulaştırmayan neydi? İktidarı bu nitelikte bir parti ele geçirdiyse, neden Sovyetler Birliği'ndeki duruma benzer bir durum daha önce gerçekleşmedi?

Öte yanda, Çin gericiliğine, Japon emperyalizmine ve Amerikan emperyalizmine ve onların uşağı Çan Kay-Şek kliğine karşı mücadelede, daha sonra modern revizyonizme ve sosyal emperyalizme karşı mücadelede Çin halkına, "küçük burjuvazinin ve orta burjuvazinin devrimde hakim role sahip olmaları için faaliyet" gösteren ÇKP mi önderlik etti?

Gerçek böyleyse, emperyalizme ve uşaklarına karşı, proletaryanın öncülüğü olmadan, gerçek anlamda bir komünist partinin öncülüğü olmadan, proletaryanın siyaseti ve ideolojisi olmadan da, zafer kazanma olasılığı var demektir... Ki bu anlayış, burjuva ve reformcu hayallerin oportünist ve revizyonist görüşlerin yayılmasına hizmet eder. Emperyalizm ve proletarya devrimleri çağında, proletaryanın dışında hiçbir sınıfın önderliği kesin ve kalıcı zafer sağlayamaz.

Stalin, 1927'lerde ÇKP'yi şöyle değerlendiriyor:

"... Eğer Çin Komünist Partisi, kısa zamanda iki bin üyeli bir grup olmaktan çıkıp 60.000 üyeli bir yığın partisi durumuna gelmişse; eğer Çin Komünist Partisi, bu dönem içinde, üç milyon proleter sendikalar içinde örgütlemeyi başarmışsa; eğer Çin Komünist Partisi, milyonlarca köylüyü uyusukluklarından kurtarmayı ve onlarca milyon köylüyü devrimci köylü birlikleri içine çekmeyi başarmışsa; eğer Çin Komünist Partisi, bu dönem içinde ulusal ordunun birçok alay ve tümenlerini kendine kazanmayı başarmışsa; eğer Çin Komünist Partisi, bu dönem içinde, proletarya hegemonyası düşüncesini, bir istek olmaktan çıkarıp bir gerçek duruma dönüştürmeyi başarmışsa; eğer Çin Komünist Partisi, kısa bir süre içinde, bütün bu başarıları gerçekleştirmeyi başarmışsa, bu durum, başka şeyler yanında, onun, Lenin tarafından çizilmiş yolu izlemiş olmasıyla açıklanabilir." (40)

Stalin bu değerlendirmesinde yanılmış mıdır?

"Onlar uzun zamandan beri, Marksist-Leninist ideolojinin bir sosyalist ülkede yegane hakim ideoloji olmalarından yana değillerdir" denirken, dolaylı olarak Çin'in bir sosyalist ülke olmadığını kabul etmiş oluyor Fikret Şehu. Peki, "Hiçbir zaman", "asla" proletaryanın hakim olmasından yana olmayan bir parti mi sosyalizmi gerçekleştirdi? Devrime önderlik eden parti sosyalizmden ve işçi sınıfından yana değilse, sosyalizmden nasıl söz edebilir? Bu sosyalizm burjuva ya da küçük burjuva sosyalizmi ise, neden yıllarca ÇKP'ye Çin'e ve Çin yönetimine karşı açık tavır izlenmedi?

Bütün tarihi boyunca "liberal ve burjuva demokratik" tutum izleyen, "proletaryanın ve partisinin önder rolünden yana" "asla" olmayan ve bütün faaliyetini "küçük burjuvazinin ve orta burjuvazinin devrimde hakim role

sahip olmaları" için gösteren bir parti "Komünist Parti" adına, "proletaryanın devrimci partisi" adına layık olabilir mi? Doğaldır ki, olamaz, AEP-MK üyesi Fikret Şehu'ya ve dolayısıyla AEP'e göre, ÇKP hayatının hiçbir döneminde, gerçek anlamda bir Komünist Partisi olmayı "asla" başaramamıştır.

Bu değerlendirmeye göre, ÇKP yöneticilerinin de bütün parti tarihi boyunca "revizyonizmin ve oportünizmin" temsilcileri olarak ele alınması gerekir.

ÇKP'yi Mao Zedung'dan ayrı ve bağımsız ele alabilir miyiz?

Hayır...

Bu değerlendirme, kaçınılmaz olarak bizi Mao Zedung'un da "oportünist ve revizyonist" olduğu değerlendirmesine kadar götürecektir.

ÇKP önderliğinin zaman zaman sağ ya da "sol" oportünistlerin eline geçtiği doğrudur. Ama bu, ÇKP'nin bütün hayatı boyunca revizyonist ve oportünist olduğu anlamına gelmez. Marksistler, şu ya da bu konuda değerlendirme yaparlarken gerçek olgulardan hareket ederler; tarihi koşulları gözönünde bulundururlar. Örneğin ÇKP tarihi incelenirken, iki çizgi arasındaki mücadele ve bu mücadelenin siyasi sonuçları doğru değerlendirilmelidir. Bir zamanlar "Çin Komünist Partisinin Genel Sekreteri olan Çen Du-Siyu bir burjuva radikal demokratiydi. Marksizm-Leninizm'i hiç kavramamıştı. (...) Çen Du-Siyu o günkü aşamasında burjuva demokratik nitelikte olan Çin devriminin kaçınılmaz bir şekilde burjuva cumhuriyetle sonuçlanacağını ve bu yüzden de burjuvazinin önderlik edeceğini söylüyordu." (41)

Buna karşılık Mao Zedung, ÇKP içinde ML'i temsil etmiştir. Zaman zaman parti önderliğini ele geçiren, ya da yönetimde etkin duruma gelen burjuva radikallere, sağ ve "sol" oportünistlere karşı, Mao Zedung ML'i savunmuştur. Mao Zedung'un da çeşitli dönemlerde hataları olabilir. Hataları tarihi zorluklar ve koşullar içinde ele almak gerekir. Özellikle, ölümünden sonra Mao Zedung'a yeni Çin yönetimi tarafından yöneltilen "eleştiriler" in içeriğini ve amacını iyi kavramak ve bu konuda çok dikkatli olmak gerekir.

Yazımız ÇKP'nin ve Mao Zedung'un değerlendirmesini hedef almamaktadır. Bu konulara ileride değineceğiz. Biz, bu yazımızda başka bir noktaya, AEP'nin ÇKP'yi değerlendirme öz ve biçimine değinmek istiyoruz.

Bugün, uluslararası alanda, komünist hareketin genel çizgisini kaba hatlarıyla da olsa savunan gruplar ve yeni tipte ML partilerin gözleri ve kulakları Tiran'a çevrilmiştir. Tiran'dan çıkan her ses, dikkatle izlenmekte ve dünya gelişmesinin sorunları üzerine geliştirdikleri yeni tezler, yeni ve can alıcı tartışmalara yol açmaktadır. Bazı gruplar ve kendi kendilerini "parti" ilan eden bazı siyasetler, eski alışkanlıklarını, siyasi alanlarda yön değiştirdikleri halde hâlâ bağımsız sürdürmektedirler. Daha düne kadar kulaklarını Pekin'den ayırmayanlar, bu kez de, aynı küçük burjuva anlayıştan kaynaklanan yaranma, göze girme çabası, onaylanma ve kölece bir ruh haliyle ezberciliklerini sürdürmektedirler ve çeşitli tutum ve davranışlarıyla kendi içeriklerini sergilemektedirler. Başta **HK-DHY** ve **HB** olmak üzere, bu konuda birbirleriyle amansızca yarışıyorlar. Onlar, asıl tayin edici şeyin **ülkemiz devrimci hareketinin niteliği olduğunu unutuyorlar. Onlar, temel olarak kendi gücümüze güven ilkesini hayata geçirmemiz gerektiğini**

unutuyorlar. Onlar, yalnız başına Tiran'ın onayının devrimci mücadelemiz için tayin edici olacağını sanıyorlar; yanılıyorlar. Kitlelere gitmeden, kitlelerce kabul edilmeden, kitlelerin önderi olmadan Tiran'ın onayını bekliyorlar. Bu nedenle, "AEP'nin gözle görülür yanlış değerlendirmeleri karşısında "AEP eleştirilemez" mantığı ile susuyorlar ve eleştiri yönelten siyasetlere karşı da bağnazca saldırıyorlar.

Bize göre, eleştirilemeyecek hiçbir parti, önder, hareket olamaz. Biz eleştiri özeleştirme mekanizmasını ML'lerin vazgeçilmez bir silahı olarak görüyoruz ve bu silahı işletmeye kararlıyız.

AEP'nin son zamanlarda yayınlanan bazı görüşleri, devrimci saflarda kafa bulanıklığına neden olacak yanlış içeriktedir. **Parti içinde sınıf mücadelesinin ifadesi olan iki çizgi arasındaki mücadelenin reddi, aslında diyalektiğin reddidir.** İmtiyazlar ve krediler konusu, sömürge ve yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerde, kırların ve köylülüğün devrimdeki rolü vb. konularda ML ile çelişen görüşler görmekteyiz. Bize bulanık ve anlaşılmasız gelen her konuyu, bundan böyle, olanaklarımız nispetinde açıklamaya çalışacağız. Görüşlerimizi ve eleştirilerimizi sunarken, Enver Hoca'nın şu sözlerini anmadan geçemeyeceğiz:

"Eleştirilerimizi Sovyet yoldaşların ve diğerlerinin doğru bir biçimde onaylayacakları konusunda iyimseriz; buna inancımız tamdır. Eleştirimiz sert, fakat açık ve samimidir ve ilişkilerimizi sağlamlaştırmaya yöneliktir." (42)

Biz de, eleştirilerimizin Arnavut yoldaşlar tarafından böyle karşılanacağına inanıyoruz.

Şimdi konumuza gelelim.

AEP, 81 Komünist ve İşçi Partisi'nin Moskova'da 16 Kasım 1960'da yaptığı toplantıda, Sovyetler Birliği önderliğinin "...gerçeğe dayanmayan ve hiçbir temeli olmayan hatalardan dolayı Çin Komünist Partisi'nin uluslararası Komünist Hareket tarafından mahkum edilmesini" (43) sağlama girişimlerinin karşısına dikildi. Çünkü "AEP'nin bütün üyelerinin ortak görüşü ÇKP'yi ML'den sapmakla, 1957 Moskova Bildirisi'ni çiğnemek ve ondan ayrılmakla haksız yere suçlayan sovyet yoldaşların ağır bir hata işledikleri" (44) yolundaydı. Sovyet yöneticileri, ÇKP'yi "dogmatik", "sekte", "savaştan yana", "barış içinde, bir arada yaşama ilkesine karşı", "sosyalist kamp içinde ayrıcalıklı bir yere sahip olmayı istemek", "hizipçi ve Troçkist" "Komünist hareket için büyük bir tehlike" vb. suçlamalarıyla mahkum etmeye çalışıyorlardı.

Bir zamanlar modern revizyonizmin saldırılarına karşı ÇKP'yi savunan AEP, bugün Fikret Şehu'nun konuşmasıyla ÇKP'yi hiçbir zaman ve "asla" ML olmayı başaramamış bir parti olarak değerlendirmektedir. Oysa AEP tarihi bize ÇKP için çok farklı şeyler öğretmiştir.

AEP tarihi derki:

"Devrimci saflarda yer alan sosyalist ülkeler ve hürriyet, bağımsızlık ve sosyalizm uğruna mücadele eden bütün güçler, ABD emperyalizminin ve Sovyet revizyonist emperyalizminin esas ve ortak düşmanlarıydı. Onların en büyük düşmanı, ABD kapitalistlerinin ve modern revizyonistlerinin hegemonyacı emellerinin karşısına dikilen aşılmaz engel, Çin Halk Cumhuriyetiydi. Esas darbelerini Çin Halk

Cumhuriyetine yöneltmeleri işte bu yüzdendir." (45)

"Çin Halk Cumhuriyeti'nin ve başta büyük Marksist-Leninist Mao Zedung'un bulunduğu Çin Komünist Partisi'nin dünya devrimci komünist ve kurtuluş hareketinde oynadığı muazzam rolü göz önünde bulunduran AEP şunu ortaya koydu:

"Bütün Marksist-Leninist partiler ve güçler, eşit ve bağımsız bir şekilde Çin Komünist Partisi ve Çin Halk Cumhuriyetleriyle sıkıca birleşmeli ve düşmanlarımızın çarpıp parçalanacakları çelikten bir blok meydana getirmelidirler." (46)

AEP tarihi 1971'de yayınlanmıştır.

Enver Hoca 1960'da:

"Marksizm-Leninizm'in ilkelerini ve Moskova Bildirisini (1957) tahrif eden akıma karşı Marksist ilkeleri açıkça savunan partiler, Bükreş'te sadece Çin Komünist Partisi ile Emek Partimiz..." (47)

Yine diyordu ki:

"Biz Bükreş'te Marksizm-Leninizm'i savunduk, Partinin çizgisini savunduk. Biz bu ilkeli ve yürekli mücadeleyi verirken, bir yandan kendimizi Çin'li yoldaşlarla aynı safta bulduk, çünkü onlar da tıpkı bizim partimiz gibi Marksizm-Leninizmin saflığını korumak için mücadele eden şanlı partilerini savunuyorlardı." (48)

"Partimiz, Çin'li yoldaşlarla ve aynı şekilde doğru tavır alan başka partilerden yoldaşlarla birlikte Marksizm-Leninizmin öğretilerine sağlam kanıtlar getirerek savundu." (49)

Fikret Şehu ile Enver Hoca'nın birbiriyle taban tabana zıt bu iki değerlendirmesi bizleri düşündürmektedir. Çünkü biz biliyoruz ki bu görüşler sadece Fikret Şehu'nun görüşleri değildir.

1970'de, Lenin'in doğumunun 100. yıldönümünde, AEP-MK üyesi **Ramiz Alia** şöyle diyordu:

"Leninizmin gerçek mirasçıları ve savunucuları, onu uygulayanlar ve geliştirilenler, Lenin'in öğretilerinin devrimci özüne ve ruhuna sadakatla bağlı kalan, hareketlerinin her adımında Lenin'in ölümsüz fikirlerini rehber alan Çin Komünist Partisi, Marksist-Leninist partiler ve sağlıklı güçlerdir; dünya komünizm davasını ilerletenler, zaferle dolu Marksizm-Leninizmin öğretilerinin saflığını tutarlı bir şekilde ve yılmadan savunanlar, burjuvaziye, emperyalizme ve oportünizme karşı kararlılıkla mücadele edenlerdir.

Lenin'in doğumunun yüzüncü yıldönümünde sosyalizmin bayrağı yüce Çin halkı üzerinde gururla dalgalanmaktadır. Başında büyük Marksist-Leninist Mao Zedung yoldaş bulunan Çin Komünist Partisi, Çin Halkına Lenin'in yolunda rehberlik etmektedir. Rusya'daki Ekim Devrimi'nden sonra en önemli dünya olayı Çin Devrimi, sosyalizme ve komünizme doğru zaferle ilerlemektedir. Çinli komünistler, proletaryanın devrimci teorisine sadakatın ve düşmanlarına karşı amansızca mücadelenin parlak bir örneğini vermişlerdir. Mao Zedung'un yaratıcı düşüncesi, Marksizm-Leninizm hazinesine eleştirici ve devrimci ruhunun korunması ve yeniden geliştirilmesine muazzam katkılarda bulunmuştur." (50)

1971'de, AEP'nin 6. Kongre Raporları'nda Enver Hoca Çin için şöyle diyordu:

"Halk Çin'i ve Arnavutluk, Marksist-Leninist çizgiyi tutarlı bir şekilde izleyen ve sosyalizmi inşa eden bu iki ülke, devrimci hareketi önemli ölçüde etkilemekte, genişlemesi yönünde devrimci harekete coşkunluk veren, teşvik edici bir

örnek olmakta ve halkların devrim ve kurtuluş mücadelelerini destekleyen sağlam bir dayanak teşkil etmektedir." (51)

"Devrimci hareketin bütün dünyada güç kazanmasında ve büyümesinde devrimin ve sosyalizmin kudretli kalesi Çin Halk Cumhuriyeti özellikle önemli bir rol oynamıştır." (52)

Yine Enver Hoca şöyle der:

"Arnavutluk Komünistleri ve Arnavutluk halkı, kardeş Çin halkının Çin Komünist Partisi'nin önderliği altında, Çin'deki sosyalist devrim ve sosyalist kurtuluşta proletarya diktatörlüğünün sağlamlaştırılması, anavatanın güçlendirilmesi ve ilerletilmesi için yürütülen sınıf mücadelesinde kazandığı başarıları sonsuz bir sevinçle karşılamaktadır.", "Çin halkının şanlı devriminde ve sosyalizmin inşasında kazandığı tarihi zaferler, yeni halk Çin'inin yaratılması ve onun bugün dünyada sahip olduğu büyük itibar, büyük devrimci Mao Zedung yoldaşın adına, öğretilerine doğrudan bağlıdır. Bu ünlü Marksist-Leninist'in eseri, proletaryanın devrimci teorisinin ve pratiğinin zenginleştirilmesine yapılmış bir katkıdır." (53)

Övücü bu sözlerden sonra Fikret Şehu'nun değerlendirmesi üzerine ciddiyetle eğilmek ve düşünmek gerekiyor. Mao Zedung'un ölümünden sonra Çin'de meydana gelen değişimlerin kökleri Çin tarihinin derinliklerinde aranmalıdır. Yeni oportünizme karşı mücadele ederken "sol" hatalara düşmekten kaçınılmalıdır. Çin'in geçmişi değerlendirilirken, özellikle modern revizyonistlere fırsat verilmemeli ve modern revizyonizme teslimiyetçilik izlenimi uyandıracak tutumlardan uzak durulmalıdır. Ve en önemlisi, salt kendi görüşleri içinde tutarlı olabilmesi için bile geçmişin değerlendirilmesi sağlıklı bir özeleştiri biçiminde ele alınmalı, eleştiri maddi dayanaklar üzerine oturtulmalıdır.

Şunu belirtelim ki, bu sorunlar üzerinde ML olmanın gerektirdiği sorumlulukla durulmazsa, bu tutum yeni olumsuzlukları da peşi sıra getirecektir. Evet düşünmemiz gerekiyor. Sözgelimi bugün AEP, "halk savaşı" anlayışı üstüne ne düşünmektedir? Eğer o "halk savaşı" anlayışını "anti-marksist" buluyorsa ve onun bu yorumlayışı halk savaşı kuramcısı ve önderliğinin (örneğin Mao'nun) utangaç bir biçimde "anti-Marksist" ilan ediliyorsa, AEP'i "ML'nin uluslararası merkezi" sayan ve de "devrim platformları esas olarak halk savaşı anlayışı üstüne kurulu" olan siyasetlerin (diyelim ki HK'nın) tutumları nasıl açıklanabilir? Hem "Halk Savaşı" demek, hemde "ML'in uluslararası merkezi" sunuşuyla AEP'nin "Halk Savaşı"na ilişkin görüşlerini yayınlarında (üstelik yorumsuz olarak) yayınlamak nasıl açıklanabilir? (bkz. HK- s. 134) Ve yine ÇKP'ye "hiçbir zaman komünist olmadı" diyen ve bu sözle kendi geçmişine, hem Stalin'e, hem birçok örgüte ve komünist öndere "tekzip" çıkaran AEP'in, bu tutumuna ilişkin olarak, şimdi onu "uluslararası ML merkezi" sayan gruplar ya da partilerin açık değerlendirmeleri nedir? AEP'in, yeni Çin revizyonist yönetiminin "Mao'yu eleştiri" kampanyaları için açık tutumu nedir? AEP'e sadakatle bağlılığı bilinen kimi örgütlerin (diyelim ki KPD-ML'nin) Mao'ya yönelttiği "nitelemeler"e karşı AEP'in tutumu nedir? Ve ayrıca bu örgütlerin özellikle bu konudaki tutumları AEP'ten bağımsız olabilir mi? Bugün siyasi akımlar,

taftarlarına ML'yi öğretmede eğitim kitapları olarak hem "ÇKP dünya komünizminin önderi", hem "ÇKP hiç bir zaman komünist olmadı" diyen AEP'in görüşlerini önerirken (sözelimi PB sayı 9) kendine neyi kıstas almakta, taraftarlarına bu uyumsuzluğu nasıl açıklamaktadır? AEP'e çelişkileri, olumsuzlukları, uyumsuzlukları da dahil, herşeyiyle teslim, herşeyini kopya siyasetini mi? Bu ve benzeri sorular uzatılabilir. Bizim üzerinde durup hatırlatmamız gereken şey bu sorunun demagoji konusu edilmemesidir. Yapılması gereken devrimci eleştiri-özeleştirin bu soruna ilişkin özünü ve biçimini tespittir. Yoksa tek tek ülkelerde, devrimin kendi özgülünü bulma çabası yeni engellerle karşılaşacaktır.

Bizim özel noktaları önümüzdeki sayılarda açacağımız AEP eleştirisi, genel hatlarıyla bu merkezdedir.

Not: Yılmaz Güney'in yazılarında koyduğu dipnotlar, yazının orijinalinden ayrı olduğu için; elimizde mevcut değildir. Bu nedenle okuduğunuz bu yazının önemli bir parçası olan dipnotları yayınlamadık. Partizan olarak; okurlarımızdan özür diliyoruz.

ÖN AÇIKLAMA

TKP(ML) Geçici Yurtdışı Bürosu tarafından çıkarılan ve PTT kanalıyla elimize geçen İKK. Özel Sayısında tasfiyeciler-darbeciler MK. kliğinin yurtdışındaki tasfiyeciliğini değişik boyutlarıyla irdeleyen 2 yazısını (Tasfiyeciliğin gayri-meşru toplantısı ve bir kez daha suçüstü yakalanması ve Bilinmeyen yönleriyle tasfiyeciler hizibinin parti birliğine karşı düzenlediği komplo) konunun önemi bakımından okuyucuya sunuyoruz.

Tasfiyeciliğin gayri-meşru toplantısı ve bir kez daha suçüstü yakalanması

Ülke kaynaklı orijinal MK kararları baskısı, YD baskısında "MK'da kendisini parti iradesine sunacaktır" şeklinde bir kalem darbesiyle değiştirilmiştir. Ne de olsa bu aralar darbecilik bir hayli revaçta! Anlaşılan darbecilerin ilhamına YD'deki uzantıları kendilerini iyi adapte etmişlerdir. Ama biraz amatör olacak ki, darbeyi kendi şeflerine yapmışlar!

Sınıf mücadelesi sadece toplumda birbirine karşı zıt kutuplarda mevzilenen sınıfların çatışmasıyla sınırlı değildir. Sınıf çatışması genel anlamda sınıf mücadelesinin temelidir. Ama sadece toplumdaki zıt sınıfların açıktan sürdürdükleri boyutuyla sınıf mücadelesini sınırlamak, kaçınılmaz yanılığa sebep teşkil eder. Çünkü farklı sınıf karakterleri toplumun ve sosyal hayatın tüm kurumlarına yansımış olup, daha farklı boyutlardaki mücadeleler için zemin oluşturmaktadır. Bu sınıf karakterini ihtiva eden çeşitli düşünce ve çizgiler, sınıf mücadelelerini daha değişik alanlara taşırlar. Herbiri değişik sınıflardan gıdasını alan, çeşitli düşünce ve çizgiler arasındaki mücadele, gerçekte gıdasını aldıkları sınıfların çatışmasıdır. Topluma damgasını vuran sınıfların çatışması, objektif olarak ideolojik mücadele için zemin oluşturur. Bu bağlamda ideolojik mücadele sınıf mücadelesinin daha derinlerde sürdürülmesi demektir.

Bu nedenle, ideolojik mücadele toplumun tüm kurumlarına da kaçınılmaz olarak yansır. Dolayısıyla ideolojik mücadele sınıf bilinçli proletaryanın öncü örgütü partiye de yansır. Bu niyetten de öte, hayatın diyalektik bir yasasıdır. Ama nasıl ki, düşman sınıflara karşı verilen

amansız mücadele kendi içinde zorunlu kurallar taşır, aynı şekilde parti içindeki ideolojik mücadelede kendi içinde belirli kurallar taşır. Ve bu kurallar ilkesel boyutlarla belirlenir.

Komünist Partisi'ndeki ideolojik mücadele, iki çizgi mücadelesi ilkesine göre yürütülür. Sınıf bilinçli proletaryanın ideolojik doktrininin temellerini atan ve geliştiren ustaların benimsediği ve uyguladığı bu ilke, Mao yoldaş tarafından daha netleştirilmiş, iki çizgi mücadelesi olarak formüle edilmiş ve proletaryaya, parti içindeki ideolojik mücadelede kullandığı güçlü bir silah olarak sunulmuştur. Haklı ve doğru zeminde olan komünistler için bu silah, yanlışlara ve her türden burjuva kökenli çizgilere karşı panzehirdir. Yeter ki, bu silah parti ilkelerine göre ve meşru zeminde kullanılsın. Aksi takdirde proleter silah olmaktan çıkar ve proletaryayı hedefleyen pespaye bir "silaha" dönüşür. Ve yine zararlı akımlara karşı panzehir olmaktan çıkar ve proletaryanın hedefi haline gelen zararlı bir akıma dönüşür.

Hele hele partinin eylem birliğini ve irade birliğini yansıtmadığı, dolayısıyla hedef aldığı koşullarda hizipçiliğe dönüşür. Hizipçilik, sınıf bilinçli proletaryanın örgütünü ve MLM'den (Marksizm- Leninizm- Maoizm) ilhamını alan irade ve eylem birliğini zayıflatan ve devrimde öncü rolü oynayan partiyi yıkmayı amaçlayan bir akımdır.

Ve yine partinin ideolojik-politik irade birliğini ifade eden parti çizgisinin yerine, bir başka çizgiyi geçirmek ve partinin örgütsel bütünlüğünü tehdit ederek, partiyi bölmek, parçalamak ve parti iradesini karşısına almak gibi pratik girişimler, partinin ideolojik-politik hattını ve örgütsel bütünlüğünü tasfiyeye yeltenmek demektir.

Gerek hizipçilik ve gerekse de tasfiyecilik parti yıkıcılığında birleşen, ikiz kardeş gibi birbirlerini tamamlayan parti yıkıcısı zararlı akımlardır. Bu akımların en karakteristik özelliği, ifadesini demokratik merkezîyetçilikte bulan parti disiplinini, parti hukukunu tanımaması ve parti iradesini yansıtan, parti işlerliğini sekteye uğratmalarındır. Hizipçilik ve tasfiyecilik iki çizgi mücadelesinin ve parti işleyişinin gerekleri, yükümlülükleri ve sorumluluklarını artık yerine getiremeyecek boyutlarda harap ve bitap düşmüş, parti içindeki burjuvazinin dağılma ve parçalanma ruh halini ifade eden ideolojik-politik bir akımdır. Dolayısıyla tasfiyecilik ve ikiz kardeşi hizipçilik Maocu iki çizgi mücadelesi ilkeleri yerine, kendi karakterlerine uygun düşen bölücü, parçalayıcı, yalan-dolan, komplo, darbe gibi sınıf bilinçli proletaryanın sınıf karakteri ve ahlak anlayışıyla arasında derin hatlar barındıran "ilkelere" sarılırlar. Elbette ki, bu "ilkeler" kof ve çürük zemine dayalı ve proletaryanın bilimsel ilkeleri karşısında yenilmeye mahkum "ilkelerdir."

Nitekim partimizin içinde yakın bir zamanda çıkan tasfiyeci savaş ağaları hizbi, tam da tasfiyeciliğin ve hizipçiliğin bu karakteristik vasıfları ve özellikleriyle hareket ettiği için, kısa zamanda partimiz karşısında teşhir ve tecrit olmuştur. Ülkemiz özgülünde DHD'nin (Demokratik Halk Devrimi) siperi olan partimize karşı giriştiği saldırı püskürtülmüş, ciddi boyutlarda geri çekilmeye zorlanmıştır.

Sarıldığı komplo, darbe, yalan, ifşaat yayma, iftira atma gibi kof ve pes-

paye silahları partimizin MLM ile yoğrulmuş ideolojik barikatlarını aşamamış ve geri tepmiştir. Öyleki, artık darbeci tasviyecilerin gerçek yüzü büyük ölçüde açığa çıkarılmıştır.

Yalan, iftira, çarpıtma, tutuklama, cezalandırma, tehdit, şantaj vb. içeriklerden ibaret olan ve partimizin ideolojik-politik standartlarına göre hayli a-politik olan her türden yayınları partimiz tarafından mahkum edilmiştir. Darbeci, komplocu vb. yöntemlere tenezzül eden tasfiyecilik, geline aşamada partimizin ideolojik-politik hattında sebat eden, parti gelenekleriyle hareket eden ve ideolojik mücadelede parti hukukunu rehber edinen ve tüm bu anlamlarda partiyi meşru zeminde temsil eden ezici parti iradesini karşısında bularak dar bir alana sıkışmıştır.

Elbette ki, açıktan cepheye sürdürülen bu mücadele henüz bitmemiştir. Tasfiyeciliğin yarattığı tahribatların onarılmasına kadar bu mücadele partimizin önünde bir görev, bir ödev olarak durmaktadır. Özellikle tasfiyeciliğin örgütsel tahribatı ve kitlelerde yarattığı moral bozukluğunun onarılması ve giderilmesi en azından parti iradesini temsil eden yeni bir OPK'nın (Olağanüstü Parti Konferansı) başarıyla gerçekleşmesi ve sonuçlandırılmasına değin sürdürülecektir. Bu, bugünkü nesnel koşulların partinin önüne koyduğu zorunlu bir görevdir.

Bu görevin bilinciyle hareket eden parti iradesi, olaya şimdiden el koymuştur. Yeni bir konferansın hazırlıklarına şimdiden başlamıştır. Tasfiyeci hizibin açığa çıkmasından önce ve sonra, tasviyecilikte parti iradesinin hakemliğinde, parti içinde kendilerinin de temsil edileceği bir konferansta, hesaplaşma, çatışma girişimleri için her türlü zemin yoklanmış, her türlü girişime başvurulmuş, lakin "savaş ağaları" bir türlü parti içi çatışmaya yanaşmamışlardır. Geline aşamada mücadeleyi açıktan cepheden sürdürülen bir mücadele sahasına kaydırmışlardır.

Nitekim bunun sonucu olarak Parti ve MK adına gayri-meşru olan, ancak tasfiyecilik adına meşru olabilecek bir toplantıyla aldıkları kararlarla, yine beklenildiği gibi partimize saldırmış, ama bu saldırılarıyla bir kez daha suç üstü yakalanmışlardır. Aldıkları kararlarla parti yıkıcılıklarını, hizipçiliklerini, tasfiyeciliklerini bir kez daha belgelemişlerdir. Bu kararlarıyla, bir kez daha anti-OPK'cı, anti-birlikçi, tasfiyeci ve hizipçi yüzlerini sergilemişlerdir.

PARTİ ADINA GAYRI-MEŞRU, TASFİYECİLİK ADINA MEŞRU OLAN TOPLANTI KARARLARININ ELEŞTİRİSİ

Bu toplantı kararlarında ilk göze çarpan, alınan kararların tasfiyeci hizibin daha önce 18 Nisan 1994 tarihli "Toplantı Kararları"nın bir fotokopisi olmasıdır. Kısa aralıklarla yapılan iki toplantı gündem ve kararlarının birbirinin tekrarı olması, darbeci savaş ağalarının parti saldırganlığından ileri gelmekle beraber, tasfiyecilik 17-Nisan-1994'te çağrısını yaptığı 18-Nisan-1994'te sonuçlandırdığı yıldırım toplantıyı (siz darbe anlayın) meşru görmekte zorlanmış olacak ki, bir ay sonra aynı gündem ile aynı kararların çıktığı bir toplantı yapmayı gerekli görmüştür. Bu toplantıda çıkan hepsi bi-

rer inci olan "karar"lar darbelerin saplantı haline getirdikleri ticaret işi ve "mafya hizbi" suçlamalarının bilinen tekrarından ibaret.

Karar 2'de; "resmi"leştirdiği karar ile, tasfiyeci beyler kendi suçlarını, yani hizipçiliklerini, bölücülüklerini, tasfiyeciliklerini, anti-birlikçi çehrelerini gizlemeye çalışmışlardır. Parti iradesini ifade eden OPK'nın kararlarını çiğneyerek, ticaret işi ile ilgili alınan kararı tanımamış, kararı partiye deşifre etmiştir. Gerçekte bunu partiyi tasfiye etmenin bir kılıfı olarak kullanmaya çalışmışlardır. Konferans ve kongrelerde alınan her türden kararların ancak ve ancak bir sonraki konferans ve kongrelerde değiştirilebileceği kuralı her KP'nin olduğu gibi, partimiz TKP(ML)'nin de temel bir kuralı olmasına ve bunun da tüzük hükmüne bağlanmasına rağmen tasfiyeciliğin bu kural tanımamazlığı gerçekte kendi hizipçi tasfiyeci niyetini ele vermiştir. Ticaret işini de bir fırsat olarak kullanan bu art niyetin elebaşları, parti hukuku karşısında düştükleri acizlik karşısında da, tüzüğe, parti iradesine "hodri meydan", "var mı bana yan bakan" vari, küçük burjuvazinin lümpen-vari türünden meydan okuma gafletine düşmüşlerdir. Ama bu pespaye meydan okumalar partiye karşı girişilen fesatı gizleyememiş ve ortaya çıkarılmıştır. MK'nın yetkisini aşan, dolayısıyla ancak parti iradesini, bir konferansı ile değiştirilebilecek bir kararı, art niyeti gizlemenin bir aracı olarak MK gündeminde ele almak gerçekte parti iradesini karşısına almak, dolayısıyla tasfiyeciliktir. Çıkışıyla bunu yapan tasfiyecilik, o sözde toplantıda bir kez daha yeniledikleri bu kararıyla gerçek yüzünü bir kez daha göstermiştir.

"OPK" da MLM'ler eroin ticareti gibi ilkesel bir konuda sorunun partiden gizlenmesine onay verdiklerinden dolayı ağır ihtar cezası ile cezalandırılmışlardır."

Hent sanik, hem savcı ve hem de yargıç sandalyelerini bir sandalyede birleştiren bir hukuk! En ilkel, en göstermelik burjuva hukuklarının bile yapmadığını bizim tasfiyeci elebaşları bir çırpıda yerine getirme becerisini göstererek, "örnek bir adalet" sergilemişlerdir.

OPK'da alınan karardan dolayı kendilerini de "suç ortağı" ilan edenler, "mafya hizibi" kararıyla diğer suçları yargıladıktan sonra, kendilerine de "ağır ihtar" cezası vererek, belki de ilk defa kendi kendilerini yargılayan suçlular ünvanını elde ediyorlar!

Tipik bir mizah örneği olan bu yargılama, gerçekte parti iradesinden kaçmanın basit bir manevra girişiminden öte bir şey değildir. OPK sonrası SB ikinci toplantısında tasfiyeci şeflerin de parti iradesine "MK'nın da onayı alınarak" başvurma kararına imza atmalarına karşın, geline aşamada bu cüreti göstermemişlerdir. Komplö ve darbe girişimleriyle parti iradesine bayrak açarak parti adaletinden kaçmışlardır. Yeri geldi mi, kurulmuş plak gibi "parti" çığırkanlığı yapanlar, önce kendilerinin de almış olduğu parti iradesine başvurma kararını çiğneyerek nasıl "partici" olduklarını göstermişlerdir. Kendi kendilerine biçtikleri "ağır ihtar cezası" tasfiyeci ve hizipçilik suçlarını kamufler etmek için girişilen bir manevradır. Ve yine bu ceza günah çıkartmaktan öte bir şey değildir. Lakin herşeye karşın tasfiyecilik, bir çizgi, bir akım olarak partimizin OPK'sında gündeme gelecek ve yargılanacaktır. Aynı şekilde ticaret işi de bu OPK'da tekrar gündeme gelecek ve yargılanacaktır. Ticaret işine karışan yoldaşlar tasfiyecilerin aksine, yine yargılanmaya

katılmayı kabul etmiş olup, kendilerini şimdiden parti adaletine sunmuşlardır.

Bu karara ilişkin dikkati çeken bir diğer nokta da tasfiyeciler MK'nın almış olduğu bu kararın, YD'deki baskısında bazı revizyonlara uğramasıdır. Ülke kaynaklı orijinal MK kararları baskısı, YD baskısında "MK'da kendisini parti iradesine sunacaktır" şeklinde bir kalem darbesiyle değiştirilmiştir. Ne de olsa bu aralar darbecilik bir hayli revaçta! Anlaşılan darbecilerin ilhamına YD'deki uzantıları kendilerini iyi adapte etmişlerdir. Ama biraz amatör olacak ki, darbeyi kendi şeflerine yapmışlar!

Daha önceki yayınlarında bolca yapılan kurgularla "çete elemanlarının sahil kentlerinde restaurant, villa aldıkları ve bunun parti ve eroin parasıyla alındığı tespiti" bu toplantıda da gündeme getirilmiştir. Bu iddialar tarafımızdan şimdiye değin yapılan araştırmalar sonucu doğru çıkmamıştır. Parti parasıyla alındığı iddia edilen restaurant bir taraftarımızın restaurantı olup, parti ile bir ilgisi yoktur. Ve yine villa denilen ev de parti parası ile alınmamış olup, bir taraftarımızın evi olup daha birlik öncesinde partinin kullanımını için tarafımızca partiye tahsis edilmiştir. Ve bundan da partinin haberi vardır. Ve yıllardır da bu ev parti tarafından kullanılmıştır. Entrikacılığı, yalan-dolanı yöntem olarak benimseyenler, burjuva üsluplarla kafalarda şaibeler yaratmaya çalışarak, gerçekleri çarpıtmaya çalışmaktadırlar. Kaldı ki, araştırma çok yönlü ve hala sürdürülmekte olup, sonuçlandığında bir rapor halinde tüm ayrıntılarıyla konferansa iletilecektir.

EN ile TN arasında polemik ve mektuplarla ilgili olarak ta, tasfiyecilik yaptığı deşifreyon ile, sağolsun bir taraftan polisin ekmeğine yağ sürerken, diğer taraftan da hizipçi ve tasfiyeciler eylemini meşrulaştırmaya ve temellendirmeye çalışmaktadır. Bunu yaparken de artık iyice kronikleşmiş olan şaibeler yaratma üslubu ile yapılmaktadır. Ama heyhat! bu üsluplar tasfiyeciliğin ve hizipçiliğin yüzünü gizleyememiştir.

Bu mektuplarda TN, EN'i OPK kararına aykırı olarak parti taraftarı bir kurye sorgulamasına karşı çıkarken EN'de bu sorgulamayı kuşku üzerine yaptığını, bu sorgulamaya karşı çıkmakla TN'in "kuşkulu" birini kolladığını belirtmektedir. Her halükarda sorun, ticaret işinin bir parçasıdır. Ve bu sorun konferansta objektif olarak ticaret işinin bir parçası olarak, ticaret işi ile bağlantılı bir şekilde elbette ki, gündeme gelecektir, lakin bu sorunu şaibeler yaratarak gündeme getirerek partinin örgütsel sırlarını deşifre edenler dolayısıyla objektif olarak düşmana sırları verenler bunun vebali altından kalkamayacaklardır ve yine kronik boyutlara varan bir ihtirasla dar grup çıkarlarını parti çıkarlarının üstünde tutarak sorunu yavuz-hırsızlık gibi ele alarak tasfiyeciliğin kilitlenmesinde esrar perdesine dönüştürmek isteyenler, mutlaka tarih önünde hesap vereceklerdir. Çünkü güneşi balçıkla sıvamak mümkün değildir.

HAYALİ "SUÇ" LİSTESİ VE İLKEL YAVUZ-HIRSIZLIĞI

53 maddelik olarak çıkarılan sözde "iddianame" tasfiyeciliğin yüzünü gizleyememiş, tersine art niyetini bir kez daha deşifre etmiştir. İbret belgesi olarak değerlendirilebilecek hayali suçlar listesi, tasfiyeciliğin ayyuka çıkma-

ılmasıyla inandırıcılığını yitirmiştir. Birbirinin tekrarı olan bu listede getirilen iddiaların nerdeyse cılkı çıkmış, yavuz-hırsızların bilinen suçlarını gizleme gayreti boşa kalmıştır.

Herbiri birer ibretlik inci olan listeler dizisinde neredeyse "ozon tabakasının delinmesi" veya "Ruanda'daki iç savaşın çıkarılması" suçlamaları unutulmuş!.. Eh, böylesi bir hilkat garibesini dizisinde bu kadar unutkanlık ta olur.

Feodalizm ile içiçe geçmiş küçük burjuvazinin biçare çırpınışlarını anımsatan 53 maddelik bu inciler dizisi, köylü kurnazlığının ruh halet-i ile yalandolan üzerine kurulmuş. Sahte toplantılarda alınan sahte kararların deşifre edilmesi, bugünkü özgülde savaş ağaları tasviyeciliğine karşı verilen bir mücadelenin gereğidir. Ve yalandolanlara karşı yayınlanan bildiri, yazı, belge gibi yayınlarla partimiz amansız olmuş, bulanık bir perde olarak kullanılan gayri-proleter bu iddialar zaten yeterince çürütülmüştür.

Bu nedenle her biri birbirinin birer tekrarı olan bu "inciler" dizisinin hepsinin kaale alınması da anlamsızdır. Ki, zaten bu "mücevherler" dizisi "çok suçlu" göstermek için kasıkların zorlanmasıyla yapılmış. 13. maddeden 17. maddeye kadar tekrarı yapılan "partiyi ve orduyu gözden düşürmek", "savaşçı ve partilileri isyana teşvik ederek bozgunculuk yapmak", "yönetime karşı kuşku yaratmak", "birlikler içerisinde provokasyon yaratmak" gibi asılsız iddialarla, kitleler ve savaşçılar içerisinde teşhir olmuş tasfiyeci beylerin, despotik kitle çizgisinin inkar ve saptırma girişimlerini ele vermektedir.

Bir No'lu ABK'ya (Alt Bölge Komitesi) bağlı savaşçıların eleştirilme-özeleştirilme toplantısında, savaşçılar partinin genel kitle çizgisine getirdikleri eleştirilerinde, özele de inerek bazı komutanlara da ciddi eleştiriler getirmişlerdir. Bazı komutanların savaşçılara beyaz ordu uygulamalarını anımsatan uygulamalar içinde bulunduğunu, "hakaret, küfür, dayak, tokat" gibi kızıl ordu uygulamalarından derin hatlarla ayrılan tutum ve davranışlar barındırdığını dile getirerek bazı komutanların kitle çizgisini eleştirmiş ve mahkum etmişlerdir. Bu toplantıya gözlemci olarak 2 SB üyesi de katılmıştır. Aynı zamanda parti sekreteri de olan SB üyelerinden biri bu haklı eleştirileri doğru bulurken tasfiyeci şeflerden biri olan SB üyesi bu eleştirilere karşı çıkarak, sorunu parti içinde çarpıtarak yansıtmış ve SB sekreteri hakkında sözde MK toplantısında alınan kararların tekrarından ibaret olan 17 maddelik suç duyurusunda bulunmuştur. Böylelikle bu unsur, savaşçıların haklı eleştirilerine göz yummuş, despotik kitle çizgisini ve beyaz ordu uygulamalarını savunmuş, hem de olayı yalan ve iftira içeren bir zemine çekmek istemiştir.

Aynı zamanda TIKKO tüzüğüne de aykırı olan despotik beyaz ordu çizgisi, açıktır ki, hiçbir yerde, hiçbir partili tarafından savunulamaz; tersine bu despotik çizgiye karşı mücadele edilir. Kitleler ve savaşçılar tarafından açık kitle toplantılarında da olsa, getirilen böylesi bariz eleştirilere karşı çıkmak, hem TIKKO tüzüğüne karşı çıkmak, hem de partimizin kitle çizgisi ve eleştirilme-özeleştirilme anlayışını çiğnemekle özdeştir. Ve bundan yola çıkarak, "dayak, küfür, hakaret" gibi burjuva yozluklarını savunmak, dolayısıyla bunun yaygınlaşmasına göz yummak ve bu uygulamaları "suç duyuruları" ile ve sözde "MK" toplantılarında alınan kararlarla bastırmak, çarpıtmak bir KP'li ya da bir KP adına utanç verici bir geleneğe sapsak demektir. İşte tasfiyeci

toplantıda ki iddialar, tasfiyeci savaş ağaları hizibinin bu utanç verici rotaya sapmalarını bir kez daha ibraaz eden begelerdir.

"Partinin resmi düşüncelerine aykırı milliyetçi fikirleri eğitim konusu yaparak...", *"revizyonist fikirleri resmi görüşmüş gibi İKK vasıtasıyla kitlelere yansıt-mak"* gibi kararlar ile getirilen iddialar; tasfiyeci kliğin hastalığı olan *"çamur at, izi kalsın"* mantığının yalan ve iftira krizlerinin tutmasından başka bir şey değildir. *"Partinin resmi düşüncelerine aykırı revizyonist ve milliyetçi"* fikirler nerede? Hangi yayında resmi düşünceymiş gibi yansıtılmış, gösterilsin. *"Ça-mur at, izi kalsın"* hastalığından muzdarip olan darbeci şefler mesnetsiz atış-larda bulunurken gerçekte feodal küçük burjuva sınıf karakterlerinin en ince özelliklerinden örnekler sergiliyorlar. Bunu yaparken de, parti ve devrimci kamuoyunu ahmak yerine koyuyorlar. Ama gerçekte kendi karakter-lerinden bazı kesitler sunuyorlar. Çünkü bu mesnetsiz iddialarla kimseyi, hele hele aklı-selim, azçok politik düzeyi olan hiç kimseyi inandıramıyorlar.

Evet, köylü kurnazları yalanı, iftirayı meslek edinmişler. Ama bilinmeli-dir ki, bu nefret edilesi yalan-dolanlara karşı şimdiye kadar nasıl ki, aman-sız olunmuşsa bundan sonra da olunacaktır.

Yalan-dolan hastalığına tutulan zavallı darbecilerin, kamuoyuna anlat-mak için kullandıkları yöntemler de niteliklerine son derece uygun. Geri duygulara hitap ederek, duygu sömürüsü yaparak, insanı *"duygulandırıcı"* bir istikrarla partiye saldırırken, diğer taraftan da; parti ismini ve parti prog-ramını *"vatan-millet-sakarya"* derekesinde kullanarak, bazı temel sloganları da anlamları kavramaksızın *"vatan-millet-sakarya"* tekrarlayarak, gerçekte parti yıkıcısı çehrelerine yafta peçeleri asıyorlar. Nasıl ki, her müslümanım diyen cennete gitmiyorsa, lafız(*) düzeyinde parti iradesini *"anti-revizyo-nist"*likle, *"anti-milliyetçilik"*likle suçlamalarla *"partici"* olunmaz. Revizyo-nizmden, milliyetçiliğe ve reformizme kadar, tüm anti-MLM akımlarla der-in hatlar ancak parti ruhuna uygun bir sosyal pratikle çekilir. Oysa tasfiyeci klik, parti bölücüsü, hizipçi, tasfiyeci, savaş ağası pratiği ile gerçekte parti arasında kalın hatlar çekmiştir. istediği kadar tesbih dizeleri çeker gibi, ucuz parti edebiyatı yapsınlar bu gerçeği değiştiremezler. En fazla tekrarı yapılan bir incide, *"partiye bayrak açma"*dır. Bu inci ile darbeciliklerini gizlemek iste-yenler köylü kurnazlığıyla hareket ettikleri için, yüzlerine gözlerine bulaş-tırmaş ve darbe girişimlerinin altında ezilmişlerdir.

Çünkü;

1) *"14 Nisan 1994"*te çağrı yaptık, MK toplantısına gelmediler bayrak açtılar" iddiaları bir balondur. Bu tarihte yapılan bir MK toplantısı çağrısı yoktur. Eğer varsa böyle bir çağrıyı belgelendirsınler. Nasıl ki, 17 Nisan 1994 tarihli *"çağrı adını verdikleri, gerçekte ise darbe girişiminin belgesini yayınlayıp "belgelen-diriyorlar"*, 14 Nisan tarihli bir çağrı belgesi hay hay yayınlarında belgelendi-rilirdi. Ama böylesi bir çağrı olmadığı için belgeleri de yoktur.

2) 14 Nisan 1994 tarihli bir tek belge vardır. Onun da MK çağrılılarıyla uzaktan yakından hiçbir ilgisi yoktur. Tasfiyeci şefin 2 No'lu OPO'nun 1.4.1994 tarihli yazısı ile tek başına *"dondurma kararı"*na karşı OPO (Ordu Parti Organı)nun 14 Nisan 1994 tarihli *"tüm TKP(ML) üyeleri"* başlıklı partiye hitap eden, tasfiyeci şefin parti hukukuna aykırı tasfiyeci gayri-meşru *"ka-*

rar"ına itiraz eden, tasfiyeciliği mahkum eden ve tüm parti iradesinin yapılan tasfiyeciliğe müdahalesini isteyen yazısı vardır.

3) Bu yazı ne bazı MK üyelerine yapılan toplantı çağrısıdır, ne de bazı MK üyelerinin bir toplantı çağrısına verdikleri yanıttır. Bu yazı savaş ağası şefin, ben merkezci, tasfiyeci tutumunu tüm parti içinide haklı zeminde mahkum eden bir yazıdır.

4) Lakin tasfiyecilerin şefi yalan histerisine kapıldığı bu yazışmayı "MK üyelerine yapılan toplantı çağrısı" ve "MK üyelerinin toplantıya katılmayıp bayrak açması" biçiminde çarpıtarak zevahiri kurtardığını zannediyor.

5) MK adına yapılan bir tek çağrı vardır. O da 17 Nisan 1994 tarihlidir. Bu "toplantı" çağrısından bir gün sonra, yani 18 Nisan 1994'te yayınlanıyor. Belki de parti tarihimizin en hızlı toplantısı oluyor. Nasıl oluyor da?!

6) Toplantı çağrısında 6 MK üyesinin imzası vardır. Ki, bu sayı MK'nın salt çoğunluğunu oluşturmuyor. Dolayısıyla bu toplantı parti tarihimizin salt çoğunluğunun sağlanmadığı tek "MK toplantısı" ünvanını taşıyor.

7) Ve yine MK'nın üstünde bir organın, yani OPK'da gündeme gelen ve ancak yeni bir konferans ve kongre ile yeniden değiştirilebilecek sorunları gündeme alması ve değiştirmesi MK'nın yetki sınırlarını aşmaktadır. Dolayısıyla tüzük hükümlerini ihlal etmekte ve parti iradesini çiğnemektedir. Görüldüğü gibi bu toplantı meşru bir toplantı değildir. TKP(ML)'nin işleyiş ve hukuki normları böylesi bir toplantıya meşruiyet kazandırmadığı gibi mahkum eder. Sadece bir muntıkada ki MK üyeleriyle sınırlı olan ve diğer muntika ve bölgelerdeki MK üyelerinin haberdar bile edilmediği bir toplantı herşeyden önce anti-demokratiktir. Dolayısıyla salt çoğunluğun olmaması özelliğiyle de MK iradesini yansıtmaktan uzaktır.

Parti ilkeleri yerine, hileyi, komployu, entrikayı benimseyenler parti tüzüğünü, hukukunu, ilkelerini karşısına almışlardır. Ve yine OPK'yı sindiremeyenler, OPK'dan en alt organlara kadar tasfiye hareketine girişmişlerdir. Bu bağlamda 17 Nisan 1994 tarihli çağrı, bu hizip ve tasfiyeci kliğin darbe girişimidir. Çünkü bunlar bu eylemleriyle parti iradesini karşlarına almışlardır. Evet, bir bayrak açma olayı vardır. Ama bu olayın muhatapları tasfiyeci savaş ağaları kliğinin ta kendisidir. Onlar parti iradesinin ezici çoğunluğunun tüm sorunların parti iradesine sunulması istemine yanaşmamış, dolayısıyla partiye karşı bayrak açmışlardır. "Parti üyelerinin 1/3'nün isteği ile olağanüstü parti kongresi de toplanabilir" şeklindeki tüzük hükmü, yeni bir olağanüstü parti konferansını partinin önüne koymuştur. Fakat tasfiyeci klik parti iradesinden kaçmıştır. Hizipçi ve tasfiyeciliği ile meşruiyetini yitiren MK ve AK içine çöreklenmiş tasfiyeci kanat, OPK'dan kaçarak hizipçiliğini ve tasfiyeciliğini pratik olarak bir kez daha belgelenmiştir. Ve iki çizgi mücadelesinden de kaçarak nasıl "Maocu" olduğunu kanıtlamıştır.

"Parti, parti içi iki çizgi mücadelelerini benimser, MLM irade ve eylem birliğinden doğan gücünü zayıflatan, partiyi yıkmayı amaçlayan hiziplerin varlığına müsaade etmez" diyen tüzük hükmü bile, gerçekte kimlerin hizipçi olduğunu, dolayısıyla kimlerin partiye bayrak açtığını açık bir şekilde ifade etmektedir.

53 maddelik "müceher" dizilerini daha fazla muhatap almanın bir anla-

mı yok. Çünkü tesbih dizeleri gibi sıralanan asılsız bu maddeler birbirinin tekrarı olduğu gibi, çoğuna diğer yayınlarımızda yanıtlar verilmiştir. Bu maddelerin altına yazılı olan "tanıklar ve deliller" ibaresi de olsa olsa tasfiyecilerin kliğin suçlarını ibraaz eder.

Orijinal kararlarda yer alan, ama yurtdışındaki uzantılarının bile herhalde yayınlamaktan utandıkları bir "iddialar" üfürüğü varki, buna değinmeden geçemeyeceğiz. 4 madde halinde sıralanan bu ibret verici ve tamamen kurgulardan oluşan bu iddialar daha önceki tasfiyecilerin yayınlarında yayınlanmıştı. Ama MK kararlarında ilkel hukuk örneği olarak daha da karikatürüze olan bu iddialar onların ne denli iftiracı, gözü kapalı saldırgan bir nitelik taşıdıklarını göstermektedir.

Bu iddialar; "... ticaretini tesadüfen öğrenen SB üyesi delege ile bir başka delegenin katledilmek amacıyla ... tarafından düşmana bildirilmesi" kurgusu üzerinde olup, "...gittiği randevulara polisi de getirmesi ve diğer yoldaşları polisin takibine sunması", "OPK sonrası diğer yakalanan tüm yoldaşları polise yakalatması" ve "OPK sonrası soruşturma kararlarına itiraz ederek boşa çıkarması" iddialarına dayalıdır.

... yoldaşın iki delegeyi yakalatma iddiası OPK'da gündeme gelmiş, ama inandırıcı bulunmamış, iddia sahibi kurgu hastası zatın ne amaçla bu iddiaları getirdiğinin araştırılıp ve soruşturulması kararı alınmıştı. Bu karara istisnasız tüm OPK delegeleri oybirliği ile imza atmış olmalarına karşın, şimdi tasfiyeciliğin elebaşları OPK'daki kararların aksine kendilerinin bile inanmadıkları tersi bir senaryoya bel bağlayarak, samimiyetsizlikten ibretlik örnekler vermektedirler. Çünkü soruşturmayı yürütenlerden biri olan ve soruşturma komisyonu içinde yer alan tasfiyeciler elemanlardan biri, aynı zamanda soruşturma sonuçlarını da yazandır. Tasfiyeciler elebaşları bile soruşturma sonucunda utangaç ta olsa bilinçli yakalatma iddiasını subjektif bulmuş ve yakalanmaların "dikkatsizlik, düşmanı küçümseme, yakalanan kişilerin kaldığı evin polis gözetiminde olması"na ve "evde kalanlardan birinin özellikle polisin takibinde olduğunu" kurgu sahibi zatın da bunu bilmesine karşın, "telefonu dinlenen bu eve telefon ederek görüşmeden önceki son randevulaşmayı da bu evden takib edilen kişi ile yaptığını" belirtmiş, dolayısıyla "yakalananları....yakalattığı" sonucuna varmış; yakalanmaların "yakalananların kendi dikkatsizlik ve hatalarından kaynaklandığını" belirtmiştir. Ve iddia sahibi kişi de bunları kabul etmiştir.

Lakin, tasfiyeciler "doğal önder" derekesine çıkardıkları parti karşıtı kronik unsuru, yaptıkları son "MK" toplantısında aklayarak bir kalem darbisiyle S'nin ağzından İKK sayı 91'de "konuya ilişkin eski düşüncelerim henüz değişmemiştir" şeklindeki bir alıntıyla tornistan yapmaktadırlar. Oysa bugün tasfiyeciliğin elebaşlarından biri olan bir unsurun konuyla ilgili yazdığı soruşturma raporundaki belirlemeler bu tornistanı yalanlamakta ve çürütmektedir. Soruşturma raporu şöyle demektedir: "Raporun akışı içerisinde belirttiğimiz gibi S.. yoldaş daha önce takibin HH üzerinden geldiğini söylemişti" demektedir. Daha sonra bu kurgu asılsız çıkınca S..'de "takibin Z.. üzerinden kendisine geldiğini belirtiyor. Ayrıca Z... 'yi telefonla çağırdığını (yer önceden belli olduğu için yer verilmiyor) ve telefon dinlendiğini dikkate alırsak takibin burdan geldiğini açığa çıktığını" söylüyor ve devamla rapor çok açık bir şekilde S..'nin ya-

kalanmasının Z..'nin takibi üzerinden olduğunu belirterek şöyle demektedir; "yani S..'ye ulaşmaları tamamen bu takibin sonucudur." Soruşturmada takibin Z..' üzerinden geldiğini kabul eden kurgu hastası unsur, nedense ayrılık sonrası düşüncesini tekrar değiştiriyor!

Zaten yazı sahibi kişi yurtdışına MK adına denetlemeye geldikten kısa bir süre sonra, 800.000,- DM'nin hesabını verememe ve ajanlık suçlamalarından dolayı hakkında soruşturma kararı bulunan bu zanlı kişinin yürüncesine girmişti. Onun hakkında soruşturma yürüteceğine onu hep kollamıştır. Öyle ki, bayram değil, seyran değilken bile eniştenin baldızını öptüğü gibi o da, zanlı unsuru bayram seyran değilken bile hep "kahraman" yapmıştır. Tüm bunlar grupçu, art niyetli, hizipçi ve tasfiyecilikle ortak paydaları olan kişilerin parti adına ama kesinlikle komünistçe olmayan ve bugün iyice açığa çıkan ve suçüstü yakalanan parti içindeki burjuvaların ilişkisine tekabül eden çok bariz örneklerdir. Sözde "MK" adına yapılan toplantıda, köylü kurnazlığıyla daha fazla suçlamalar ekleyerek aldıkları "ajanlık" kararları, samimiyetsizlik, daha doğrusu gayri samimilik açısından Hammurabi kanunlarından daha ilkel kararlardır. Böylesine samimiyetsizlikle partimize saldıranlar gerçekte kendilerini mahkum ederken kendi ahmaklıklarından bihaber tipik bir ahmak durumuna düştüklerinden habersizdirler.

"Mafya hizibinin elebaşları yanında giden PÜ ve AÜ'leri" otomatikmen düşüren 7. karar, "özeleştirme yapımları ve partinin değerlerini geri vermeleri halinde orduya (nedense partiye bile demiyorlar-bn.) dönebilirler" diyerek adeta Hammurabi kanunlarından adalet örneklerini veriyorlar. Tek diyeceğimiz kendi kendinize gelin-güvey olarak adalet dağıtmayın.

Karar 8'de "savaş bölgesi olmasından dolayı kişinin üstündeki silah alınmayacak" diyerek bir başka adalet örneği sergiliyorlar. Daha önce partimizin denetimindeki birliklere katılan bazı savaşçılarımızın ve kadrolarımızın silahlarını alanlar, teşhir olduklarından olsa gerek yine köylü kurnazı bir manevra ile günah çıkarıyorlar.

Yine bir başka kararda, "parti, ordu, gençlik örgütlerimizin ve yayınlarımızın ismini kullanmayacaktır" kararına yine tek bir lafımız var. Hadi canım sende!

Tasfiyeci klik 11. kararda denetimlerinde bulunan parti organlarını niteliğine uygun bir şekilde çarpıtmaktadır. Öyle ki, SB'nin % 70'inin kendilerinden yana tavrı aldığını söylemektedirler. Oysa bizim hesabımıza göre SB üyelerinin kendilerinden yana tavrı alanların oranı % 40'tır. Anlaşılan tasfiyeciler matematik hesabı yerine köylü kurnazı subjektif dürtülerle oranlama yapıyorlar.

Yine köylü kurnazı hesaplarla bölge yönetici organları tüzükte parti komiteleri olarak belirlenmiştir. Meşrutiyetini yitiren MK'nın dışında yönetici organ durumunda olan tüm BK'ları tasfiyeciliğe tavrı takınmıştır. Ki, bu organların bazılarının yazılı tavrıları bile açıklanmış ve yayınlanmıştır. Bundan dolayıdır ki, tasfiyeci şefler "BK'ların organsal işlevlerini yitirdiği" gerekçesiyle BK'ları fesh etmiş, yerlerine "İl komiteleri oluşturulması" kararı'nı almışlardı. Bu bölge komitelerinin altındaki alt parti organlarının ezici çoğunluğu parti iradesinden yana tavrı almıştır.

Tasfiyecilik esasta ülke çapında parti organları ve parti üyeleri tarafın-

dan yalnız bırakılmış ve esasta Dersim'de tecrit edilmiştir. Zaten tasfiyeciliğin merkezi olarak yoğunlaştığı AK ve AK üyelerinin de yarısının yer aldığı Bölge Komutanlığı organlarıdır. Dersim'deki Alt Bölge Komutanlığının da yarısına yakını BK üyeleridir. ABK altında Dersim'de yer alan iki muntika OPO'sundan biri partiden, biri de tasfiyecilikten yana tavır takınmıştır. Dersim Bölge Komitesi partiden yana tavır takınmıştır.

Bunun dışında Karadeniz Bölge Komitesi partiden yana tavır takınmıştır. Karadeniz BK'sının dışında tasfiyeci kligin Karadeniz'deki uzantıları olan üyeleri genel bölge oranına göre azınlıkta olup, BK'nın dışında Bölge Komutanlığı Organında yer almaktadır. Savaşçıların çoğunluğu da bölgede partiden yana tavır takınmışlardır. AMED Bölge Komitesi de tasfiyeciliğe tavır almıştır. AMED'te Bölge Komutanlığı oluşturulamamıştır. Tasfiyeci şefler henüz oluşturulamayan Bölge Komutanlığını varmış gibi göstererek ve de kendisinden yana tavır almış gibi göstererek çarpıtma yapmaktadırlar. Tasfiyecilik TMLGB'nin sadece sekreterinden bahsetmektedir. Oysa TMLGB içindeki tüm parti üyeleri ve TMLGB MK'sının biri hariç tümü tasfiyeciliğe tavır almış, partiden yana saf belirlemiştir. Cezaevlerindeki başta MK üyeleri yoldaşların tümü olmak üzere, PÜ konumunda olan saygın parti üyelerinin büyük çoğunluğu da partiden yana tavırlarını almıştır. YD'de ise son katılan yoldaşlarla beraber ve ... cezaevindeki yoldaş ile beraber PÜ'lerden 8 yoldaş partiden yana tavır takınmıştır. Tüm YD'da tasfiyecilikten yana tavır takınan PÜ'lerin toplamı ise 7'dir. Tasfiyeciler YD'nun kitesinde de çok belirgin çarpıtmalar yaparak "tabanın % 90'nın" kendilerinden yana tavır takındığını belirtirken objektif gerçeği çarpıtmaktadırlar. Oysa tabanda belirleyici olan örgütlü tabanın enazından % 60'ı partiden yana tavır takınmıştır.

Marmara Bölge Komitesi ve altındaki tüm parti organları hemen partiden yana tavır almış ve yine yayın birimleri de partiden yana tavrını koymuştur.

Ortadoğu'da ise YD'nın darbeci politikasının uzantısı olarak darbeci MK temsilcisi yaptığı darbe ile Ortadoğuda yıllarca faaliyet yürüten ve parti üyesi olan yoldaşın yerine, kendi bir iki dalkavuşunu parti üyesi olan yoldaşın üstünde sorumlu yapmış ve denetimine almıştır. Ancak YD'ı örgütü tarafından yapılan müdahale ile Ortadoğu örgütü tasfiyecilerin denetiminden tekrar parti denetimine sokulmuştur.

Görüldüğü gibi darbecilerin genel örgütsel durumla ilgili yaptıkları çarpıtmadır. Ama tüm noktalarda olduğu gibi parti, organ ve PÜ'lerin bileşiminin ezici çoğunluğunun parti iradesinden yana tavır aldığı gerçeği çarpıtlamaz.

SALT ASKERİ BAKIŞ AÇISI VE TASFİYECİLİK

Tasfiyeci kararların 13 ve 23. maddeye kadar olan bölümlerinde OPK sonrası MK, SB ve tüm bölge organlarının değerlendirilmesi yapılmıştır. Bu değerlendirmeler açıktır ki, parti ruhuna uygun olmayıp, tasfiyeci bir ruha uygun düşmektedir. tasfiyecilik değerlendirmelerini yaparken parti organ-

larıyla, özellikle yönetici prati organlarının şehirlere denk düşen organlar olduğunu vurgulamış ve bu yönetici organların "savaştan kopan", "esasen A/P (Ajitasyon/ propaganda) ile yetinen organlar" olduğu vurgulanmıştır.

Çokça "savaşçı" gözüken tasfiyecilerimiz, ordu faaliyetini kerhen de olsa, olumsuz değerlendirirken neden olarak açıkça bölge komitelerini göstermişlerdir. Onların mantığına göre, ordu faaliyetlerindeki olumsuzluk parti bölge komitelerinin varlığından kaynaklanmaktadır. Ordu ile parti organları arsındaki diyalektik ilişkiyi kavrayamayan tasfiyeciler, gerçekte AK ve Bölge Komutanlığı'nın birinci derecede sorumlu olduğu ordu faaliyetinin olumsuzluklardaki, payını Bölge komitelerine yüklemişlerdir. Kendi ifadesince "olumsuzluk partiden kaynaklanmış, parti çizgisinin oturtulamaması, partinin bütün güçleriyle savaşa göre şekillendirilememesi, bütün faaliyetlerin savaşı geliştirip güçlendirecek şekilde düzenlenmemesi, kitlelere yeterince dayanılmaması ve kitlelerden sağlanacak, engin değerlerin savaşa sunulmaması vb." nedenler olumsuzluğun esas nedenlerini oluşturmuştur.

Bu genel tahlilden yola çıkarak ta, özelde "Bölge komiteleri'nin ve alt örgütlerinin şehirlerde konumlandırılmış, savaştan kopma ve esasen A/P ile örgütlenme faaliyetiyle görevlendirilmesine" bağlanarak ve devamla bu politika BK'ları verimsizliğine ve birçok kadronun esir düşmesine neden olmuştur" denilerek bu çalışma tarzının GBMK'nın (Geçici Birleşik Merkez Komite) çalışma tarzı olduğu ve "OPK'nın da GBMK'nın bu menşevik çalışma tarzından kopmadığı" vurgulanarak ordu faaliyetiyle Bölge Organlarının olumsuzlukları OPK'ya kadar dayandırılmıştır.

Olumsuzlukların faturası OPK başta olmak üzere, MK ve Bölge Organlarına çıkarılırken "bununla birlikte AK ve GK'nın kış faaliyetine ilişkin perspektifinin bir parça da olsa yaşama geçirilmesi mücadelemiz açısından umut vaadeden ciddi bir adım ve gelişmedir." diyerek tasfiyeciler ellerinde tuttıkları AK ve Bölge Komutanlığı organlarını aklamışlardır. Bu mantık gerçekte ilhamını ordu organlarını, parti organlarına hükmetmesi mantığından alan ve ordu organlarıyla parti organlarının karşıt hasımlarımız gibi karşı karşıya getiren salt askeri bakış açısından almaktadır. tasfiyeciler şeflerin ordu organlarını her şey gören bu mantığı parti organlarını yadsıyan ve gerçekte sonuçta parti yıkıcılığına kadar götüren bu mantığın altında tüm faturanın parti organlarına çıkarılması mantığı yatmaktadır. Öyle ki, bölge organlarının "ordu içinde konumlandırılması" mantığını taşıyan tasfiyeciler tüzük hükümlerine göre MK'dan sonra yönetici durumunda olan BK'ları, ordu organlarına bağlayarak gerçekte yönetici BK'lara gerek olmadığı, dolayısıyla partiye gerek olmadığını savunacak kadar, Lenin'in deyimiyle "cesur oportünistlik" örneği vermektedirler.

"Örgüt açısından ise tasfiyecilik, yasadışı bir sosyal demokrat partinin gerekliliğini yadsımak ve bunun sonucu olarak Rus Sosyal Demokrat işçi Partisi'nden vazgeçmek, onun saflarından ayrılmaktır." Evet, bizim tasfiyeciler de Lenin'in bu tanımına çokça uyuyorlar çünkü örgüt politikasını genel değerlendiren bizim yerli tasfiyeciler, toplantılarının 48. kararında OPK'da alınan örgüt politikasına atıfta bulunarak, "bu politika OPK'dan bu yana bir yıla yakın süre uygulandı ve yanlışlığı pratikte de kanıtlandı" diyerek devamında da "bu doğrultuda MK'mız parti BK'larının ordu içinde konumlandırılmalı görüşündedir." Biçi-

mindeki somut ifadelerle, gıdasını salt askeri bakış açısından alan bir çizgi ile bir taraftan Bölge Organları'nı atıl duruma düşürmekte, örgüt politikasında parti örgütlenmesi ile diğer örgütlenmeler arasındaki diyalektik bağ ve ayrıştırmayı reddeden bir duruma düşmektedirler. Diğer taraftan da BK'ları ordu faaliyetine içine hapsetmekte ve yönetici durumunda olan BK'ları, ordu organlarına bağlama gafletine düşmektedirler.

Çokça programdan, çokça İbrahim yoldaştan bahsedenler bu mantıklarla İbrahim yoldaşı ve parti programını ne de çabuk unutmuşu benziyorlar. 11 ilkeye aykırı buldukları OPK politikasına sözde alternatif olarak getirilen bu tasfiyeci politikanın kendisi gerçekte 11 ilkeye aykırıdır. Çünkü İbrahim 11 ilke de *"örgütlenmede parti örgütlenmesi esas, diğer örgütlenmeler talidir. Diğer örgütlenmeler içinde silahlı mücadele esastır."* Parti örgütleriyle silahlı mücadele örgütlerini diyalektik olarak kendi içinde ayrıştırmaktadır. İbrahim yoldaş bunu yaparken silahlara parti politikasının kumanda ettiği anlayışıyla hareket etmektedir.

Tasfiyecilik ise parti bölge komitelerini esas görmeyip, ordu örgütlenmelerini (İbrahim'in deyimiyle *"silahlı mücadele örgütlerini"*) esas görmekte ve ordu örgütlenmelerini öne çıkarmaktadırlar. Bu çizgi parti örgütlerinin ordu örgütlerine önderlik etme ilkesiyle de çelişen bir çizgidir.

Nitekim tasfiyecilik, içinde kümelendiği askeri parti organlarıyla tüm parti organlarını tasviyeye yönelmiştir. tasfiyeci pratik tasfiyeci kliğin sözde MK toplantısında teorileştirmeye çalışarak, parti organlarını yadsımakta ve tüm parti bu kararla ordunun hükmü altına sokulmaya çalışılmaktadır. Böylelikle parti-ordu diyalektik ilişkisinde ordu öne çıkmakta, siyasetin kumanda ilkesi yerine, tipik salt askeri bakış açısı olan silahların siyasete kumanda ilkesi geçirilmek istenmektedir.

Tasfiyeci beyler aldıkları karar ile kendi tasfiyeciliklerini teorik temellerini atmaktadırlar. Bunu da parti adına, İbrahim adına, program adına yaparken, gerçekte parti yıkıcısı bir güzergaha doğru pupa yelken yol almaktadırlar. Oyle ki, ordu içinde konumlandırılacak parti örgütleri, tasfiyeci baylarımızın mantığına göre AK ve Bölge komutanlığına tabii kılınarak, Bölge Komiteleri ya sıradan atıl örgütler olacak ya da fesh edileceklerdir.

Zaten daha önce tasfiyecilik aldığı karar ile bölge komitelerini dondurmuş, yerine il komiteleri anlayışını getirerek bölge komitelerinin misyonunu il komitelerinin misyonuna indirgemiş dolayısıyla parti bölge komitelerinin hacmi ve kapasitesi son derece dar tutularak parti politikası tasfiye edilmek istenmiştir. Böylelikle parti organlarının ordu üzerinden kontrolünü öngören salt askeri bakış açısı kaynaklı tasfiyecilik, parti ruhu yerine niteliğine uygun bir ruhla çizgisinin teorik temellerini atmış ve parti yıkıcısı yüzünü deşifre etmiştir.

Salt askeri bakış açısından ruhunu alan tasfiyecilerimiz kendi ruhlarına uygun teorik temeller gayreti içine girerken siyasetin silahlara kumanda etmesi yerine, silahların siyasete önderlik anlayışıyla hareket etmekte ordu örgütlenmesi ve ordu faaliyetinin dışındaki tüm faaliyetleri ve tüm parti organlarını yadsırmaktadır. Böyle bir anlayış, savaşmak için savaşmak anlayışıdır. Mao yoldaş, salt askeri bakış açısını daha yıllar öncesinde eleştirir-

ken bu tehlikelere dikkat çekmişti. "Özellikle bugün kızılordu kesinlikle kendini sadece savaşmakla sınırlandırmamalıdır; düşmanın askeri gücünü yıkmak için savaşmanın yanısıra kitleler arasında propaganda yapmak, kitleleri örgütlemek, silahlandırmak, onlara devrimci siyasi iktidar kurmalarında yardımcı olmak ve parti örgütleri kurmak gibi önemli görevleri de üstlenmelidir. Bu amaçlar olmadı mı, savaşmak anlamını yitirir ve kızıl ordunun varlık sebebi ortadan kalkar." Mao'nun bu anlayışı tasfiyecilerin anlayışı ile tezat teşkil etmektedir. Çünkü tasfiyeciler, parti işleyişi, parti hukukunu, OPK kararlarının çiğnenmesi, partinin yeni bir bölünmeye götürülmesi, ideolojik-politik temelleri salt askeri bakış açısı kaynaklıdır.

Tasfiyeci klik gerilla savaşını dar bir alana sıkıştırma mantığına sahiptir. Oysa gerilla savaşı daha geniş alanlara yaygınlaştırılmalıdır... Gerilla savaşının dar bir alanla yetinilmesi, düşmanın savaşı kontrolünü kolaylaştırır. Gerilla savaşının daha geniş alanlara taşınması, halk savaşının bugünkü özgüldeki aşaması olan merkezi görevin kaçınılmaz gereğidir. Aksi takdirde köylü gerilla savaşının tek bir merkez ile sınırlandırılması ve diğer alanların boş bırakılması, köylü gerilla savaşının tek bir alanda tecrit edilmesini getirir.

Tasfiyeci savaş ağaları köylü gerilla savaşında açılma ve yoğunlaşma taktiği yerine kendiliğindenci bir hat izlemektedirler. Oyle ki, savaşı tek bir alanda sürdürmeyi esas almaktadırlar. 31 no'lu kararlarında "Savaşı 1 No'lu gerilla bölgesinde yükseltme yoğunlaştırma her zaman olduğu gibi esastır" şeklindeki bir mantık OPK'nın partimizin önüne koyduğu yeni alanlara açılma ve yoğunlaşma mantığıyla çelişmekte, OPK iradesinin aksine savaşı sadece 1 No'lu gerilla bölgesiyle sınırlandırmaktadır.

Oysa OPK'nın bu konudaki kararı şöyledir: "Merkezi görevimiz kızıl siyasi iktidarlar için köylü gerilla savaşını yükseltmektir. Onun için taktik yönelimimiz yoğunlaşarak açılma olacaktır. Buna göre esas yoğunlaşma alanları sırasıyla 1. Dersim Bölgesi, 2. AMED Bölgesi, 3. Karadeniz Bölgesi olacaktır." Görüldüğü gibi OPK iradesi yoğunlaşmada Dersim'i ilk sıraya koymakla beraber Dersim dışındaki Karadeniz ve AMED bölgeleri içinde savaşın yoğunlaştırmasını esas kapsamı içinde almaktadır. Tasfiyecilerin kendiliğindenci bu hattı, dar bölgeci ve Dersim dışını yadırgayan bir geleneğin ifadesidir. Ki, bu gelenek ideolojik-politik kaynağını salt askeri bakış açısından alan, açılma ve yoğunlaşma taktiğini yadsıyan, dolayısıyla köylü gerilla savaşıyla yeni mevzilerin oluşturulması mantığını reddeden bir mantıktır. Bu mantık örgüt politikasındaki tasfiyeci hattın gerilla savaşında parti çizgisini de tasfiye eden kaçınılmaz, doğal ve uyumlu bir yansımadır. Ki, bu tasfiyeci çizgi halk savaşının sonraki aşamalarını imkansız kılan, hareket ve manevra alanını genişleterek düşmana daha geniş alanlarda darbe vuran, mantığını işlevsiz kılan bir anlayışın ifadesidir.

Tasfiyeci savaş ağaları hizbinin şehirlerdeki politikası da, parti politikamızı yadsıyan, dolayısıyla şehirlerde izlenecek politik hattı tasfiye eden bir politikadır. "Şehirlerde bugünkü esas görev silahlı eylemler düzenlemek ve yükseltmektir. Örgütlenme silahlı mücadele seyri içinde sağlanacaktır. Örgütlülük çekirdek bir örgütlenme üzerinden yürütülecektir. Yaygın değil, yoğun örgütlen-

meye gidilecektir." şeklindeki anlayış herşeyden evvel, parti Bölge Komiteleri şeklindeki örgütlenme politikası yerine çekirdek örgütlülük ile ifade edilen (nasıl bir şey ise!) bir örgüt politikasını geçirerek şehirlerdeki örgütlenmeyi dar tutan, ya da imkansız kılan, dolayısıyla şehirlerdeki örgütlenmeyi tasfiye eden bir politikadır. Bu politika, başta sendikalar, fabrikalar olmak üzere, işçi sınıfı ve çeşitli sosyal katmanlar arasında çalışmayı reddeden belirsiz bir politikadır. Bu belirsizlik kendisini şehirlerde izlenecek silahlı mücadele anlayışında da göstermekte, *"örgütlenme silahlı mücadele seyri içinde sağlanacaktır."* anlayışıyla da, örgütlenme silahlı mücadele şartına bağlanmakta, dolayısıyla siyaset yerine, silahların siyasete önderliğini öngören salt askeri bakış açısının şehirlerdeki politikaya da yansımaları ifade etmektedir. Kısacası, Tasfiyeciliğin şehirlerdeki politik hattı İbrahim yoldaşın *"şehirlerde (büyük şehirlerde) stratejik savunma döneminde kuvvet biriktirmek ve fırsat kollamak esas, ayaklanmalar düzenlemek talidir."* anlayışıyla tezat teşkil eden, genel parti politikasının kır-şehir diyalektiği ilkesi ile çelişen bir anlayıştır. Bu kararlarda göze çarpan diğer önemli bir nokta da, yeri geldi mi, OPK'nın lafzını yapanların, OPK kararlarına revizyonist diyerek tasfiyeci mantıklarını alternatif olarak getirmesidir. *"Bu örgütlenme anlayışı partimizin örgütlenme politikasına, çizgisine, 11 ilkeye ters revizyonist bir anlayıştır. Parti-ordu ayrışımı bu revizyonist anlayışın kamufleri olmuştur."* Evet, tasfiyeci klik OPK'nın örgüt politikasına revizyonist diyerek bu kararları kendi içlerinde anket yaparak değiştireceklerini de belirterek parti iradesinden ne anladıklarını bir kez daha belirtmektedirler.

Parti iradesi yerine dar bir tasfiyeci grubun iradesi. Bugün böyle bir ikilem ile karşı karşıya bulunanların çoğu parti kaygısından hareket ederek çoğunlukla parti iradesinden yana tavır koyarken, parti kaygısı dışında hareket edenler Mao'nun deyimıyla *"gezginci asi çeteler"* derekesine düşen ve dar bir alana hapsolan Tasfiyeciliğin yürüncesinde hareket etmektedirler. Dolayısıyla daha bugünden parti iradesi Tasfiyeciliğin ideolojik-politik hattı olan salt askeri bakış açısını mahkum etmiştir.

MK 30. kararında M. Eren OPK sonrası şehit düşen yoldaşlar içerisinde önder kadro kategorisi içinde gösterilerek bir anlayış örneği sergilemiştir. Bilindiği gibi birlik sonrasında anti-birlikçi tavırları nedeniyle GBMK döneminde özeleştirilme istenmesine rağmen, bu özeleştirilme M. Eren tarafından verilmemiştir. Ve ayrıca bir suçu gizleyerek, parti üyeliği tartışılır duruma gelmesinin dışında, GBMK döneminde istenilen özeleştirilme vermediği için, OPK'da da özel olarak eleştirilmiş ve özeleştirilme vermesi karar altına alınmıştır. Lakin M. Eren OPK'nın istediği özeleştirilme de vermemiştir.

Eski YDB sekreteri ile ilgili OPK kararı şöyledir; *"YD'daki bazı üyelerin bir aylık protesto tavrına ilişkin GBMK'nın birinci toplantısının aldığı karar çifte standarttır. İki üyeden özeleştirilme istenmesine karşın, diğer iki üyeden istenmemesi yanlış bulundu. Ayrıca YDB sorumlusu için özeleştirilme vermezse YDB sorumluluğundan alınacak, YDB üyesi olarak kalacaktır. Kararı şartlı bulundu. Ve GBMK bu konularda eleştirildi. Bununla birlikte özeleştirilme istenmesine rağmen özeleştirilme vermemesi eleştirildi. Ve diğer iki üyeden özeleştirilme istenmesine rağmen kendilerinin sorumluluk duyarak özeleştirilme vermemeleri bir olumsuzluk olarak görüldü."*

Sonuç olarak, MK toplantısı denilen ne-idüğü belirsiz Tasfiyeciliğin aldığı kararlar, tasfiyeci ve hizipçi sosyal pratiği meşru ve resmi gören kararlar olup, bundan sonra da tasfiyeci pratikte "kararlı" gözüken bir anlayışa tekabül etmektedir. Köylü kurnazı bir fırsatçılıkla ortaya çıkan tasfiyeci klik, bugün gelinen aşamada yalanıyla, iftirasıyla, komplosuyla, tutuklama tehditleri ve şantajlarıyla tıbbi bir vakaa olan NT hastalığının kendisine has yöntemleriyle a-politik bir mevziye doğru çark etmiştir. Tasfiyeciliğin bu çarkından vazgeçirilmesi için gerek ülkede gerekse de yurtdışında sarf edilen tüm çabalara karşın parti iradesini karşılama olarak partiye bayrak açanlar kaderlerini MLM ile arasında derin hatlar bulunduran bir güzergaha kayarak belirleme tutumunda toplantı kararlarıyla ısrarlı gözüküyorlar.

Böylesi bir tutumdan vazgeçmeleri için tüm imkanların zorlanması ve çabaları tarafımızdan tekrar verilecektir. Tabii ki bu çaba, kronik boyutlarda tasfiyecilikle özdeşleşenlerden ziyade, iyi niyetli, samimi ama yanıltılmış kişiler için daha çok gösterilecektir. Çeşitli ince hesaplar, kuyruk acısı çekenler ve daha anti-partici kaygılarla hareket edenlerin elbetteki, bu çaba ve emekten etkilenme ihtimali zayıftır. Yine de az çok parti ruhu taşıyanların bu kaygılardan arınarak parti kulvarına yönelmeleri temennimizdir. Aksi takdirde tasfiyeci saflarda kemikleşmeleri kaçınılmaz olacaktır.

Bilinmeyen yönleriyle tasfiyeci hizibin parti birliğine karşı düzenlediği komplo

Ekim ortası ile Kasım 1993 arası denetleme toplantıları yapıldı. 29 Kasım'da YDB sekreteri M. Eren öldü. Bu ölümden sonra 23 Aralık'a kadar, YDB'nin işlevini bitirmek, "denetleme" toplantılarında grupçuluk yapmak bakımından MK'yı temsilen yurtdışında bulunan kişi elinden geleni ardına koymamıştır. Aynı grupçuluk M. Eren'in cenaze töreninde de sergilenmiştir. Öyleki M. Eren'e hak etmediği misyonlar yüklenmiş, yapmadığı şeyleri yaptı göstererek partiye ve halka yalan söylemede herhangi bir sakınca görmemiştir.

Partimiz TKP(ML) içinde çıkan tasfiyeci hizip tarafından tezgahlanan bir komplo ile karşı karşıya getirilmiştir. Darbeciler hazırlanan bu komplonun yüzüne "Kaypak kayacılık, devrimci sorumluluk" yaftaları assalarda bu yaftanın arkasında öylesine çirkin, öylesine melun bir kişilik duruyor ki, partimiz bugüne kadar böylesine şahit olmadı. TC devleti ajanları üzerinden parti içinde bozgunculuk, bölücülük ve tahribat yaratmak isteseydi ancak bu kadar yapabilirdi. Parti birliğini, parti hukukunu, parti ölçü ve kriterlerini ve herşeyden önce kitlelerin devrim istemini eskici pazarında kelepçir diye satan böylesine sorumsuz, böylesine yıkıcı, böylesine bön, devrimci politikaya böylesine yabancı anlayışların parti saflarında çıkması, parti açısından üzücü ve düşündürücüdür.

Tasfiyeci hizip, partiyi bölerek çirkin emellerini gerçekleştirmek için, iki yıllık birlik sürecinden bugüne (Nisan 1992-Nisan 1994) elinden gelen herşeyi yaptı. Yurtiçinde ve yurtdışında bir yandan parti işleyiş ve kararları, ama öte yandan art niyetle içten hesaplı ve sinsî, grup işleyiş ve kararları hep paralel ilerledi. Bir yandan parti disiplini, öte yandan grup disiplini vardı. Grup disiplini ile "çatışmadığı" oranda "parti disiplini" kabul etti. Bir yandan, devrime ulaşmanın yolu komünistleri devrimcileri ve kitesini birleştirmeden geçtiğini sözde "kabul" ediyordu. Ama öte yandan devrimde ve partide karar kılmış insanların parti içinde kaynaşarak erimesini hep engelledi ve hep insanlarımız arasında nifak tohumları ekerek güvensizlik ağı örerek derin çatlaklar yaratmayı ve yaratılan bu çatlaklara girip gizlenmeyi kendisinin varlık koşulu olarak gördü.

TASFİYECİLER NEDEN BUNU YAPIYORDU, NE İSTİYORDU?

Eveleyip gevelemeye gerek yok. Bugünkü bunalım tamı tamına birlik bunalımıdır. Bu tasfiyeci hareket, kıra giren komprador kapitalizmin yozlaştırdığı lümpen köy küçük-burjuva sınıfının feodal aşiret ahlakı ve gelenekleriyle komünistlerin birliğini parçalama maksatlı boyun eğdirme eylemidir. Dolayısıyla bu tasfiyeci hareketi, birincisi; köy küçük burjuvazisinin parti içinde proletaryaya giriştiği bilinçli, planlı tasfiye girişimi, ikincisi; parti birliğini kendileri için bir "mengene" sananların partiye karşı grupçuluğu tercih edenler olarak görmek gerekir.

Çünkü, parti güçleri birleşmişti ve birleşmenin önünde yazılı programın genel teorik formülasyonların da herhangi temel bir engel de yoktu. Fakat yazılı programda anlaşmanın pratik programda da anlaşma anlamına gelmediğini son iki yıllık birlik pratiğimizde bir kez daha gördük. Ve yine gördük ki, yozlaşmış köy küçük burjuvazisinin felsefi bakış açısı, sosyal kültürü, yaşam tarzı ve sınıfsal gücü, teorik söylemde "bağlılık" yeminleri etsede pratik uygulamada Kaypakkaya'nın ilkelerini ve 72 programını ilmik ilmik örmeye el vermiyor.

Çünkü, tasfiyecilerin parti bilinci zayıflamıştı. Komprador kapitalizm tarafından saflığı bozulmuş köy sosyal ilişkileri içinde şekillenen küçük burjuvazinin mülkiyetine umutsuzca baktığı gibi partiye baktılar. Parti ve partileşme kavramları hafife alınabilecek, tepeden bakılabilecek İngiliz burjuva Millet Meclisi "Lordlar Kamarası" kadar değersizdi. İşte parti bilincinin böylesine zayıfladığı yerde ideolojik yozlaşma ve dejenerasyon beyinleri fethettiği, pratik tasfiyenin geçerli tek yol kaldığı anlaşılır bir şeydir.

Tasfiyecilik partiyi böylesine yadsıyınca, bu yadsımanın doğal ve kaçınılmaz sonucu olarak ülkede milyonlarca işçi sınıfının ve halkların partisi olmanın adayı da olamaz. Çünkü devrim ufku dar, gözlemi kısıdır. Hem partili olmayı hem savaşı sürdürmeyi, hem milyonları örgütlemeyi, hem merkezîyetçiliği hem demokrasiyi, hem disiplini hem gönüllüğü bir arada birlikte ve içiçe düşünme ve pratiğe dökme küçük burjuvazinin yapacağı şey değildir. Onlar büyük davaların, büyük sorumlulukların ve geleceğin dinamiği ve insanı olamadılar, olamayacaklar da. Dolayısıyla onlar için tek bir doğrultu kalıyor. Büyük parti yerine küçük gruba sarılmak, partili olmak yerine, grupçu olmak. Tabii ki bu bakış açısının siyasal sonuçları daha da boyutlanıyor. Ülke partisi olmak yerine bölge örgütü olmak, milyonları görmek yerine bölge ile, bölgenin tümüne hükmetek yerine yöre ile, yörenin tümü yerine birkaç yerleşim birimi ile yetinmek. İşte tasfiyecilerin sınıf karakteri, siyaseti ve yöntemi budur. Yani, hayal dünyalarıyla gerçek dünyalarında yaşadıkları ve bununla mutlu oldukları mantıksal toplam budur. Ama bu, devrim yapma siyaseti değildir.

PARTİ İÇİNDE OLUP BİTENLERİN TEMELİNDE YATAN NEDİR?

Ortaya çıkması itibariyle tasfiyeci hizip sorulan bu sorulara politika dışı bariz yalan çarpıtmalarla cevap vermeye çalışıyor. Böyle olduğu içindir ki, önce söyledikleriyle sonradan söyledikleri birbirini yadsıyor. Örneğin onlar

"Mafyacılık", "üç kişi", "şu kişi bu kişi" gibi "kişi" kavramıyla sorunları "açıklamaya" ve tabanı boş şeyler üzerinde duygusal dürtülerle saflaşmaya davet ederek zihinleri bulandırmaya çalıştılar. Yani kendilerine yakışanı yaptılar. Onlar kafalarına bazı "kişileri" takmışlardı. Çünkü kendileri partide sınıf olarak değil "kişi" olarak varlık gösteriyorlardı. Ve dolayısıyla bireycilik tepeden tırnağa sirayet ederek zihinlerdeki komünist kaynakları kuruttuğu için, parti içi sorunları ideolojik-siyasal düzlem yerine, "kişi" düzleminde tartışmaya çekiyorlar. Ve bağlayıcı son sözleri de şudur; "Yaşasın şu ... kişi", "Kahrolsun bu ... kişi" dostluklarını da, düşmanlıklarını da siyaset üzerine değil, "kişi" üzerine kuruyorlar. Bireycilik en son kertesine kadar yükselmiş, kolektif iradeye dayanan parti bilinci en son kertesine kadar gerilemişti. Böylece, parti yönetmeyi aşiret yönetme ile karıştırarak reis kahya hiyerarşik yöntemleriyle partiyi yönetmeye kalktılar. Sonuç, partiyi bölerek gruplarını partiden ayırdılar ve bu yaptıklarından da haylice mutlu oldular.

YURTDIŞINDA TASFİYECİLİĞİN BAŞLANGICI VE ŞEKİLLENMESİ

Birlikten sonra yurtdışında parti işlerliğini ve bir bütün olarak partiyi kemiren derin ideolojik, geleneksel ahlaki ve yönetsel zaafların olduğu, dönemin YDB'si tarafından açığa çıkarılmıştı. Parti dışı ilişkiler, güvensizlikler, parti kurallarına uymama (örgütlü oldukları halde) dedikodular vb boyu aşıyordu. Bunlar tabandan kendiliğinden değil, tavanda yer alan başta MK içinde yurtdışı sorumlusu olmak üzere YDB sekreteri ve diğer birçok kişi üzerinden tabana yayılıyordu. Birleşme olmuş dolayısıyla artık herkes kendini bir pratili olarak, bir parti taraftarı olarak görmesi gerekirken, sözkonusu kişiler birer partili gibi değil grupçu gibi düşünüyor ve davranıyorlardı. Böyle düşünüp davranmaları için haklı nedenleri mi vardı? hayır tersine kriterlerini ve ölçülerini hiçbir zaman siyaset ve haklı bir zemine oturtamadılar. Her tartışma ve oturumda grupçulukları ortaya serilip tavır alınması isteniyordu. Birçoğu başkalarının sırtına yıkılıyor, bariz olanlara "düzeltecekleri" vaadi ile tavır alınıyor, ama sonuçta değişen birşey olmuyordu. Çünkü, değişmemek için adetâ yemin edilmişti.

İki aşamada olmak üzere Ocak 1993'te "ideolojik ve örgütsel düzeltme kampanyası rektefe" adı ile YDB tarafından içe yönelik bir düzeltme kampanyası örgütlenmek istendi. Teorik başlangıcı yapıldı. Fakat, devrimci olan herkesin ihtiyaç duyduğu böylesi bir arınma, yenilenme kampanyası yürütülemez ve sekteye uğratarak, doğruya kapısını kapamış, bu namzet klik tarafından elden gelen yapıldı. Ve sonuçta bu kampanya başlangıç yapmaktan öteye gidemeyerek sonuçlandı.

Derken umutlar OPK'ya bağlandı. Şu düşünülmüştü; "OPK bütün parti iradesini alttan yukarıya demokratik seçimlerle merkezileştirecek, artık herkes parti iradesine kayıtsız şartsız uymak gereğini hem ilke hem de psikolojik açıdan duyacak ve bu birliği pekiştirecek." Anti parantez şunu da belirtelim ki, OPK arifesinde yakalanan delegenin "beni.... kişi yakalattı" içeriğini taşıyan mektubunu ülkede ve yurtdışında kasıtlı olarak propaganda edilmesi-OPK'ya bağlanmış umutlara bir balyoz gibi indi. OPK yapıldı ve yeni MK'dan bir yoldaşın ge-

leceği duyuruldu. Sözkonusu kişi yurtdışına geldi. Katıldığı ilk YDB toplantısına tarafımızdan yapılan "düzeltme" ve "kadro değiştirme" önerileri, "böyle bir hakkı ve yetkisi olmadığı" "MK 2. toplantısına kadar yurtdışı örgütünün devam edeceği" gerekçesiyle reddetti. (Sözkonusu YDB toplantı tutanağı da mevcuttur.) Bunları söylediği gün YDB sekreteri M. Eren'in hayatta olduğu akıldan tutulmalıdır.

Ekim ortası ile Kasım 1993 arası denetleme toplantıları yapıldı. 29 Kasım'da YDB sekreteri M. Eren öldü. Bu ölümden sonra 23 Aralık'a kadar, YDB'nin işlevini bitirmek, "denetleme" toplantılarında grupçuluk yapmak bakımından MK'yı temsilen yurtdışında bulunan kişi elinden geleni ardına koymamıştır. Aynı grupçuluk M. Eren'in cenaze töreninde de sergilenmiştir. Öyleki M. Eren'e hak etmediği misyonlar yüklenmiş, yapmadığı şeyleri yaptı göstererek partiye ve halka yalan söylemede herhangi bir sakınca görmemiştir. Aynı şekilde sekreterin ölümünden sonra yardımcısı otomatikmen yetkiyi devr alması gerekirken, yetki devri sağlanmaması için şeflik örgüt anlayışı ve yöntemleriyle işlerlikte ortadan kaldırılmıştır. Kuşkusuz ki, başta sekreter yardımcısı olmak üzere, YDB'nin diğer üyelerinin "birlik hatırı" ve "kariyer düşkünlüğü" denilir kaygısıyla ilkesiz davranarak, örgütsel sorumluluklarını icra etmemelerinin de bunda payı vardır. Fakat, bu bir MK üyesine düşen örgütü işletmek ve herkesi göreve çağırarak olmalıydı.

Örgütün işletilmemesi, daha doğrusu şef idaresi tarafından işletilmemesi ve devreye örgüt dışı kişi ve ilişkilerin sokulması yurtdışı örgütünde ve faaliyette başıbozukluğu ve geriye saymayı doruğa çıkardı. Onun üzerinde durumu görüşmek üzere MK temsilcisinin de katılacağı acil bir YDB toplantısı sekreter yardımcısından talep edildi. MK temsilcisi, YDB toplantısı değil, yurtdışı parti üyeleri toplantısı önerdi. Buna itiraz edildi. Çünkü herhangi bir neden yoktu. Ve prensip olarak ta yanlıştı. MK temsilcisi kabul etmedi ve gerekçe olarak da "..... gelen hastaların tedavi sorunları" nı gösterdi. Bunun üzerine, "kerhen" onay verilerek toplantının tarihi belirlendi. Şu gündemler tespit edildi; 1- Yurtdışında örgütsel sorunlar, 2- hastaların tedavisi ve iltica sorunları olmak üzere iki günem belirlendi. •

Belirlenen gündem üzerine yapılan toplantının ilk konuşmacısı olarak MK temsilcisinin söylediği şudur; "Ben MK'dan yetki aldım, aldığım yetkiye dayanarak başta YDB olmak üzere bütün yurtdışı örgütü dondurulmuş, eski YDB üyelerini tümü ülkeye çağırılmıştır. İtirazı olan varsa ülkeye gittiğinde yer alacağı organda eleştirebilir." bu tavrın artıyetler taşıdığı, anti-demokratik darbeci olduğu ve başta OPK kararı olmak üzere parti tüzük ve kurallarını çiğnediği, aynı toplantıda belirtildi. Ve yapılabilecek iki seçenek vardı. 1- Bu darbeci, tasviyeci tutumu reddederek tanımamak (ki, tüzük bu hakkı tanıyor) dolayısıyla örgütü devretmemek, 2- Bu darbeci tasviyeci tutuma karşı pratikte uymak, parti içinde mücadele etmek... Birinci seçeneğe başvurulmadı. Neden olarak parti bütününde varolan birlik krizini derinleştirir, birlik ve parti zarar görür. Dolayısıyla ikincisi yapıldı. Pratikte uyuldu ve Ocak-şubat tarihlerini taşıyan, parti içine yayınlamak üzere yazılar yazıldı. (Bu yazıların parti içine yayımlandığını tahmin etmiyoruz.) Şimdi üzerinde çokça demagoji yapılan "Ülkeye gitme" konusunda ise bazı arkadaşlar "hemen" bazılarını

da "hazırlığını yaparak" gideceklerini belirtmişlerdi (bu hazırlığın ne olduğunu tasfiyeciler çok iyi bilmelerine rağmen) örgütün imkanları dahilinde destek vermesi talebini reddederek, "nasıl çözerseniz çözü'n" cevabını vermişlerdir.

TASFİYECİLİĞİN-DARBECİLİĞİN PARTİ HUKUKUNU VE GELENEĞİNİ NASIL AYAKLAR ALTINA ALARAK ZEVLKE ÇİĞNEDİKLERİNİ GÖRELİM

1993'te yapılan OPK'dan iki ay önce, yakalanmalar sonucu YDB'nin raporları OPK'ya ulaşmıyor. Dolayısıyla OPK- YDB ve yurtdışı örgütü ve politikası hakkında seçilecek MK'nın önüne şu görevi koyuyor:

"...Karar 17: Yurtdışı örgütünün raporları olmadığından örgütsel politikası değerlendirilmedi, dolayısıyla şu anki örgütsel politikası devam edecek, ancak örgütsel politikaya ilişkin raporlarını ve önerilerini MK'ne sunacak bunlar incelendikten sonra kesin kararı MK verecek. Oy birliği" (bkz. OPK Kısa Kararları, sf. 9. -abç-).

Ayrıca tüzük gereği, "bir organ ancak bir üst organın kararıyla fesh edilebilir." Burada dikkat edilmesi gerekenler şunlardır: Birincisi: parti kararları parti organlarında alınır. İkincisi, herhangi bir kararın alınabilmesi için hazır bulunan değil belirlenmiş sayıda organ üyelerinin salt çoğunluğunun (%51) oranı şarttır. Hele de parti üyelerinden oluşan tam teşekküllü bir parti organı ve yüzlerce örgütlü insanın bulunduğu koca bir yurtdışı örgütü için bu yüz kez daha şarttır. Zaten, kolektif-komünist örgüt ilkesiyle şef tipi burjuva-feodal örgüt anlayışı arasındaki temel ayırım bu değil mi?

Peki, biz soruyoruz: YDB'nun ve yurtdışında bulunan tüm örgütün dağıtılmasını öngören bir tane MK kararı gösterebilir misiniz? Ortu da geçtik: (YDB-MK içinde örgütlenme bürosuna (ÖB) bağlıdır) bir tane ÖB kararı gösterebilir misiniz? O halde, şimdi ya da gelecekte bir kişi bir örgütü dağıtma hakkını (hele de komünist partisi içinde) kendinde bulabilir mi?

Sıralayacak olursak; 1- OPK'nın yurtdışına yönelik kararını çiğneyerek, 2- MK ve ÖB kararı olmadan kendi başına karar alarak, 3- tüzük kurallarını hiçe sayarak ve en önemlisi de, 4- yoldaşlık bilinci ile değil, artniyetli ayak oyunları ile tüm bunları yaparak, yurtdışında tasfiye sürecini başlattınız.

PARTİ KİTTESİNE VE HALKA SÖYLEDİĞİNİZ DİĞER YALANLARINIZA GELİNCE

Öncelikle şunu söyleyelim: Bugüne kadar yaydığınız yalan, dedi-kodu ve kişisel karalamalara tenezzül edip cevap vermedik, vermemekle de iyi yaptık. Çünkü siz niteliğinize uygun olanı yaptınız, biz de niteliğimize uygun olanı ve kendimize düşeni yaptık. Ve yalanın, suçluların suçunu örtbas etmek için başvurduğu bir yöntem ve bir "sanat" işi olduğunu, ömrünün ise çok kısa sürdüğünü sizin "sayenizde" bir kez daha gördük ve öğrendik. Bakın; "üç kişi, beş kişi", "mafya", "seksiyon", "ülkeyi kapitalist görüyorlar", "ülkeye gitmediler", "tutuklayacağız", "para yemişler" vs. vs. diyerek, ortalığı envai çeşit yalanlarla doldurdunuz. Söylediğiniz her yalan sizin niteliğinizin ortaya çıkmasına yaradı. Aslında hep kendinizi teşhir ettiniz, bununla da kitleleri

devrimci vicdanında da tecrit oldunuz. Dolayısıyla biz, tüm yalanlarınıza değil, parti kitlemizin ve halkımızın cevap beklediği bazılarını yanıtlamakla yetineceğiz.

1- *"DABK"çılar, KONFERANS'çıları tasfiye etti... deniyor. Oysa yeni örgütlenme de yer alanların yüzde 80'i konferans kökenlidir"* diyorsunuz.

Yanıtını siz kendi içinizde veriyorsunuz: birincisi; parti-içi sorunları siyasal zeminde tartışmayı bir türlü öğrenemediniz. Siyasal sorunları hala *"DABK-KONFERANS"* boyutunda tartışarak kitleyi geriye çekmeye ve aşiret kınıyla kemikleştirmeye çalışıyorsunuz. Yarattığınız bugünkü ayrılıkta kitlesel saflaşma eskiye göre olsa da bu bir *"DABK-Konferans"* ayrılığı değil, proletarya ile tasviyeciler arasındaki siyasal bir saflaşmadır. İkincisi; eğer bugünkü örgüt içinde *"konferansçılar yüzde 80'i oluşturuyor"*sa bu, siz tasviyeciler istediğiniz için değil, bu oranlamayı istemediğiniz halde objektif olarak elde var olan bu % 80 olduğu için böyle oldu. Ama öte yandan, yeni örgütlenmeden sonra, eski BK ve ŞK'larda yer almış yaklaşık 15 kişiyi örgüte almadığınızı, yükselen tepkilerden sonra kendinize *"uygun"* yerlerde örgütlediğinizi sanırsınız unutmadınız! **Şunu da hatırlarsınız; Pratiği ve teorisiyle partiye omuz vermiş, sürekli parti ile birlikte yaşamış bir yoldaşı, sadece feodal kin duyduğunuz için örgütlemediniz ve çirkinliğinizi gizlemek için "MK seni ülkeye çağırıyor" diyerek yalan söylediniz.**

Ama öte yandan; 1992 parti birliğinden sonra peyderpey partiyi ve mücadeleyi bırakmış, desteğini çekmiş, fırsat tanımak için örgütlenmeye tekrar tekrar çağırıldığı halde gelmemiş, partiye hakaretlerde bulunmuş, küfretmiş olanları ve örgüt ile hiçbir ilişkisi olmayan bir dizi insanı bölge ve şehir komitelerinde örgütlediniz. Buna cevabınız nedir?

Aynı şekilde, derneğe gelip giden ve örgütlü olmayan birini, O.....da sorumlu bulunan ve görevini sürdüren bir parti üyesinin üzerine sorumlu olarak gönderip, oradaki bazı imkanları ve malzemeyi ele geçirmeye çalıştınız. Yine, alt düzeyde bir taraftarı, yıllardır o bölgede sorumluluk yapan, tüm ilişki ve olanakları bilen, enternasyonal ilişkiyi sürdüren bir yoldaşın üstünde örgütlemediniz mi? (yakın zamanda bu yş. o alanda bulunan adamlarınız tarafından dövüldü.)

İşte, *"tasfiyecilik var mı yok mu?"* sorusunun cevabı budur. Bir tasviyecilik hareketi ancak bu kadar olabilirdi. Bunu da yaptınız.

2- Bize *"hizipçilik, disiplinsizlik yaptınız, partiye bayrak açtınız..."* diyorsunuz.

Öncelikle şu hizip kavramı üzerinde duralım. Hizip nedir? Dil biliminde aynı anlamagelen çok değişik açıklaması olmakla birlikte, *"hizip"* kavramını şöyle açıklayabiliriz; Hizip; çoğunluk iradesi sonucu üzerinde anlaşmaya varıp karara bağlanmış program ve kuralları bir bütün veya kısmen reddederek uymamak amacıyla, bir veya birden fazla kişinin bilinçli-kasıtlı organize faaliyetidir. Kısaca, tüzük ve disiplin ihlalidir. Hizip kavramının özü anlaşıldığında, partimiz içindeki ayrışmada kimin hizipçi olduğu ve kimin bayrak açtığı anlaşılabilir.

Parti içindeki son hizip faaliyeti nasıl gelişmiş, hangi tarihte başlamış?

Tasfiyeci hizibin bu noktada sağlam ve tutunabilir hiçbir dayanağı yok-

tur. O, bir kaç kişinin bir araya gelmesini, eleştiri-özeleştiri toplantılarında parti içindeki ideolojik zaafıların açığa çıkarılmasını, aynı organ içinde organ üyelerinin parti sorunları üzerine görüş belirtmesini "*hizipçilik*" olarak görüyor. Aslında yanlış yaptığı ve hatalı olduğu bilinç altına yerleştiği ve bu suçluluk psikozu içinde boğulduğu için, az ya da çok siyasal muhalif olan herkesi kendisine karşı "*mutlak hizip*"ci olarak görüyor. Çünkü düşündüğü şeyi bizzat kendisi yaptığı için, herkesi de kendisi gibi düşünüyor. Bir halk deyişinde olduğu gibi, "*hain olan rahat olmaz*" İşte tasfiyeciliğin ruhunda okunan budur.

Kimin hizipçi olduğuna dönüp bakalım: İdeolojik bakış açısı ve sınıf kökeni itibarıyla tasviyecilerle uzlaşmayan komünist nitelikli onlarca parti üyesini organları içinde örgütlememekle, türlü dalaverelerle örgütlenmelerini engellemekle, ileri ve aktif görevlerden çekerek geri ve pasif görevlere kaydırmakla ve partinin çıkarı açısından verimli olabilecek üye ve kadroları bir savaşçı düzeyine indirirken, sıradan savaşçıları parti üyesi yapmakla, yani partinin niteliğini ve normlarını bozmakla hizipçilik yapan sizsiniz.

Şimdi beyaz bayrak salyarak komplocu emellerinizin arkasına gizlediğiniz "... ticaret" olayını "*günün birinde kullanarak*" partiyi bölme amacıyla OPK'da sinmek, ama "*fırsatını bulunca*" parti tüzüğünü ve disiplinini ayaklar altına almak pahasına tasfiyeciliğe-darbeciliğe giriştiğiniz için; OPK'da ilkeli olmak, parti birliğini bu ilkeler üzerinde inşaa edip pekiştirmek yerine ilkesiz davranarak grup fetişizmiyle partiye kaşı samimiyet taşımadığınız için hizipçilik yapan sizsiniz.

Eylül-Ekim 1993'te, mücadele içindeyken düşmana esir düşen merkezi kadroların yokluğundan hareketle kendi emelleriniz için "*fırsat*" bilerek, darbeci tarzda aynı olayı tasfiye aracı yaparak, parti içine ve dışına yazılı ve sözlü yaydığınız için (bkz. Sİ'nin 28 Aralık 1993 tarihli yazısı); parti çıkarını korumak ve tüzüğün öngördüğü demokratik hakkını kullanarak, siz tasfiyecileri "*hizipçilik, grupçuluk, bölücülük yapmakla*" suçladıklarından dolayı parti içi sorunları yine parti içinde çözmeyi önerdiklerinden ve tüzüğe uymaya çağırıldıklarından dolayı (bkz. OPO- Ordu Parti Organı" nun 20 Ocak, 5 Mart ve 29 Mart 1994 tarihli yazıları), "...o tüzükte HH'nin dişlerini sökeceğini", "*bu iradeyi tanımayacağını*", "*gerekirse basını çağırıp açıklama yapacağını*", "*engel olan varsa hodri meydan!*" diye naralar attığınız için (bkz. AK sekreterinin 31 Ocak tarihli yazısı); bununla da yetinmeyen darbeci klik, aynı kişinin imzasıyla hiçbir haklı yanı olmadığı halde OPO'nu tasfiye ettiğiniz için (bkz. AK sekreterinin 1 Nisan 1994 tarihli yazısı); Ve darbe yapmayı kır ile de sınırlı tutmayıp şehirlere -Marmarya- de yayarak, Mart ayından itibaren gizli örgüt kurarak tasfiye faaliyeti geliştirdiğiniz için... Evet, tüm bunları siz yaptığınız için HİZİPÇİ OLAN SİZSİNİZ. Ve bunlardan dolayıdır ki, partiyi ve parti iradesini tanımamakla, kolektif disiplini reddederek, grupçuluğa sarılmakla BAYRAK AÇAN DA SİZSİNİZ.

3- Parti iradesinin ve parti birliğinin yanında yer aldığımız için, isim vererek "... kişiler ülkeye çağırıldılar, gitmemek için ayrı örgütlendiler, örgüt böldüler" dediniz ve yazdınız.

Yanıt veriyoruz: Öncelikle, açık isimleriyle kitle içinde legal olarak çalış-

şan yoldaşlarımızı deşifre etmekle, yerlerini ve konumlarını tasfiyeci YDB "dilekçesiyle" açığa vurmakla, düşmana ihbar etmenizi objektif olarak karşıdevrimci bir davranış olduğunu vurgulamak istiyoruz. Devrimci politikadan uzaklaşan, devrimin devrimci politika ile başarılacağını kavramayan, zıvanadan çıkarak aptalça kişisel düşmanlıklar yaratan, a-politik olan sizleri kınamayı gereksiz görüyoruz. Sizden çok, parti içinde size ideolojik ve ahlaki kan taşıyan burjuva kaynağını kurutmadığımız için kendimizi suçluyoruz.

İkincisi; madem, "ülkeye çağrılanlar" dan bahsediyorsunuz (ki, böyle bir "çağrı" da yoktur.) "çağrılan" başkalarının ismi neden geçmiyor? Kaldı ki, size tavrı alan arkadaşların kendi istekleriyle Nisan ayında ("çağrı" olmamasına rağmen) gideceklerini aylar önce sizler de biliyordunuz. O halde "gitmek için ayrıldılar" yalanına neden gerek duyuyorsunuz? Evet, bu arkadaşların tez elden buradan gitmesini istiyordunuz. Çünkü zamanlama olarak Nisan ayında tasfiyecilik başladığında bu arkadaşların engel olarak dikileceklerini kestiriyordunuz. Ayrıca; ülkede tasfiyecilik dışı vurup yurtdışına yansıyınca, bugün ihbar ettiğiniz yoldaşlarımıza "rüşvet" olarak kariyer teklif eden, dalkavukluk yaparak göklere çıkaran siz; ama böyleleri bujuva ahlakını reddettikleri için onlara lanet yağdıran yine siz!"

Mantığınız oldukça tıksındirici. "Ideolojik ve politik olarak kazanamadıklarını maddi tekliflerle satın almayı dene, başaramadıysa şantajı başvur, o da olmadıysa kişisel teşhirler, hatta ihbarlara giriş, komplolar tezgahla." İşte sizin siyasal ahlakınız (daha doğrusu ahlaksızlığınız) budur. Aynı siz, parti üyesi olduğu halde, partiye dahi haber vermeden yurtdışına kaçan ve yurtdışında 7 ay örgüt ile hiçbir ilişki kurmayan birini, tüzüğe aykırı olmasına rağmen yeni YDB'de örgütlemeye sakınca görmediniz!

"Neden ayrı örgüt kurdular", "Neden YDB ismini kullanıyorlar?"

Yanıt veriyoruz: Yine politikadan kaçıp geri duygulara seslenen, özden kaçıp biçime sığınan bir sorudur bu? Parti içi sorunlara romantizmle karışık kalın kafaların soruları da cevapları da ancak böyle olur. Biz ayrı örgütlenmeye gitme taraftarı değildik. Bundan dolaydır ki, ülkede tasfiyeciliği ve bölücülüğü partiye dayatan ve kamuoyuna bildiri ile ilan edenler, aynı oyunu yurtdışında da oynamadan hemen önce ve sonra, bugün tasfiyeciliğin gölgesi olan YDB'na ısrarla şu önerileri götürdük: "YDB, bugün fiili bir bölünmürlüğü yaşıyan partiyi birleştirmek ve suçluları cezalandırmak istiyorsa, tasfiyeci MK'nın değil, bağımsız tavrı koyarak parti iradesinin disiplinini tanınmalıdır. Aksi tutum bölünmüşlüğü pekiştirecek, başkalarını da saflaşmaya itecektir." Ama tasfiyeci YDB- bu çözüm önerilerimizi tereddütsüz reddetti. Bu reddetmekten sonradır ki, "parti iradesini tanımak, iradenin ortaya çıkaracağı demokratik merkezi bir yapılanmayla OPK'na gitmek, bu konferansta hem ideolojik ve hem de fiziki temizlik için suçluları cezalandırmak ve partinin gerçek güçlerini birleştirmek" amacıyla ayrı örgütlenmeye gitmek zorunda kaldık. YDB isminin kullanılmasına gelince; buna karar verecek olan merci siz değil, ezici çoğunluk parti iradesidir ve böyle de olmuştur.

5- Yüzyüze geldiğimiz de değil, ama sağda solda "eski YDB'nun mali raporu yoktur, neyin geldiği neyin gittiği belli değil" türünden başka ve hassas bir konuda dedikodu yapıyorsunuz.

Yanıt veriyoruz: a- Birlikten sonra kurulan YDB, Haziran 1992-Aralık 1993 (Yaklaşık 1,5 yıl) arasında görev yapmıştır. Bu sürede ülkelerden pratiğe gelen bağış ve diğer yan gelirlerin ve giderlerin tüm hesaplarını dün verdi. Bugün bir kez daha vermeye hazırdır. (YDB sekreterinin ülke sorumluluğu olmadığı için, ülke bazında değil ama, yurtdışı genelinde sorumlu olmasına rağmen doğru dürüst bir mali kayıt defteri veya herhangi bir raporu yoktur). 1993'de eski YDB tasfiye edilirken, eski YDB üyeleri ülkeye gitmeden önce mali hesap devir-teslimi için yurtdışında bulunan MK üyesine ve yeni YDB'na çağrıda bulunmuş ama, ne MK üyesi ve ne de YDB bu hesap çıkarma toplantısına katılma gereği duymamıştır. Buna rağmen eski YDB üyeleri bir eksik katılımı ... tarihinde toplanıp bağış ve diğer tüm yan gelir ve gider hesaplarını çıkarmış, MK üyesine ve YDB'na vermiştir. "Bir eksik" dedik! YDB'nun A....Güney bölgesi eski sorumlusuna toplantı yeri ve saati verilmesine ve önce geleceğini söylemesine rağmen iki gün toplantıyı bekletmiş ama, yine de katılmamıştır. Hesap verme sorma ciddiyetini göstermemiştir. Diğer arkadaşların çıkardıkları hesaplara göre;

Almanya	:	869.073,—	DM
İsviçre	:	434.647,—	DM
Fransa	:	183.601,—	DM
Avusturya	:	162.370,—	DM
Hollanda/Belçika	:	61.212,—	DM
İngiltere	:	21.000,—	DM
Toplam	:	1.731.903,—	DM

Toplanan bağış ve diğer gelirlerden YDB sekreteri M. Eren'e teslim edilen 400.000,—DM'den, 200.000,—DM'nin kayıtları varken, diğer 200.000,—DM'nin hesabı ortada yoktur. Soruyoruz, bu 200.000,—DM ne olmuştur?

Bağış dışında gelen diğer gelirlerin bütün ayrıntılar liste halinde rapor edilerek kendilerine verilmesine rağmen sağda-solda "bize hiçbir rapor verilmedi" diyenlerin samimiyeti olabilir mi? Ayrıca sorma hakkımız var; Yurtdışı mali durumunu görüşmek için yaptığımız ısrarlı çağrıya rağmen neden gelmediniz? Neden gelmediğinizi de biliyoruz. Hep üzerini kamufle ettiğiniz bazı şeylerin açığa çıkmasını istemiyordunuz. Neydi bunlar?

1- Birlik olmadan önce DABK kesiminin 91-92 bağış kampanyasının 800.000,— DM'lik hesabı, birlikten buyana iki yıl geçmesine rağmen hala partiye verilmemiştir. (Bu meblağ, o zamanın DABK yurtdışı sorumlusundadır. Bunun hesabı ondan sorulacaktır.) 2- DABK'ın aynı yurtdışı sorumlusu yine birlik öncesi örgüt adına araba almış, birlikten sonra ülkeye gittiğinde bu arabayı örgütten gizleyerek garaja kilitlemiş, birlikten sonra bir yıl geçtikten sonra YDB tesadüfen bu durumu öğrenmişti. (İbret verici olan örgüt adına araba almak değil, alınan arabanın örgütten gizlenmesidir. Bu arabadan M. Eren'in haberi olmasına rağmen bir yıl boyunca içinde çalıştığı, hatta sekreteri olduğu YDB'dan saklamasının altında yatan da kitleye yansımından korkmasıdır.)

İşte birlikte hesap yaparak parti gelirlerini sağlama alma çağrılarımızdan kaçmalarının artınyeti bunlara dayanıyor. Kişilerin ve bir kliğin çıkarlarına

partinin çıkarlarını feda etmek!... Ve yine soruyoruz; bu görevi aldığından buyana tasviyeci YDB ne yapmıştır? Neden kitleye bunun hesabını vermiyor? Üstelik OPK'nın "yurtdışının mali durumunu denetleme" kararı olmasına rağmen, "denetleme" adına gelen MK temsilcisi bu görevini neden yapmadı? Neden OPK kararını çiğnedi?

Bir diğer demogojiniz de şu; "parti parasıyla kendilerine villa almışlar", "yurtdışında bir dernekten kişisel harcamaları için düzenli para çekiyor"... Dürüst olun. İnsanların yanlışları varsa ve siz bu yanlışlara muhalif iseniz, lütfen siyasi gelin, siyasi gelmeyi öğrenin, basit çürük dedikodulara sarılmayın! Bununla siz, bu partiye en büyük hakareti yaptığınızı görmeyecek kadar geri ve körsünüz. Ama siz çok iyi biliyorsunuz ki, sözünü ettiğiniz "villa" bir villa değil, bir parti taraftarımızın parti tarafından kullanılması için tahsis edilen bir dairedir. Diğer yandan evet, birdernekten bir kişiye (ya da birçok yerden birçok kişiye) düzenli ve düzensiz para gidiyor ve bu paralar parti bilgisi dahilindedir. Örneğin sizin de bilginiz dahilinde olduğu içindir ki, yazıyorsunuz. Olmasaydı yazamayacaktınız. Peki ama, gerçekten çarpıtmayı, şaibeler yaratmayı, siyasal sorunları kriminalize etmeyi ve kitlelerin temiz duygularına yalan söylemeyi ve kimilerini rencide etmeyi neden üstünüze bir görev almayı o kadar seviyorsunuz?! Artık azçok siyasi gözlemi olan ve kafasını bağımsız bir mahkeme gibi kullanmasını bilen her insan için açıktır ki, tasfiyecilerin amacı partiyi kurtarmak değil, partinin insani, maddi ve manevi değerlerinin anarşistçe yağmalamaya kılıf aramaktır.

TASFİYECİLİK VE DEVRİMCİ GÖREV

Ortaya çıktığından buyana geçen son üç aylık süreç, teorik tasfiyeciliğin pratik tasviyeciliğe dönüştüğü ve bu tasfiyeci pratiğin son "MK" toplantısıyla (Mayıs 1994) hukuki "sağlamlılığa" bağlanarak pekiştirildiği süreç oldu. Tasfiyecilerin dönüşü olmayan bir yola girdikleri ve bu noktaya gelmek için birlikten bu yana çok çaba harcadıklarını görmek bakımından son üç aylık süreç, siyasal tecrübeden zayıf olanların tüm iyi niyetlerinin yıkıldığı bir süreç olduğu. Tasviyeciliğe karşı iyi niyet beslemede, parti birliğine değer vermenin ve parti içi gelişmelerden yeterince bilgi sahibi olmanın payı vardır. Ama beş on yıllık örgütlü tecrübesi olan yoldaşlar açısından bu iyi niyetlilik, siyasal bakımından kınanmaya hak kazanmıştır. Çünkü tasfiyecilerin yüzlerindeki maskenin düşürülmesinde cüretkar davranılmamıştır.

Parti birliğini bozmayı amaç edinerek fırsat bekleyen tasviyecilerin oyunu şuydu:

"Eylül-Ekim 1993'teki yakalanmalardan sonra MK'da çoğunluk elimize geçti. Bu fırsatı iyi değerlendirmeliyiz. Bu tasviyeyi motive ederken, "mafyaacılar" dersek, ahlaki açıdan "ayrıldılar" dersek siyasal açıdan herkesi silahsızlandırır kimse kendini savunamaz. Herkesi teslim alırız. Böylece tasviye planımız başarı kazanmış olacaktır". Evet, plan tamı tamına buydu.

Fakat, "evdeki hesaba karşıya uymadı" ve "yalancının mumu yatışıya kadar yandı." Parti içindeki tek tek bölge komitelerinin tasviyeciliğe karşı komünist direniş hattı kurmasıyla partinin ezici çoğunluğu karşı durarak bu planı suya

düşürdü ve oyunu bozdu. Tasviyecileri Dersim'in belirli yörelerine ve yurtdışına hapsederek tecrit etti. (Daha şimdiden yurtdışında da hüsrana uğradıklarını söyleyelim). Ve partinin ezici çoğunluğu bununla da yetinmeyecek, "Parti iradesine" çağırıp hesaplaşmak üzere parti tüzüğüne uymaya davet etti. Gelmediler, gelemezlerdi de çünkü, partiyi bölmüşlerdi. Hele de "paralar uçaksavarlar, füzeler" de ellerindeyse ("MK" kararlarında bunları söylüyorlar). Bu silahların resimdeki ve isimdeki "çekiciliği"yle geçineceklerdi. Tabii ki, bu arada, yalancı esnaf gibi "parti birliği"ni de avaz avaz bağıracaktı.

Bazı çarpıtmalar ve bazı saptamalar: Dışında olmak, içinde olmak ne demektir?

Parti bütün örgütlerin toplamıdır. "Parti hücreleri" denildiğinde, elbette parti üyelerinin salt çoğunluk oluşturduğu ve tamamını temsil ettiği organları anlaşılmalıdır. Fakat görevleri ve misyonları bakımından ayrılan ve ayırt edilmesi gereken temel olan ve olmayan parti organları olduğunu da unutmamak gerekir. Parti tüzüğünün 5. bölümünde "Partinin yönetim organları" olarak (yani temel organlar olarak) şunları sayar: "(1.) Parti Kongresi, (2.) Parti Merkez Komitesi, (3.) Parti Bölge Komiteleridir." Fakat temel olsun veya olmasın hiçbir organını (buna kongre ve konferanslar da dahildir), gücü ve yetkisi parti iradesinin üstünde değildir. Ki, tüzükte de belirtildiği gibi, parti üyelerinin 1/3 isteğiyle yeni bir kongre veya konferans toplanabilir. Çünkü parti iradesi, parti içinde kaçak veya kontakt ya da küçük yangınları önleyen geçerli tek sigortadır. Böyle olduğu içindir ki, sınıf mücadelesinde proletaryanın örgüt içi prensiplerinin baş noktasına oturmuş.

Şimdiki durumda parti birliği ve parti disiplini ile parti iradesi arasındaki organik ve diyalektik ilişki nedir?

Kasım 1993'ten bu yana, sınıf mücadelesinin kendilerine sunduğu "fırsatı" kullanarak (esir düşmeler) MK'nde çoğunluğu sağlayan darbeci, tasviyeciler, partide yangın çıkarmışlardır. Bunun sonucunda partinin yönetici organları (Bölge Komiteleri), tüzüğün kendilerine tanıdığı savunma güçlerini kullanarak darbeci-tasviyecileri parti tüzüğüne ve tüzüğün ifade ettiği parti iradesine çağırılmışlardır. Bu çağrı bölge komiteleriyle sınırlı kalmayarak partinin % 80'inin desteğini kazanarak güçlenmiştir. Parti iradesi, parti üyelerinin tasarrufundadır. İstedikini yöneticiliğe, istemedikini yöneticilikten azleder, yani düşürür. Proleter demokrasi ile burjuva demokrasisi arasındaki temel ayırımın burada yattığını hatırlatırsak lütfen bize çok görmeyin.

Dolayısıyla; Partinin "içi", parti iradesinin ezici çoğunluğunun birleştiği yerdir, parti burasıdır. Hem partiyi bölmesiyle, hem de azınlıkta olmasıyla bugünkü tasviyeci klik, partiyi temsil etmiyor. Etmediği gibi iradenin verdiği onayı geri almasına rağmen gayrı-iradi ve gayrı-meşru bir darbe zorbalığıyla kendi kendine "MK" ünvanını veriyor. Evet, bir örgüt olmaları itibarıyla MK olabilirler ama, TKP(ML)'nin MK'si değil. Dolayısıyla "içinde kalıp mücadele edelim" diyen bazı arkadaşlara devrimci mantık ve geçen üç aylık zaman birşey öğretmemişse biz ne yapalım?

Ayrıca, "içinde-dışında" kavramlarıyla birlikte, anlamını ve doğasını kav-

ramadan üzerinde bolca demagoji yapılan bir diğeri de "parti içinde iki çizgi mücadelesi" sorunudur. Öncelikle tasviyecilerle Maocu iki çizgi mücadelesini (yani fikir mücadelesi), aşiret gelenekleriyle TKP(ML) geleneğini, komünist aydınlarla yozlaşmış cahilleri yanyana birlikte ve iç içe düşünmek akıl işi değil. İkincisi, iki çizgi mücadelesinin yürütüldüğü Maocu partilerde her zaman üç temel nokta esas alınmıştır. (1.) örgütsel hiyerarşinin düzenliliği yani tüzük disiplini, (2.) demokratik bir ortam yani proleter demokrasi, (3.) proleter kültür egemenliği. Bu esasların bulunmadığı yerde ne iki çizgi mücadelesi yürütülür, ne de Maoculuk vardır. Kendi yoldaşlarını "ajan, mafya, beygir, it, inek, çukur herif" vb. ilan eden, "dişlerini sökmekle, çukura gömmekle, silah çekmekle, meydan okumakla..." tehdit edenlerle yürütülebilir mi? Elbette ki, hayır. Böylesi bir durumda (tehditlerin savrulduğu, metazori anlayışların egemen olduğu, ideolojik-siyasal eleştirinin karşılık bulmayıp düşmanlık olarak görüldüğü ve partinin bölündüğü bir durumda) "iki çizgi mücadelesi" adına tasfiyeci azınlığın içinde çalışmanın Maocu olmakla zerre kadar bağı yoktur. İki çizgi mücadelesi de herşey gibi ancak kendine özgü şartlarda yürütülebilir. Parti işlerliğinin olağan olarak işlediği şartlarda mümkün olan iki çizgi mücadelesi, içinde bulunduğumuz şartlarda tasfiyeciler tarafından dumura uğratılmıştır.

Kuşkusuz ki, kendi içinde günlerin ve ayların da önemi vardır ama, siyasal tarih en azından birkaç yıl ile hesaplanabilir. Yeterli oluyor veya olmuyor, parti içindeki gelişmeleri mümkün olduğunca en objektif yönleriyle anlatmaya çalıştık ve çalışacağız. Bunu yapmamak için de hiçbir neden yok. Çünkü eğer, sorun kişisel değil toplumsal, sınıfsal ise halkın çıkarlarını gözeten her dürüst insanın, grubun ve partinin yapması gereken budur. Biz tasviyecilerin kendilerini veya onların yanında yer alanları birey olarak karşımıza almıyor ve eleştirilerimizi bu temelde yürütmüyoruz. Siyasal tükenmişliğin derinleştiği yerde kişisel sorunlar ve kişisel düşmanlıklar ön plana geçer. Ki, tasfiyecilerin yaptığı budur. Biz kişileri değil ama, kişilikleri tartışırız. Çünkü insanın siyasal kişiliği, onun pratik davranışına damgasını vurur. Dolayısıyla kişiliği bozuk olanın yaptığı iş de her zaman bozuk olacaktır. Ayrıca herkesin kişiliği onun ait olduğu sınıfın ideolojik, siyasi ve kültürel karakterini yansıtır.

Tasfiyecilerin YDB'si, duyarlı yurtdışı kitlesi karşısında manevi mahkumiyetini kabullendiğini her halinden belli ediyor. Önce tasfiyeci "MK" nun ibaret-i alem yalanlarını ve komplolarını besleyerek çıkış yaptılar. "Talimatları" nı kitle derneklerine kadar dahi göndererek kışkırtıcılıklarını sürdürdüler. Ama ne kadar çok "talimat" gönderdilerse, o kadar çok bu "talimatlar" ayak altında ezildi. Ezilmeye mahkumdu. Çünkü akla aykırıydı. Daha sonra öyle bir noktaya geldiler ki, açık kitle toplantılarında çıkardıkları bildiri ve yayınları. Türkiye'de ve yurtdışında ileri sürdükleri iddiaları üstlenmeyip reddettiler. Aslında bir parti organının merkezi düşünceleri savunmaması hizipçiliktir. Ama ilkesizlik bir yaşam biçimi olmuşsa, kişilik siyasal bakımdan zayıf ve bozuksa, kitlelerin devrimci baskısı karşısında yaptıklarını reddeder, kişiye göre politika seçer ve "her sakal için bir tarak" bulundurur. Peki, açık kitle toplantılarında birer papaz rolü üstlenmeleri bir samimiyet göster-

gesi olabilir mi? Kesinlikle hayır, kitle huzurunda başka konuşur ama, arkada başka türlü davranır ve konuşurlar. Kendilerini böylesine iki yüzlü davranmaya "mecbur" görmelerini anlamak mümkün değil. Öyle ya, ne için kim için?!

Tüm yoldaşlara, TKP(ML)'yi iktidara taşımak isteyenlere ve proleter ideolojiden taviz vermeyenlere çağrımızdır!

"Devrimci teori olmadan devrimci eylem olmaz." Bugün partinin karşısına dikilmiş olan tasviyeci klik, genel olarak devrimci teoriden, özel olarak TKP(ML)'nin teorisinden fersah fersah uzakta duruyor. Onlar için Kaypak-kaya ve 72 programı eylem klavuzu değil, dogmalar yığınidır. Böyle olduğu içindir ki, parti içinde gelişmenin dinamiği değil engeli oldular. Bunun kanıtı ise parti birliğini bozmaları ve partiyi bölmeleridir. Yeniden partiye dönmeleri uzak bir ihtimaldir. Son "MK" kararlarında tüm kin ve nefretlerini kusuyor, bütün köprüleri yıkıyor, bütün ipleri koparıyorlar. Parti iradesine teslim olmuyor ve OPK'da tüm suçluların yargılanıp cezalandırıldığı bir siyasal-ideolojik hesaplaşmaya yanaşmıyor bildiğini okuyorlar.

Artık, devrimci-komünist görev tüm açıklığıyla ortaya çıkıyor ve kendini dayatıyor. TKP(ML)'nin her üyesi ve taraftarı yol ayrımına getirilmiştir. Burada yapılması gereken, partiyi çirkef amaçları uğruna alet den darbeci-tasviyecilerin safını terk ederek parti saflarında birleşmektir. Bilinmeli ki, partiyi bölenlerin partiye iyi yönde katacakları hiçbir şeyleri yoktur.

ÖN AÇIKLAMA

TKP(ML) içinde ortaya çıkan tasfiyeci-darbeci oluşum devrimci-demokrat kamuoyunu yakından ilgilendirmektedir. Olayların gelişimine ışık tutan belgeleri geçen sayılarımızda olduğu gibi bu sayıda da yayınlamaya devam ediyoruz. Elimize PTT kanalıyla geçen, "MK'ne, AK'na ve Tüm Partiye" ve "Kasımpaşa eleştiriciliğiyle bulandırılmak istenen bilim, parçalanmak istenen parti" adlı iki belgeyi okuyucuya sunuyoruz.

MK'ne, AK'na ve Tüm Partiye

Yine bu AK'miz "parti şehirlere yerleştirilmiştir" feryatları ederken, bir yandan da savaşın gelişmesini paraya, şehirden sunulan olanaklara bağlaması bir tezatlık iken, AK'nin gerçekten programdan ve onun yol göstericiliğindeki savaştan ne anladığını ve varolan iç tutarsızlığını sergilemektedir.

Yoldaşlar,

G elinen süreçte partimizin içinde bulunduğu darboğazın aşılması, Parti ruhu ve savaş içinde şekillenmiş, çelikleşmiş Parti kadrolarının yaratacağı parti yaşamına sıkı sıkıya bağlı iken, parti içi denetimin, gözlemin siyasi ve ideolojik mücadelenin en iyi verilebilmesi de, -bu aynı zamanda Partinin gelişmesinin de motorudur- MLM bir parti anlayışının oturtulabilmesine bağlıdır. Partinin önderliği her daim gidişatta belirleyici öge iken, var olan aymazlığın giderilmesinde her Parti Üyesi'nin çok daha yoğun bir uğraş ve mücadele içerisinde olması bir zorunluluk arz etmektedir.

Elbetteki bu mücadelenin verileceği zeminin varlığı, yokluğu veya var olan durumun uygunluğu, yine esaslı bir mücadele vermede belirleyici etkindir. Her PÜ'nin altı, üstü denetlemesi, gözlemlemesi, eleştirel yaklaşması, her zaman ağızlardan düşürülmeyen olması yanında, bir organ toplantı raporu altı ay, bir yıl gibi sürelerde bir PÜ'nin eline veriliyor ve "altı ay, bir yıl geçmiş bir sürecin faaliyetini değerlendir" deniliyor. Bu zamanı geçmiş ve bir yığın yeni şeyin gündemi dolduğu süreçte, bırakalım faaliyeti değerlendirmeyi, yenilenmiş, zaman aşımına uğramış sorunların ele alınmasını istemek, "Partiyi sürecin gerisinden takip et", ya da "takip etmesen de olur" demektir. Tabi bu durum yönetici organların işine gelmektedir. Faaliyet sürecini uzun bir zaman aşımına

uğratarak, varolan çok çeşitli durumun eleştirisi konusu olmasını gözden ırak tutacaktır. Ve olan da budur. Ve bu duruma artık dur demek gerekmektedir! Eğer parti içinde her PÜ'nin görevlerini yerine getirmesi isteniyorsa, o zaman onun denetimini sağlayabilecek uygun koşullar var olmak zorundadır. Organ raporları, bir organın içinde bulunduğu durumu ve partideki gidişatı veren esas kaynaktır. Ve Partideki mücadele bu rapor sistemi üzerinden işler. Ve yine her PÜ partideki gelişmeleri ve gidişatı takip edebilmek için, bu raporları inceleme gereksinimi duyar/duymalıdır.

Bir organ kendi toplantı raporunu, organın onayından geçirdikten sonra kendi altına yayınlatabilmektedir. Bizim yönetici organlarımızın üç sayfalık, beş sayfalık bir raporu hazırlamaları aylarca sürüyor ki, bir türlü toplantının hemen bitiminde raporu hemen hazırlayamıyorlar. Oysaki, onca önemli olan bu durum için, yöneticilerin, "değerli" ve "çok dolu" zamanlarından bir günü de ona ayıramıyorlar mı? Evet, ayıramıyorlar mı acaba? Ya da ayırmak mı istemiyorlar? Cevabı kendileri vermelidirler ama, her PÜ bu duruma müdahaleci yaklaşarak, bu uygunsuzluğa son vermeleri için yönetici organlara baskı yapmalıdır ve zamanında parti içindeki durumdan haberdar olma haklarının keyfi, vurdum-duymaz, ve oportünistçe gaspedilmesine sessiz kalmamalıdır.

AK'nin II. toplantı raporu elime geçtiğinde, (Aralık 14) daha önce AK sekreterinin okumam için bana verdiği ve II. toplantıda onaylanmış olan AK I. toplantı raporuna ilişkin kaleme aldığım eleştirilerimi aktardıktan sonra AK, II. toplantı raporu'nda ele alacağım.

Zamanı geçmiş birçok konunun aynı dönemde ele alınarak işlenmesi apayrı bir önemi içerirken, birçok PÜ'nin, bu zamanı geride kalmış, AK. I. toplantı raporunu ele alamayacağı da açıktır. Bunun gibi SB'nin toplantı raporu da herhalde III. toplantıdan sonra ancak elimize geçebilecektir. Ve süreç işliyor ileriye, sorunlar kaynaşıyor, rastgele.

AK I. Toplantı Raporunun Eleştirisi: AK'NİN BAŞLANGICI TOPAL ÖRDEK YÜRÜYÜŞÜ

Süreç düşünsel alanda bir tikanıklığı değil de bir pratiği ortaya çıkarma olarak ele alındığında güncel sorun, ve gösterim işi de esas olarak o pratiğin özgül durumu ve onun doğurduğu sorunları irdelemek olmak zorundadır.

Bir kez daha şunu belirtmekte yarar var: "Kararlar ne kadar doğru olursa olsun, onu uygulayan kadroların yok ise, kararlar kağıt üzerinde kalmaya mahkumdur."

Bir rapor herhangi bir organın icraatını, meselelere bakışını ve onun içinde bulunduğu yönelimi verir. Bugün AK; orduya siyasi, ideolojik ve askeri yönelim noktasında önderlik misyonunu yüklenmiş bir organ olarak, bu zorlu ve de can alıcı önem arzeden görevlerini, yine onun bilimsel bir kavrayışını elde ederek yerine getirebilir.

Genelde partimiz, özelde de AK'nin rapor olayını yeterince bilince çıkaramadığı bu koşulda -ki bunu yönlendirmekte birinci derecede AK'nin görevleri arasındadır- bir toplantı raporu birçok yönüyle AK'nin içinde bulunduğu durumu yansıtmaktadır.

AK'nin I. toplantı raporunu bilimsel bir analize tabi tutma amacıyla gözden geçirmek isteyen herkes, AK'nin sorunları kavrayış düzeyini, siyasi-ideolojik önderliği yerine getirmede yetkinlik derecesini kolaylıkla anlayabilir.

Her toplantıda olduğu gibi bu toplantıda da gündemlerin belirlenmesiyle başlanmış. Gündemlerin sıralanışına bakıldığında dahi AK'nin nelere kadar olduğu görülmektedir. Organın toplantı öncesi olmadığından, faaliyetini sunma diye bir sorunu olmamıştır. Bu yönüyle rahattır. Fakat sunacağı icratı ayrıntılı ortaya koyması ile, sürecin kavranmasından tutun da, sorunların bilince çıkarılması, hedefleri, yönelimi vs. tümüyle bütün bunlara bakışını ortaya çıkaracaktır. Ve nitekim bu dar kapsamlı bakış açısıyla yeni bazı düzenlemeleri -örgütsel- oluşturmaktan başka birşey yapılmadığı gibi, bunu da ne derece yerine getirdiği ortadadır.

Bu organ hele de yeni olmasıyla birlikte esas olarak genel değerlendirmeler ile önündeki görevleri tespit etmesi ve bunu en iyi omuzlayabilecek, bu yetkinliğe erişmiş unsurların bu görevlerle sorumlu kılınması olması gerekirken, bizim AK tersinden yani sonuçtan başlamıştır. Önce iş bölümü yapılmış -ki bu işbölümü görevlere göre yapılacağı açıktır- sonradan görevler belirlenmiştir. Bu durum bize şunu çağırıştırıyor: Ya AK'nin görevleri önceden bellidir ve belli olduğu gibi de onu üstlenecek elemanlar da tam o uygunluktadır, ya da her birey her görevi yerine getirebilecek yetkinliktedir. Görevin şu veya bu olduğu birşey değiştirmedeği gibi, zaten pek öyle önderlik edilecek, çözüm isteyen acil sorunlar da mevcut değil sanırım.

Organın bileşimi bir üye haricinde AK çoğunluğu tarafından uygun görülmemekte ve organ bu bileşimle savaşın bugünkü ihtiyacını karşılamada uygunsuz bir pozisyonda olduğundan işlevini yerine getiremeyeceği düşünülüyor ve MK'nın subjektifliği ve kavrayışsızlığı bu duruma neden olarak gösteriliyor.

Biz AK'mize şunu sormak isteriz: Bu konu gerçekten organın organsal işlevini savaş pratiği içinde yerine getirmesi oldukça önemli bir dezavantaj oluşturduğu açıktır. Acaba AK SB'nin "99. kararı" nı bozma tavrı karşısında gösterdiği hassasiyeti ve yoğun çabayı bu durumu değiştirme, yeniden düzenleme ya da organ oluşturulduğunda bu durumun uygunsuzluğu karşısında yeterince müdahale etti mi? Şahsen yeterince bir müdahale durumu olduğunu sanmamakla birlikte, bunun böyle olmadığı, AK'nin 99. kararın karşısında gösterdiği hassasiyetin göstergesi olan MK'yı olağanüstü toplantıya çağırma gibi bir tavır takınmayışından anlaşılmakta iken, AK'nin sayısal bileşimi savaş koşullarına denk olmayan, hantal verimsiz, iş yapamaz durumda olması, ... yoldaşın GK içinde yer almasından daha mı önemsiz ve ... yoldaşın GK'da yer alması partiye daha büyük zararlar vereceği bir durumdur? Bence bu sorunun cevabı açıktır. AK biçimsel anlamda bu sayısal bileşime karşı olduğunu rapora yansıtmış olsa da, esasta bunu onaylamaktadır. Durumdan memnundur ve papağanlar korusu hazırdır. İkinci gündemde görevler dağılımı yapılmış. Tabi bu henüz tespit edilmemiş görevler için. -Ve organda yer alan birçok üyenin "yetenekli komutan vasıflarına sahip olduğu halde ordu tüzüğü'nün komiserler komutanlar olarak örgütlenemez" kararı gereği- üyeler esas oynayabileceği misyonu üstleneme-

miş, ve eğer komisyon üyeleri olmazsa bu bireyler, komutan olarak daha uygun konumlar alacaktır. Burada suç tüzüğün olsa gerek. Fakat böyle olsa bile, komisyon üyesi olmayan bir MK üyesi de bu durumda zorunlu olarak komiser olması gerekmiyor mu? Yani bu durum komisyon üyesiyle sınırlı olmasa gerek. Tüzük elime geçtiğinde bunu irdeleyeceğimden dolayı bunu geçiyorum.

III. Gündemin parti üyelerinin dağılımı ertelendiği gibi, böyle bir gündemin sonradan görüşülüp görüşülmediği raporda yok. -ki görüşülmediği ortaya çıkıyor.-. Başta da belirttiğimiz gibi, AK'nin ordu içinde PÜ ve AÜ örgütlemesi ve oluşturacağı organlarla orduya ideolojik siyasi önderlik yapacağı veya yapması gerektiği varsayıldığında PÜ'lerin somut bir değerlendirmesi ve değerlendirmeler ışığında uygun atamalarla görevlendirilmeleri gerekirken, AK'nin bunu bir çırpıda yok sayması gibi; ya da "ne gerek var, ben her üyeyi tanıyor, biliyorum" gibi bir düşünceden hareket etmiş olacak ki, bunu ele alıp rapora yansıtmamıştır. Bu bağışlanmayacak bir eksikliklerdir. Parti organları, partinin canlı hücreleri olmak zorundadır. Bunu oluşturacak, sevkedecek, yol gösterecek, perspektif sunarak yönlendirecek olan önderlik ise başta AK olması gerektiği halde, burada bugüne dek savsaklanan ve alabildiğine bir kendiliğindenciliğin ve dar pratikçiliğin hüküm sürdüğü bir yaklaşım ve pratik yaşanmış, yine bugün de aynı durumu sergilemekten kurtulamamıştır. Bu, adına perspektif denilen yazıda da kendisini göstermektedir. Ve AK'nin önümüzdeki süreçte PÜ'lerini nasıl yönlendireceği bugünden ayyuka çıkmıştır. Önümüzdeki süreç, yine işlevsiz, programsız, kuralsız ve organsız bir parti yaşamı olacaktır ve bunu hep birlikte göreceğiz.

AK'nin oluşturduğu GK ve atamalarda esasta göstermiş olduğu kriterler -her ne kadar AK komutanlık vasıfları taşıyan, sevk ve idarede askeri sanatta yetkinleşmiş yetenekleriyle öne çıkmış dese de- hiç de böyle olmadığı ve birçok komutanlık üyesinin yönetme, sevk etme, örnek bir kişilik sergileme vb. noktalarda yetersiz olması yanında, yetersiz olan yanlar hiç gündeme getirilmeden, ve ordunun en üst yönetici organı olan GK'nın gerçekte salt askeri yeteneği ile değil, yönetici vasfında yetkin, siyasi dönüşüme de açık bir çok yönüyle örnek savaşçı olma, örnek komünist olma gerekliliğini gözardı etmiştir. Etmiştir diyorum çünkü, kadro ve üyelerin bu eksikliklerin olmasındaki doğallık yanında, AK'nin bu eksiklikleri hiç mi hiç gündeme getirmemesi, hiçbir zaaf, hastalık sorun bu unsurlar ve dolayısıyla da organ bünyesinde yokmuş gibi bir yaklaşım içine girmesiyle, AK'nin varolan gerçeklikten bihaber olduğunu gayet açık olarak ortaya çıkarmakla birlikte, AK'nin kadro konusundaki politikasızlığı ve içinde bulunduğu ciddiyetsizliği sergilemektedir.

Ayrıca yine yeni açılım alanları hakkında sadece karar almakla yetinen AK, bu alanların özgünlüklerine ilişkin somut değerlendirmeler yapma gereği duymadığı gibi, önüne böyle bir görev de koymamış, somut siyasal perspektifler de sunamamıştır. Böyle bir gerekliliği yerine getirmediği halde, GK'nın görevi olan bölgeye ne kadar sayıda gerilla gönderileceğini daha önce AK'nin GK'ya müdahalesine feryat eden bu yoldaşlar, bugün kendileri bunu "doğal" bir zorunluluk olarak yerine getirmeyi ihmal etmemişlerdir.

Yine önüne AK tarafından Amed bölgesine açılma görev olarak konulması gerekli iken, nasıl açılacağı ve bunun ne kadar güçle gerçekleşeceğini belirleme görevini GK'nındır. Fakat işin ilginç yanı her dönem Amed bölgesine açılma gerekliliğini dayatırken bu kez onu baştan sona bir sezon ertelemeye gitmiş ve buna gerekçe olarak zamanı göstermiştir -ki Temmuz'un başından itibaren bile kışa beş aylık süreç vardı. Ve zaten yaz dönemi faaliyetin en verimli dönemi olduğu gibi, bu faaliyetin tüm süresi yedi ayı geçmez- Yani bu açılmanın ertelenmesi için asla gerekçe olamaz. AK bununla önümüzdeki süreçte gücünü ne kadar zorlayacağını göstermektedir. Ve üstelik yetkinlikte paha biçilemeyen kadrolarının gerek AK ve gerekse GK üyelerinin hemen hemen tümünün Dersim bölgesinde toplayarak (Bir SB- İki GK üyesi, Karadeniz'de bir GK üyesi Amed keşif birliğine verilmiş, onun dışında beş AK üyesi ve beş GK üyesini -ve en yetkinlerini-Dersim bölgesinde tutmuştur?)

AK'nin görev olarak önüne koyduğu ve üstlendiği misyonu ne kadar kavradığının, ne derece bilince çıkardığının da bir göstergesi olan hedeflerine bakıldığında yine içler acısı bir durum sergilemektedir. Bu görevleri sergileyelim.

- Merkezi göreve ilişkin perspektif yazısı yazılacak. (AK sekreterine görev verilmiş).

- Yaralı yoldaşlara, orduya, köylere mesaj yayınlanacak.

- OPK'yi tanıtmaya yönelik, afişleme, pullama ve eylemlilikler yapılacak.

- SB'nin sunduğu 14 slogan üzerinde düzenleme (yapılmış)

Evet yoldaşlar orduya ideolojik, siyasi önderlik yapacak olan partinin en yetkili organı önüne bu görevleri koymuş. Hay maşallah! Her ne kadar AK'miz çok yorulacağına benziyor olsa da, görevlerini bugünden tamamlamış bile. Yani AK'yi olumlamak için hazır olalım. Perspektif yazısı rapora ek yapılmış. Mesajlar Konferans bitiminde yazılmış. Sloganlar düzeltilmiş ve sonuç, GÖREV TAMAM. -Sen çok yaşa önderlik!-

Grupçuluğun Ortadan Kaldırılması Adına Yapılan; GRUPÇULUK

Raporun devamında AK sekreteri yoldaş "en iyi savunma saldırıdır" mantığından hareketle grupçuluğu SB'ye ve başkalarına yüklemeye çalışmakta ise de, grupçuluğu eleştirme adına yazılan yazılarda dahi, çok bön bir biçimde bu tutum suratından dökülmektedir. Perspektif yazısının bir yerinde grupçuluk anlayışının yıkılması için neler yapılmalıdır, sorununa yaklaşırken şöyle diyor:

"Gerçeğimiz bu iken, sorunumuz bugün çözüm ne olmalıdır? Birliğin getirdiği sancılar yer yer keskinleşerek, yer yer denge içinde tavizler verilerek, bugüne kadar birliği pekiştirmede parti zorunlu olarak tavizkar davranmıştır. (abç) O günkü koşullarda doğru olan öyleydi. Ancak geline süreçte doğrularda ilkeli olmak zorundayız. Sorun artık grupçuluk kaygıları veya bakış açılarıyla parti sorunlarına yaklaşmak değil, onun panzehirini vererek, her türlü kuşku ve art niyetli yaklaşımlardan uzaklaşmak olmalıdır ki, güvensizliğe neden olan hastalıklardan parti ve parti kitleleri arınmış olsun." (sf. 5-6)

Bu sözler sözümona grupçuluğun önüne geçme ve güvensizliği gidermek için sarfedilmiş. Sormak gerekir; "tavizkar davranan parti" denilirken, kime kim işaret edilerek yol gösteriliyor? "Parti o gün taviz vermekle doğru yaptı" denirken, partiden kasıt birlik sonrası varolan TKP(ML)'den bahsedilmiyor sanırım. Çünkü TKP(ML)'nin kimseyle birlik diye bir sorunu olmadığı gibi, taviz verme diye bir sorunu da yoktur, olamaz da. Öyleyse partiden kasıt, ayrılık döneminde AK sekreterinin yer aldığı yapılanmadır. Ve bugün birliği pekiştirme adına o günkü yapılanmanın taviz verdiğini, ve bunun o günün koşullarında doğru olduğunu dile getirme ihtiyacı nereden/niye kaynaklanmakta? **O günkü koşullarda doğru olan öyleydi ise, bugün ilkeli olmak verilen tavizleri almak mı oluyor? Ve bu sesleniş gerçekten birliği pekiştirmeye mi, ya da grupçuluğu pekiştirmeye mi hizmet ediyor? AK sekreteri açmazdadır.**

Önderlik misyonunu yüklenmiş ve en önemli görevlerinden biri -güncelliği itibariyle- birliği pekiştirme olarak görülen bir parti organ sekreterinin bu ifadelerinin güven vermekten uzak olduğu gibi, sözde grupçuluğa karşı durmaya çalışırken, topal bir ördek misali yürüyüşünün farkında değildir. MLM görüp birlik yaptığı yapı karşısında şimdi taviz verdiklerini iddia ederken, anlaşılan bu baylar hiç de '72 programını esas almamışlardır. Ve o kendilerinin de mahkum ettikleri, özellikle yurt dışına çıkan "ilkelerden taviz verilmiştir" diyen sesin aynısıdır bu ses. Ama tutarsız ve korkaktır.

Ayrıca raporun devamında grupçu bakış açısını sergilemeye çalışırken şöyle diyor: "*O günkü koşullarda partinin en üst organından en alt organına kadar, özellikle parti MK'sında sayısal bileşimi, bugün grupçu bakış açısını sergileyen yoldaşların aleyhine olsaydı, o günkü koşullarda DABK tasfiye edildi gürültülerini koparan yoldaşlardan daha gürültü çıkaracak durumda olduklarını öğrenmiş olduk.*" (I. Toplantı raporu sf. 5).

Bin kere maşallah. Bunun anlamı, sayısal bileşim grupçuluğun olduğuna kanıt olabilir. Ya da sayısal olarak azınlıkta olmak, "grupçuluk var" çıgıklarını haklı kılabilir. Ya da bugün grupçu anlayışlar var demenin hiçbir gereği yok. Çünkü sayısal olarak bir denge sözkonusu. Veya sayısal olarak fazla olan yoldaşlar niye tekrar böyle bir belirlemede bulunuyorlar? Herşeyden önce, o dönemde sayısal dengesizlik o gün varolan yapılanmaların zorunlu bir sonucudur. Ve bu hiçbir zaman grupçuluk olduğunu veya böyle bir iddiayı haklı kılamaz. Sorun anlayıştadır. Sorun kafalardadır. Eğer kafalarda çok bariz anlayışlar sergileniyorsa, sayısal olarak nasıl bir değişim var olursa olsun, bu anlayış pratikte boy gösterecektir. Grupçuluğun gerçek sahipleri, her hareketinde, her söyleminde kendisini ele veriyor. Sorun herhangi bir anlayışa bilimsel bir çerçevede yaklaşmak değilken, sergilenen anlayış da esasta grupçuluğun daniskasıdır. Ve parti için değil grup için hareket etmektir.

AK sekreteri yoldaş ... yoldaşa haksızlık yapılmadığını ve özellikle o yoldaşın siyasi yönünün öne çıktığını, ve siyasi komiser olarak örgütlendiğini ve bunun "neden yanlış" olduğunu soruyor. Öncelikle şunu belirteyim; daha önce "AK ve SB'ye" başlığıyla verdiğim yazıda değindiğimden burada değinme gereği duymuyorum. Fakat sadece yoldaşın sorularını muhatabı

olduğum kanısından hareketle kısaca değineceğim. Öncelikle, yoldaşın siyasi komiser olarak örgütlenmesini, yoldaşın özgülünde ele almak gereklidir... Yoldaşa yöneltilen eleştirilerin haksızlığı veya haklılığın ortaya çıkabilmesi için, bu yoldaşın istemiş olduğu pratik faaliyet içinde örgütlenmesi gerekirdi. Gerekirdi ki, varolan gerçeklik açığa çıksın, gerekirdi ki esas çözümleyici olan pratik, iyiyle kötüyü ayırıştırabilsin, gerekliydi ki varolan hastalıklar (tabii gerçekten varsa) ortadan kalkabilsin. Bu durumda, işte komutanlık mı, siyasi komiserlik mi ikilemi gösterilerek, sanki çok normal bir konumlandırılmamış gibi, "komutanlığı siyasi komiserliğe neden tercih ediyorsunuz?" vb. ve varolan durumla hiç de bağdaşmayan sorular sorulmaktadır. Bu yoldaş özgülünde yoldaşın siyasi komiser olarak değil de, komutan olarak örgütlenmesi şu nedenlerden dolayı gerekli idi: "Hantaldır, savaşmaz" vb. iddiaların gerçekliğini ya da sahteliğini açığa çıkarabilmesi için, böyle bir isteme evet denmeliydi.

Bütün bu noktaları ışıtacak olan, o yoldaşın da ısrarla istemiş olduğu pratikten özel çabalar harcanarak geri tutulmasının hangi anlayışın ürünü olduğu açıktır. Ya da bunu "siyasi komiserliği küçümsüyorsunuz" şeklinde aslında tam da kendisinin yaptığı, hatta bir dönem siyasi komiserlerin komutanlıkta yer almamasını isterken, siyasi komiserin komutanın gerisinde kalacağı ve "kıllık" yapacağı ve komutanı engelleyeceği şeklinde, ileri sürülen bu anlayışı şimdi başkalarına yamamaya çalışma sadece korkunç bir tesadüfi yansıtmadan başka, birşey olmadığı ve olamayacağı da açıktır. bir ustanın deyimiyle "sonradan çürütmek için hasmına açık bir budalalık yüklemek çok akıllı adamların işi değildir."

Yoldaş kalkıp "herkesi yeteneğine ve becerilerine göre örgütledik" derse, geriye diyecek bir şey kalır; "bilinen köy kılavuz istemez."

RR

AK II. TOPLANTI RAPORU ELEŞTİRİSİ

"OLUMSUZLUĞUN OLUMLANMASI" DİYE İŞTE
BUNA DENİR

Hiçbir Şey Yok, Ama "Şipka Geçidinde İşler Yolunda"

AK ikinci toplantı (Rapordaki) tutanakları ve kararlarında ortaya çıkan durum, daha önce I. toplantı raporunda oldukça bariz biçimde ortaya çıkan ve bazı AK üyelerinin, "grupçuluk iddialarıyla, sorunlar farklı yerlere çekiliyor" türünden, var olan grupçu, ve kişisel yaklaşımları, sözde Marksizm-Leninizm adına ve proletaryanın yüce davası için var olan oportünizme yönelinmesi gerekir şeklinde beyanları ile zaten esası MLM bakış açısından yoksun, proletaryanın genel menfaatlarıyla bu proleter komünist anlayışla ve mücadele yöntemiyle bağdaşmayan grupçu yaklaşımlar da oportünizmin kendisi değil mi?

Daha önce getirilen eleştiriler, hemen karşı saldırılarla grupçuluk olarak nitelendirilirken, bu savunularda dahi grupçuluğun daniskasının yapıldığı yukardaki aktarmalarda açıktır. Yine bunu AK'nin eleştiriye cevap yazısına verdiğim cevapta ele aldığımdan geçiyorum.

AK'nin kendi faaliyetini değerlendirmesinin ne olacağını, ben 7. ayda AK'ni I. toplantı raporunu değerlendirirken belirtmiştim. Yani önüne koyulan ve yerine getirilmesi gereken görevlerin çerçevesi öylesine "geniş" tutulmuş ki, bunun nasıl bir sonuç alacağını o günden anlamamak alıkklık olurdu. Öyle ki, AK'nin en önemli görevi, merkezi göreve ilişkin perspektifin hazırlanmasıdır. Ve nitekim AK sekreterinin I. toplantı raporunu bana verdiği dönemde, bu perspektif yazısını da vermişti ki, yazı AK tarafından kabul edilmediği için, yazıyı eleştiren yazımı yayınlamayacağım, fakat tek cümleyle ciddiyetsiz ve bir önder organ niteliği ile bağdaşmayan ve o dönem "AK'nin perspektif diye yutturmaya çalıştığı, ne idüğü belirsiz, izaha muhtaç yazı üzerine" başlığı altında eleştirdiğim yazı tümüyle AK'nin siyasi niteliğinden ve üstlendiği misyondan uzak tarzda çala-kalem ele alınan bu yazı, olumsuzlanmış ve AK'nin II. Toplantıda geri çekmiş olduğu halde, AK'nin faaliyetinin olumlanmaması için hiç de bir etken olarak görülemez. Nasıl oluyor?

AK önüne koyduğu en önemli görevi, sorumsuz ve ciddiyetsizce ele alarak partiyi ve orduyu, siyasette çözümsüz, yol göstericisiz ve perspektifsiz bırakıyor, ama, bu durum, -perspektif yazısı olumlanmadığı halde- AK'ce onanıyor. Biraz garip değil mi bu?

Açıktır ki, yaşanan bu süreçte AK orduya ve denetimindeki parti örgütlerine önderlik edemez, çözümsüzlük, günübürlük, dogmatik siyasi darlığı ile üstlendiği misyonu yerine getirememiştir.

AK birde utanmazca faaliyetini olumlarken, "zamanında perspektif sunulması" diyerek görevini olumlu bir biçimde icra ettiğini, hem de aynı raporun içinde yazabilmiştir! Bu da aymazlığın bir başka biçimi ve ciddiyetsizliğin şaha kalkışıdır.

Orduya siyasi, ideolojik önderlik yapma durumunda olan, ordu içindeki parti organlarını yönlendirme, yönetme, sevk etme durumunda olan AK, bir perspektif yazısı dahi yayınlamamış, bununla birlikte gelişen olaylara zamanında tavır takındığını da iddia eden AK, bugün ordu içinde yaşanan bürokratça amir-memur ilişkilerine dayalı yönetimin, ne safhada sorunları çıkardığı ve büyüttüğünün farkında değil herhalde. Eğer farkındaysa, o zaman bu olan ordu tasfiyeciliğine kendisi de ortak olmakta ve onamaktadır. Had safhada olumsuzluklar gelişiyor olmasına rağmen, AK, kendi pratiğini bir çırpıda onaylayarak topu tek sorumlu ilan edilen SB'ye atmıştır. Ve üstelik SB üyesi olarak kendisini de bu pratik içinde sorgulamadan AK'nin üzerine hiç düşünmeden olumladığı bu pratiğini geniş detaylı başka konuda ele alacağımdan dolayı, AK'nin görev olarak "yerine getirdiği" diğer şeylere geçiyorum. AK'nin parti organlarını çalışması, yönlendirilmesini tamamıyla yerine getirdiği gibi(!)

Ordunun sorunları için kendisini zorladığını söylerken, bir diğer yerde, ordu faaliyetini raporlar olmadığı için görüşemediğini söylüyor. Bu ne aymazlık. Faaliyeti olumlamak için sayılan bu maddenin içinde neler var acep?! Orduda bir yığın sorun yaşanmaktadır. Bu gerek komutanlıklardaki yöneticiler arasında, gerekse yöneticilerle savaşçılar arasında had safhaya varan sorunlara ne şekilde müdahale edilmiş? "Üç ayda bir eleştiri özeleştiri" toplantısı yapan, üç ayda üç kez siyasi çalışma yapan (II. ABK'da) organlara siyasi komiserin ne gibi tavır takındığı ortadadır AK'nin. Bundan da kötü eleştiri özeleştiri yapma gereği duymayan siyasi komisere tavır takınma gereği duymayan AK'nin yine aynı özgülde (I. ABK alanında) ordudaki sorunları acaba. AK bilmiyor mu?

Devrimci bir ordu olma kriterlerinin günbe gün yitirildiğinin, bürokratinin had safhada amir-memur ilişkisinin belirleyici olduğunun ve savaş ruhunun gün geçtikçe yitirildiğinin çok açık olduğu duruma AK nasıl müdahale etmiştir? Hayır etmemiştir.

Karadeniz bölgesindeki birçok parti üyesinin örgütsüz kalması, ve AK'nin olumsuzladığı faaliyet son gayretle Karadeniz bölge sekreterinin omuzlarından da alınarak, konferansta dönenlere yüklenmiş ve AK, topu yine başkalarına atarak kendisini olumlamıştır. Oysa AK gerekli perspektif ve talimatlarını Karadeniz bölgesi sekreterine ya da parti organına iletmez miydi? Bunu ilk başta K'da dönen yoldaşlarla da yerine getirebileceği gibi, üç-dört aylık bir süreç geçmiş olmasına rağmen, buraya müdahale edemeyişini gerekçelendirememiştir.

AK'nin I. toplantıda görev olarak önüne koyduğu OPK tanıtma faaliyeti dahilinde hiçbir şey yapmamış ve yapmadığı gibi bunu, SB'nin bu konudaki

görevi yerine getirmeyişine bağlayarak kendisinin sorumluluğu es geçilmiş ve bu görev dahilinde de faaliyetini olumlamıştır.

Bir yönetici organ kendi görevlerini yerine getiremiyorsa, bir başka yönetici organa sorumluluğunu yükleyerek hafifletmez, aksine sorumluluğun sınırlarını genişletir.

Burada şunu belirtmek gerekir ki, AK bu konuda hiçbir şey yapmamıştır. Bırakalım kitle içinde OPK'yı tanıma faaliyetini, kendi altındaki organlara dahi OPK'nın önemini ve sonuçlarını kavratmamıştır ve sonuçlarını kavratma konusunda hiçbir şey yapmamıştır. Bu raporlarda da açıktır. Ve kendisinin de kenardan kıyıda belirlediği şeylerdir. AK'nin siyasi yetmezliği, dar bakış açısı ve politik çalışma tarzını oturtamaması, parti yaşamını hayata geçirememesi nedeniyle bu görevler sahipsiz ve sorumsuzca atlatılmıştır. Bu faaliyetin ne kadar hiçe sayıldığı ve hiçbir çabanın olmayışı, ordu parti organları raporlarında da açıktır.

AK kendi bütün faaliyetinin parçaları olan ABK'lardaki faaliyetleri de hiçbir sorumluluk duymadan ve hiçbir kaygı duymadan bir çırpıda olumlamıştır. Faaliyet adına üç ayda bir eleştiri/özeleştiri, üç ayda bir siyasi eğitim ve diğer yerde hiç yapılmamış siyasi eğitimler ve toplantılar sonuçta AK'nin faaliyetlerini olumlamaması için hiçbir etken teşkil etmemiştir. Herşeyden önce bir değerlendirme yapılanlara göre değil, yapılabilinecekler ne derece yakınlaşmış, yapılması zor şeyler için yapabilme sınırları ne kadar zorlanmış, bunların gözden geçirilmesi gerekirken, AK kendi faaliyetine bakışta da sonuçta elde ne varsa ona "yeterdir." diyerek onaylamış ve kendi faaliyetini onaylamıştır. Yine bu durum I Nolu Ordu Parti Organı değerlendirilirken de gösterilmiştir.

I. Alt Bölge Ordu Parti Organı siyasi faaliyetini açarken "Konferans sonrasını pratik faaliyet önlerine koyduklarını, bu nedenle hemen organ toplantıları yapmadıklarını" beyan ediyor ve yerine getirilen görevleri de "güncele ilişkin 5 adet bildiri" çıkarılarak güncel siyasal görevler, "toplu eğitim olanakları sınırlı olduğundan ve tek tek kişilerle ilgilenildiğinden toplantı yapma gereği duyulma"arak yönlendirme dönüştürme görevleri, "savaşçının boş kalmaması için eğitim grupları oluştur"arak eğitim görevleri, organ toplantısı yapılmadan tüm pratik görevler yerine getiriliyor. Ne olumluluk gerçekten!?

Organ toplantısı yapmadan -hele ki yeni bir sürecin başında, yeni oluşturulmuş bir organ için- faaliyet yürütme, pratik görevleri yerine getirme durumu bu organ sekreterinin kolektif parti yaşamından ve organ işlerliğinden ne anladığını ve onu nasıl yaşama geçirdiğini göstermektedir. Organı faal kılamayan bir parti çalışmasından bahsedilemez. Eğer bu çalışma olumlanıyorsa kişilerin kendi egosunun tatmini olarak varolan durumun onanmasıdır. Baştan böyle kişisel yetenek ve becerilerde sınırlı kalan bir çalışmanın organ çalışması olması nasıl ki mümkün değilse, bu çalışmanın olumlu olabilmesi de mümkün değildir. Güncel ilişkin 5 bildiri çıkarıldığı söyleniyor. Bunu günceli kapsayan sorunları içerdiği söylenemeyeceği gibi, güncel askeri sorunlar hiç mi hiç tartışılmamıştır. Askeri politik çalışmanın yanından nedense bu organlar hiç geçmemiştir. Güncelde önemli bir yer alan göç

olayına müdahale edilmemiş, bu gündeme getirilmemiş, partiye sunulamamıştır. Bunun gibi devrimci otoriteler arası sorunlar gibi genel partinin yaklaşımını içeren ve OPK'nın tanıtımını içeren faaliyet yok denecek kadar yetersizdir. Parti organları güncel sorunlara ve siyasete vakıf değildir. Zaten parti organlarının kolektif çalışması sözkonusu değildir. Hiçbir görev bölümü, kolektif üretim faaliyeti hayata geçirilememiştir. Parti organları birliklerdeki sorunlara vakıf olamamış, müdahale ve dönüştürme, eğitime faaliyeti icra edememiş, bunun sorumluluğu hissettirilememiş, organlar bu yönlü duyarlı kılınamamış, askeri faaliyetin sağ oportünist gidişatına müdahale edememiş, onu irdeleyememiş, gündeme getirip tartışmamıştır. Buna rağmen "5 bildiri çıkarılmıştır" denilerek güncel sorunlarda partinin politik askeri görevlerini yerine getirdiği kabul görülmüş ve onanmıştır.

Yine I. ABK Ordu Parti Organı faaliyetini icra eden organ sekreteri "Toplu eğitim olanaklarının sınırlılığından" bahsederek parti organlarının esas görevlerinden biri olan birlik için eğitim görevlerini yapmama ya da, kendince bir gerekçe de getiriyor ki tamamen bir alıklık örneğidir. Gerilla birliklerinde çok az bir süre de olsa gezebilme şansı elde eden her kime "Toplantıların yapılması için olanaklar var mıdır?" diye sorarsanız sorun, buna "hem de çok" diye cevap verecektir. Evet hem de çok! Bu pratiğin çok yabancı olan biri "olanakların olmadığı" yönündeki asılsızlıklara belki gerçekten "çok yoğun" savaş koşulları yaşandığından dolayı inanabilir. Ama gerilla birliği içinde olan herkes bugün her savaşçının gösterdiği tepki kadar haklı olarak bu beyanın bir aldatmacadan ibaret olduğunu anlatabilir size. Bir birlik hergün bir saatini en zorlandığı koşullar içinde bile eğitim için ayırabilir. Ve bu haftada yedi saat yapar, ayda otuz saat yapar ki; otuz saatte kaç toplantı, kaç eğitim saatinin sığdırıldığını siz düşünün. Gerillaları sabah saatlerine kadar köyde bekleten ve bu beklemede de -sırf kendini tatmin amacından başka birşey olmayan- gerillaya uykuyu yasaklayan ve sabah ormanın derinliğine çekilip hareket saatine kadar zamanın büyük bir bölümünü uyumakla geçirten gerilla birliği komutası gerillayı savaş koşulları içine çekemeyeceği gibi elbetteki diğer gerekleri yerine getirmek için de zaman bulamayacaktır. Yine tüm savaşçıların istem ve talebi olması yanında bugün-yarın deyip, tam altı aylık süreç içinde toplantı yapmayan komutanlıkların durumuna eğilebilmiş mi bizim parti organlarımız? Komiserlerimiz buna önderlik edebilmiş mi? Cevap AK'de. OLUMLU.

Yine bizim çok önemli görevleri yerine getiren Ordu Parti Organı sekreterimiz "savaşçının boş kalmaması için eğitim grupları oluşturuldu"ğunu beyan ediyor. Ve bu AK'mizin onayını alıyor. Bununla AK'nin eğitim mantığı da kendisini ele veriyor. Buna benzer uygulamalar, kamptaki eğitimlerde çeşitli kereler dile getirilmişti. Bu eğitimler "salt savaşçıları meşgul etmek için, savaşçıları toplantı alanlarından uzaklaştırmak için" veriliyor türünden çokça savaşçı ve PÜ'lerin eleştirileri sözkonusuydu. Tabi AK'miz bu durumu hiç mi hiç farketmez/edemez. Ama gerçekte bu toplantı raporuna yansıyan AK'nin eğitim anlayışının da özüdür. "Boş bırakmamak için eğitim." Bunun nasıl bir eğitim olduğunu ya da olacağını anlatmaya gerek yok. Zaten varolan durum buna şahitlik yapmaktadır. Ve bütün bu olumsuzluklar

bir kalem darbesiyle olumlanıyor. İşte size kaç ay önce "AK'yi olumlama-
mız için hiçbir neden yok" derken de haklı olduğumuz açık değil mi?

AK I. toplantısında önüne OPK'yı tanıtma görevi de koymuş, fakat geli-
nen sonuçta, görevin yerine getirilmesi bir yana bahsini dahi etmediği, bu-
nun bütün sorumluluğunu SB'ye yitirerek kendi sorumluluğunu hiç mi hiç
görmeyerek, kendi sorumluluğunu hiç mi hiç gündeme getirmemiştir.
SB'nin sorumluluğunu yerine getirmediği bir yana, -Bunu esasta SB raporu-
nu incelerken ele alacağım- AK'miz bu konuda hiç mi hiç yerine getirebile-
ceği bir görevi yokmuş gibi, rahatlıkla içinde faaliyetini aklamaya şaşılacak iş
doğrusu. Üstelik I. toplantısında OPK'yı tanıtma gerekliliği ele alınmış ve
çeşitli görevler belirlenmiş olduğu halde.

AK ve özgülde siyasi önderler olarak öne çıkan ve her biri MK üyeliği gi-
bi bir vasıfa sahip siyasi komiserler, siyasetteki acizliklerini, bu faaliyetin
yerine getirilmesinde daha doğrusu getirilmemesinde göstermişlerdir. Hiç-
bir OPK tanıtım toplantısı çalışması ne parti organlarında -ne de ordu içinde
ne de kitlelere yönelik- yapılmamıştır. Ve bir de organın misyonu ve ciddi-
yetiyle hiç de bağdaşmayan "üstten herhangi bir yazı gelmedi" vb. gibi ge-
rekçelerle kendisinin içinde buldukları siyasi aymazlığı göstermektedir.

SB'nin bu konuda görevini yapmaması veya yapamaması işin bir yanı,
ve hiçbir zaman diğer yönetici organların sorumluluk alanını daraltmaz, ak-
sine genişletir. Çünkü herşeyden önce bir yönetici organ partiyeye karşı so-
rumludur ve bunun bilincinde hareket etmelidir. Üstelik bu organ tüm ordu
parti organlarını yönetme, yönlendirme ve sevk etme ve orduya siyasi, ide-
olojik önderlik yapma misyonu üstlenmiştir. Ama şu gerçeklik bir kez daha
gözümüze batarcasına kendisini dayatıyor: "Kararlar ne kadar doğru olursa
olsun, onu uygulayacak kadrolar yoksa bu kararlar kağıt üzerinde kalmaya
mahkumdur."

İşte bugün bizim özgülümüzde olan da budur. AK üyeleri sorumluluk
alanlarında salt bir organ toplantı raporu getirmekle -ki bu da içler acısı-
kendi pratikleri üzerine "olumlu" mühürü vurdurabilmiştir. Birçok olum-
suzluk eksiklik belirtiliyor, ama sonra "olumludur" denilip çıkılıyor. Oysa
çıplaklıklarınızın farkında değilsiniz ama bunu sizin dışınızda herkes bili-
yor. AK'nin ve sorumluluk alanlarındaki üyelerinin hiç yapabilecekleri bir
şeyleri yok muydu? Yoktu, çünkü görebilen açık ufukları yoktu.

AK'nin, kendi faaliyeti olarak I. toplantısında önüne koyduğu yaralı yol-
daşlara ve köylülere mesajı da durumuna uygun "en iyi" biçimde yerine
girdiği herhalde tartışma götürmez.

Evet yoldaşlar, bir bildiri içeriği dahi olmayan bir yazının kaleme alın-
masını bile, AK'nin kendi "zorlu görevleri" arasında sayması utanç verici
bir durumdur. Bir kişinin yarım saatlik işi olmayacak bu işi, AK görev ola-
rak belirlemiştir ve bunu yerine getirmekle faaliyetini olumlama bir basa-
mak olarak ele almıştır. Ne günlere kaldık! AK için durum bundan ibaret de
değildir. AK sekreterinin hazırlamış olduğu perspektif yazısı eleştiriye ma-
ruz olunca, AK sekreteri, sorunun kendisinden değil hasta yoldaşların gön-
derilmesi işiyle uğraştığı için iyi bir perspektif yazısı yazamadığını, siyasi
darlığına ve yönetici olarak eksikliğine bahane olarak gösterilmiş, proleter

yaklaşım ve komünist bir alçak gönüllükten, ciddiyetten tümüyle uzak bir durumda hâlâ "büyük eserine" objektif gerekçeler aramaya koyulmuştur. Oysa o pratiğin içinde olan her yoldaş çok iyi bilir ki, yazma yetenek ve becerisinde olup ve yazma isteği taşıyan herkes bir değil on prespektif yazısı yazabilirdi. Ve yine AK bütün bunları es geçerek, AK sekreterinin faaliyetini, perspektif sunduğu -kabul edilmeyen perspektif kastediliyor- için, basın açıklamalarında bulunduğu için -bu da neyse- koordinasyonu sağladığı için, faaliyeti yine bir çırpıda olumlanmış. "Zaten baştan faaliyeti olumlamak için oturmamış mıydınız?" demekte hiç de haksız değiliz.

AK sekreteri kendi görevini yerine getirmemeye sudan bahaneler bulurken, SB üyelerinin gerilla birliklerinde gezerek İKK, KOMÜNİST ve diğer yayınları çıkarmakla birlikte tüm siyasi ideolojik görevlerini yerine getirebileceklerini ifade ediyor. Kendisi de SB üyesi olan bu yoldaş, bir perspektif yazmayla sınırladığı AK ve SB sorumluluğunu bile sudan gerekçelere yükleyerek faaliyetsizliğinin olumlanmasını olumlarken, başkalarına karşı hiç de tutarlı olmadığı görülüyor. Bu da esasta siyasetin önemini yadsıyan, onun esas belirleyiciliğini göremeyen ampirik bir anlayışın ürünüdür. Aynı zamanda bu durum, parti kadrolarının gün geçtikçe yozlaştığı, siyasetin gerekliliğinin ve öneminin yadsındığı ve bunun her ilişkiye yansındığını, ordunun apolitik duruma getirildiğini, öncünün misyonunu yerine getiremediğini görememenin ürünüdür.

SAVAŞTA USTALIĞA SOYUNANLAR, BUGÜN SAVAŞMAYI PARAYA BAĞLAMAKTADIRLAR

Her daim "keskin programcılık", "keskin İK'cılık" olarak kendini lanse etmeye çalışan AK'mizin üye çoğunluğu, bugün vardığı vahim sonuçla, bu "keskinliğinin" bir kez daha esas özünü ortaya sermiş bulunuyor. AK'nin vardığı son; savaş eşittir para olmaktadır. Gelinen süreçlerde pratiğinin gi-dışatında hiç de çok yönlü dikkate almayarak, "sağcılar" diye avazı çıktığı kadar bağırınlar, bugün "para" diye avazları çıktığı kadar bağırılmaktalar. Üstelik bu organ, savaş, parti düşünceleri doğrultusunda yönlendirecek, savaş geliştirmek için perspektif sunacak olan AK'mizin durumudur. Yine bu AK'miz "parti şehirlere yerleştirilmiştir" feryatları ederken, bir yandan da savaşın gelişmesini paraya, şehirden sunulan olanaklara bağlaması bir tezatlık iken, AK'nin gerçekten programdan ve onun yol göstericiliğindeki savaştan ne anladığını ve varolan iç tutarsızlığını sergilemektedir.

AK'miz "sunulan imkanlarla daha fazlasının yapılamayacağı ortadadır" (sayfa 17) diyerek, savaş sorunlarını irdeleme gereğini dahi duymadan ve üstelik ordu organlarının faaliyet raporları da görülmeden, varolan sağ oportünist hat bir çırpıda olumlanmış, sorunun esas kaynağı olarak para yardımı ve sunulan olanak sorununa bağlanmıştır.

Savaşta ustalığı kimseye bırakmayan AK'mizin, bugün ustaca yaptığı iş, oportünizmi kılıflamaya çalışması ve kendi sağ anlayışlarını kendisinin dışındaki herkese yamamaya bu kez kaytarmada ustalık sergilemektedir.

Bu sezon içerisinde gerilla bölgesinde olan herkes çok iyi bilir ki, savaş

gücü hiçbir dönem bu olanakların sahibi değildi. Ve bugünkü pratik geçen sezonların da gerisindedir. Oysaki savaş gücü ikiye katlanmış, silah ve cephane durumu katça yükselmiştir. Daha önce on-onbeş kişilik birlikler yüzler mermiyle eyleme girişirken, bugün yüzleri geçen ABK güçleri ve yüzellinin hemen hemen altına düşmeyen (kimi dönemler 200-250'yi geçen) mermi sayısı -ki her eylemde harcanan mermi sayısı 300-400'ü bulmaz- bizim "çok keskinlerimiz" eylem yapamıyor. Üstelik bolca roket ve roket mermisi mevcut. Makineli tüfekler mevcut iken, hâlâ "olanaklar" teranesini çalmak, AK'nin sağcı özünü gizlemesinden başka birşey değildir.

Sorun olanaksızlık değil, sorun düşmanın savaş taktikleri karşısında tıkanan, karşı taktikler. Sorun, savaş taktiklerinin geliştirilememesi, yeni olanakların hayata geçirilememesi, güçlerin gerilla tarzında hareket ve esnekliğinin sağlanamaması, yönetici organların savaş üzerine yoğunlaşamamaları, yaratıcı taktiklerle yeni pratikleri ortaya çıkaramayışılarıdır.

AK'nin sorgulaması, üzerine kafa yorması gereken esas yan burasıyken, parayla savaşmayı, şehirlere olanak sunulmayı bekliyor ve bunu İK'cılık adına yapıyor. Peki sormak gerek; bu sezonda silahlanmaya yönelik tek bir eylem girişimi veya tasarısı olmuş mudur? Yine sormak gerek, yüzleri aşan ABK güçleri kaç eyleme girdi ve kaç kişiyle eylem yaptı? Her eylemde kaç mermi yaktı? Bütün bunların cevabı olarak; **savaştırmayan bir komuta ve savaşın sorunlarını ortaya çıkaramayan bir AK ortaya çıkar.**

Her yazısında "Köylü gerilla savaşı" mız diye naralar atan AK'miz, bugün savaşçı kaynağın esasını da yine şehirlere bağlamış ve kendilerine yeterli kadro ve savaşçı aktarılmadığından yakınmaktadır. Herhalde bugün şehir örgütlülüğü işlemez duruma gelirse, para ve diğer olanaklar kesilirse, AK'miz savaşı tatil etmekten başka yol bulamayacak. Ya da aksi, savaşmak olanaklı olmaz. "İmkan sunulmazsa" nasıl savaşın ordu?! AK "diğer organları ve SB'yi eleştireyim" den hareketle kendisini balçık batağına batırmanın farkında değil herhalde.

Yerine getirilmeyen görevlerin savaş üzerine belli bir rolünün olacağı açıkken, savaştaki gelişmeyi bir bütün, "sunulacak imkanlara" bağlamak, bir ahklık örneğidir. Eldeki güç ve imkanların nasıl kullanıldığı, daha iyi nasıl kullanılabilirirdi, daha iyi kullanabilme olanakları var mıydı, savaş taktiklerinin geliştirilmesinde ordu yönetiminin durumu nedir gibi soruları yanıtlama, ormanın derinliklerinde eylem arayan "çok keskin"lerin pratiklerini, savaş gücünün gün geçtikçe nitelik yitirişi ve sürekli bir dağılmanın ordu bünyesinde yaşanması ve olmayan savaş pratiğini, dağılma toplanma vb. gerilla karakterinin sürekli yitirilişinin sorgulama yolunu seçmeyen AK'miz, bunu onaylamakla yetinmemiş, varolan sağ oportünist pratiğin gerisine düşerek ordunun savaşamamasını meşrulaştırmış, ona haklılık kazandırmıştır. Ve AK bütün bunları "keskin programcı" olarak yapmaktadır. Oysa ordunun silah temini kaynağı, esası düşmandan almaya dayanmıyor mu? Genel doğru düşüncenin kendisi bu değil mi? Varolan durumun açılması bir gereklilik değil mi? Bu sezonun, geçen senenin de savaş pratiğinin gerisinde oluşu acaba silah veya cephane durumuna mı bağlı? Yine gerilla kaynağının esası faaliyet alanındaki köylülük olduğu genel kabul gören an-

layış değil mi? AK'miz böyle görmüyor olmalı ki, "savaşçı ve kadro vermediniz" diye feryat ediyor. Oysa her daim bir kaldıraç olarak kullanılan "gerçek kadroların savaş pratiği içinde yetişeceği" doğru değil miydi? AK'miz bu gerçekleri ne çabuk unuttu da bu açmazlığın içine girdi?

Bizzat savaşın ustalığına soyunan komutanların, AK üyelerinin savaş yöneticilerinin savaşı bilme koşullarını kendi elleriyle nasıl ortadan kaldırdıklarını hiç sorgulanmaması yine AK'nin aymazlığının bir açmazıdır. Sabah saat 04.00'e kadar köyde bekletilen savaşçıların diğer gün zorunlu olarak uykuya mahkum edilişleri ruhen, fiziken düşürülen savaşma kabiliyeti ve öldürülen zamanın ve savaşabilmenin koşullarının yok edilmesi, herhalde savaşçının suçu olmamalıdır. Bütün bunları sorgulama zahmetinde bulunmayan AK'miz, bir KP ciddiyetinden uzak, başta kendisini ve kitesini kandırmayı seçmiştir.

Bence okunan ayete, ancak ayetin dilinden hiç mi hiç anlamayan ve ona herşeyi vareden "yaratıcı" gözüyle bakan müridleri inanır.

Tüzük Üzerine Yapılan DEMAGOJİ ve Suni Olarak Yaratılmaya Çalışılan TEZATLIK

Meselelere bilimsel bir bakış açısıyla değil de, çeşitli hesaplar vesile edilerek yaşanırsa, yaşamın maddiliğiyle çelişki içinde olan şeylerle, olmayan şeyleri birbirinden ayırdetmek olanaklı olamaz. Soruna başından kaygılar ve çeşitli önyargularla girildiğinde, orada bilimin hayat hakkı olabilmesi düşünülemez.

Alt konferans dönemlerinde, merkezi konferansta özellikle gündeme gelen/gelmiş olan tartışmalar biçimsel bazı düzenlemeleri içerir gibi görünse de, esas olarak derin siyasi, ideolojik çatışmaların bir yansıması olduğu, gelinen bu süreçte kendisini daha net olarak ortaya koymuştur.

Bütün bu tartışmaların olmasının doğallığı yanında, esasta makul bir durum olarak görülemeyeceği, işi gerçekliğinden kopararak, kendi açmazına haklılık kazandırmak için suni dengesizlikler yaratmaya çalışarak, siyasi ideolojik cephede hasmını ekarte etme girişimi/girişimleridir. AB konferansında tüzük, hazırlamış olduğu tüzükler esas alınarak, görüşülmesi sadece bir kez okunup geçilmesi şeklinde olurken, "Tüzükten yararlanılmalı" önerilerimizde tek yanlı sığ bir yaklaşımla reddedilip, tartışmaya alınan tüzükler (biri BN, biri AK sekreteri) üzerine görüşülürken en çok tartışılan sorun komiserlerin rolü ve konumu, askeri organlar içinde ne olacağı idi. Buradaki tartışmalardan ortaya çıkan kolektif bir çalışma, ikna, eğitim yöntemi ile ve doğruyu bulma, en iyisini yaratabilme şeklinde olması gerektiği şeklinde değil, küçük burjuva gururuyla belirlenen "ben herşeyin en iyisini bilirim" mantığını zorlaması ile, anti programcılar yaratmaya çalışmıştır. Yaklaşım bu olunca, elbette daha güzel şeylerin yaratılması, eksikliklerin tamamlanması da beklenemez. Ve böyle bir çalışma içerisinde taslaklar merkezi konferansa sunulmuştur.

AB konferansa karşı çıkılan esas nokta, "kıl siyasi komiserlere oy hakkı"nın verilmesiydi. Evet siyasi komiser-komutan ilişkileri tartışılırken, ko-

mutanlık içinde siyasi komişere oy hakkı verildiği taktirde "bizim siyasi komişerlerimiz kullik yapar" ve "yine savaşın önüne geçer", "komutanın savaşmasını engeller, komutanın savaş kararını bozar", yani çizgiyi uygulamaz denilerek, siyasi komişerin oy hakkına karşı çıkılıyordu. Ve bu parti adına yapılıyordu. Parti, ordunun öncüsü değil, ardçısı oluveriyordu bu mantıkla.

- Geçmeden AB konferansında bu madde tartişılırken, esasta bu görüşe katılmamakla birlikte, "komutanın tam yetkisini" savundum. Bunun yeterince açık olmayan bir ifade olduğu "Askeri konularda tam yetki" denildiğinde, "pratikteki uygulamalarda" şeklinde belirtilmeliydi, ya da aksi kararlarda tam yetki gibi bir muğlaklığı taşıması açısından sakıncalı olduğunu düşünüyör ve o dönem komutanlıklarda siyasi komişerlerin oy hakkının eşit oranda olması gerektiği mücadelenin yetersiz olduğunu düşünüyörüm.-

Daha sonra gelinen süreçte tartişmanın tam tersi yönünde bir hat'ta kaydıldığı, siyasi komişerin komutanlık organlarında oy hakkının olmaması bir yana, "keskin programcılarımız" bu kez, "yerel örgütlenmelerin sekreterinin askeri organlar içinde olması gerektiği"ni savunmaya başlamalarıyla baştaki mantıklarına tam tezat teşkil eden yeni bir anlayişın sahipliğini yapmaya başlamışlardır. Burada esas olarak bu tezatlığı ve saati geçmeden değişen savunuların ne kadar programcılıkla bağdaştığına değinmeden ziyade, tüzükte hiçbir dayanağı olmadığı ve zoraki bir uygulamayla yaratılmaya çalışılan, tüzük hükmü olarak bulunmayan ve nereye dayandırıldığı belli olmayan suni çelişkiler yaratılarak, pratikte tüzüğe denk düşmeyen uygulamalara gidilmektedir. Ve denilmektedir ki, "tüzük hükmü gereği siyasi komişer komutanlık yapamaz", bu nedenle hiçbir komutan, kendisinin dışında ve kendi yeteneğinde siyasetçinin olmadığı koşulda dahi siyasi komişerlik "üstlenemiyor", aynı durumda siyasi komişer olan biri kendi komutan yetkinliği olması ve komutanlık yapabileceği koşulda, salt siyasi komişer olduğu için komutanlık "yapamıyor" bu hep söyleniyor ve tüzük hâlâ uygulamaya girmeden, "bu tüzük oportünizmin bakış açısını sergiliyor", "yürümüyor" türünden ta ilk günden mahkum edilmesi gerektiği çığlıkları koparılmıştır.

Oysa ki bu arkadaşlar "Ulusal sorun köylü sorundur" denilmesinin -üstelik kendi "Parti organında, parti disiplinini çiğneme, programı tartişmaya açma" olarak değerlendirilmiş ve yoğun saldırıların hedefi yaptıklarını, oportünizmin o kıvrak zekasıyla hemencecik unutturdiler. Ve kendileri için ne kadar "Marksizm'i uyguladıkları"ni sergilemişlerdir.

Ben bu türden tartişmalar olmasın demiyörüm, aksine bu türden tartişmalar kaçınılmaz olduğu gibi, meselelerin daha iyi bilince çıkarılması için de gereklidir. Bu gereklilik hiçbir zaman uygulamamayı getirmemelidir. Ve işin kötü olan, disiplini zedeleyen yeri burasıdır. Arkadaşlar eleştirmekle yetinmemiş, uygulamamamışlardır.

Ordu tüzüğünün hiçbir maddesi "siyasi komişer komutanlık yapamaz", ya da "bir kişi iki görev birden üstlenemez" demiyor. Bugün uygulanmayan ve esası tüzüğe bağlanan bu durumun tüzüğün hangi maddesine dayandı-

rıldığını bilmiyorum ama tüzükte bunu engelleyecek bir maddenin olmadığı açıktır.

Yine sorunu bilimsel bir analize tutma gerekliliğinden ziyade, siyasi komiserlerle, komutanlar arasında çıkan her sorun, esas kaynağına hiç inilmeden tüzüğe bağlanması gerçekten tüzüğün engelleyici, ya da yaşamla çelişen hükümleri nedeniyle değil, başından tüzüğü işlemez kabul eden ve bir türlü başkasının yarattığı değerleri hazmedemeyen, hazımsızlığın doğurduğu bir rahatsızlıktan kaynaklanmaktadır.

Tüzüğün tartışılması gereken noktaları mevcuttur ve düzeltmeyi gerektirecek hükümler de sözkonusudur. Fakat bunlar bu arkadaşların ifade ettiği şeyler olmadığı gibi, tüzüğün esasını mahkum etmek için kesinlikle yeterli değildir. Tüzükte yerel organlarla ordu kademeleri arasındaki ilişkiler, siyasi komiserlerin komutanların uygulamalarını, görevini durdurma veya durdurulmama noktaları irdelenmelidir. Fakat bunlar hiç de sudan bahanelerle, parti sorumluluğu taşımayan siyasi komiserlerle, komutanlar, -ki bugün komutanların hemen hepsi partilidir- arasında cereyan eden, esası tüm yetkilerin (Askeri, siyasi) tek sahibi olmayı isteyen anlayış sahiplerinin, bozulan statükolarından doğan rahatsızlıklardan başka bir şey olmayan sorunları, tüzüğe bağlayan bir alıklık örneği sergilemektir.

Ve bugün tüzük hükümleri çığnenerek "her organın komutanı ve komiseri bir üst organda yer almalıdır" şeklinde tüzük hükmü uygulanmamaktadır. ABK siyasi komiserleri BK'larda yer almıyor. İşte tüzük çığnenerek farklı oluşturulan bir örgütlenme, işte disiplinsizlik örneği. Bu konuda TİK-KO tüzüğü "TİK-KO'da komutanlar arası ilişkiler bölümü" c maddesi bu konuda açık hükümlüdür.

AK'NİN YÜRÜDÜĞÜ SİYASİ HAT: SOSYAL ŞOVENİZM

AK'miz "derin siyasal sorumluluk" örneği göstererek, partinin içinde bulunduğu duruma eğilmiş ve bunu her konuda olduğu gibi, "aman söylenen hangi şey milliyetçilik değildir" şeklinde öylesine düştüğü bir önyargı yaklaşımı sergilemiştir ki, bir atom dahi birkaç kez parçalanabilir, bu katı önyargının yıkılma sürecinde.

"Yoğurdu üfleyerek yeme" artık o kadar doğal olmuş ki, kendi kabındaki yoğurdu da kendisinden endişe edercesine, "acep kaynar süt müdür?" diye üfleyerek içmeye başlamıştır.

Onu bilimsellikten alıkoyan bu derin önyargıları değil sadece. Varolan esas yönlerinden biri de, İK adına, MLM adına İK'ı da MLM'yi de, programı da güçlü sosyal şoven rüzgarlar altına almış, onunla bezemiştir. Öyle ki AK "Kürdistan" terimini dahi yasaklama uğraşı içindedir. MBK'nın bildirisinde yer alan şu ifadeyi eleştirirken bakın ne diyor:

"enternasyonal proletaryanın Türkiye ve Türkiye Kürdistanı'nın kolu TKP(ML)" şeklindeki ifade, Kürdistan'ı, Türkiye'den ayrı gösteren milliyetçi bir ifadedir." (abç, Rapor sf. 33)

İşte bizim AK'mizin parlak enternasyonalizmi.

Birincisi, Kürt ulusunu tanımak, onun ülke olarak varlığını tanımak demektir. (Yani Türkiye Kürdistanı) Bu Marksizm'in abc'sidir. Ülkesi olmayan bir ulustan bahsedilebilir mi?

İkincisi, bu ülke Türkiye'den ayrı olmadan varolabilir mi? Yani TC devlet sınırları içerisinde iki ayrı ülke (Türkiye ve Türkiye Kürdistanı) mevcuttur. Ve bunu kabul etmeyen bir Marksist, ancak sosyal şöven bir "Marksisttir."

Üçüncüsü, proletaryanın bir devlet sınırını kendilerine mücadele alanı alma ile -ki bugün varolan somut TC devlet sınırlarıdır- o devlet sınırları içinde farklı ulus -bu aynı zamanda ülkedir- varlığını tanıma aynı şeyler olmadığı gibi, onun halkının ortak mücadelesini savunmak da, onu ülke olarak tanımlamakla tezat teşkil etmez. Aksine onu ayrı bir ulus, aynı zamanda ayrı bir ülke görmeden onun ortak mücadelesini savunmak aptallıktır. Ayrı olmayan şeylerin birliğinden bahsedilebilir mi?

Dördüncüsü, emperyalistlerin ve egemenlerin Kürt ulusunu reddetmeleri ve tek Türkiye kavramı, Marksistlerin esas alacağı bir belirleme olamaz. Proletarya partisi bir devlet otoritesini yıkmaya, siyasi iktidarı almaya giriştiğinde, o devlet otoritesi altında bulunan farklı ülke halklarını birleştirerek, onların ortak mücadelesini örgütleyerek hedefine varır. En azından TKP(ML)'nin çizgisidir bu. Bütün bunlara rağmen "Kürdistan kolu kavramını kullanmak, Kürdistanı Türkiye'den ayrı gösterir" demek bu deyim yerindeyse, "ben seni ulus olarak tanıyorum, ama senin adın, ülken yok" ve dolayısıyla "sen yoksun" demekten farksızdır. Ayrıca bir şey daha hatırlatmak gerekir ki; ülke, bir ulusun üzerinde vatan diye yaşadığı toprak sınırlarının bütünüdür. Ulus ile ülke aynı kavramlar olmadığı gibi, ülkesiz bir ulus düşünülemez. Ve her komünist tanıdığı bir ulusun toprak sınırlarını, tanımak zorundadır.

Beşincisi, Kürt ulusunun varlığını, ülkesini tanımadan, onun demokratik bağımsızlığını tanımadan, Kürt halkına hangi samimiyetle güven verecektir? "Senin ülken Türkiye'den ayrı değil" diyeceksin, ondan sonra "ben seni ulus olarak tanıyorum" diyeceksin. Ondan sonra "ayrılıp ayrı devlet kurma hakkını tanıyorum" diyeceksin. İK'nın da kemikleri sızlar.

Altıncısı, Kürdistan'ı Türkiye'den ayrı görmemek, bugün varolan statükoyu onaylamak değil midir? Bu da sosyal şövenizmin anasıdır. **TC devlet sınırları içinde Kürdistan diye bir ülke var ve biz bu ülkeden halkının da öncüsüyüz. Hatta birinci dereceden bu halkın ortaya çıkardığı bir öncüyüz** deyin, korkmayın kimse size "bölücü" demez.

Yedincisi, Kürt ve Türk uluslarının, tüm alanlarda eşitliğini savunan bir öncünün Kürdistan'ın Türkiye'nin parçası ya da bağılı olarak görmesi. Varolan durumu onamaktan başka birşey olabilir mi?

Sekizincisi, Kürdistan'ın ayrı ülke olarak varlığını tanımak, onun ayrılmasını savunmak demek değildir. Esasen esasta kavranılamayan nokta, varlığını tanımadan, birliğin olamayacağıdır.

Partimizin en temel şiarı olan, "Partimiz Türk-Kürt ulusundan ve çeşitli azınlık milliyetten halkının öncüsüdür" belirlemesi de Türk ulusunun ve

Kürt ulusunun ülkesini vurgulamıyor mu? Yani ayrı ulusları dile getirmiyor mu? Ayrı uluslardan halkın birlikte mücadelesini örgütlemeyi amaçlamıyor mu? Yani Türkiye devlet sınırları içinde yer alan Türkiye ve Türkiye Kürdistanı ve çeşitli milliyetlerden halkları birleştirme, ortak mücadelesini örgütlemek değil mi? Bu da Kürt ve Türk ulusal varlığını tanımak değil mi? Onun ulusal varlığını tanıma, onun toprak sınırlarını, onun ülkesini tanımak değil mi?

AK'miz "Dünya proletaryasının Türkiye ve Türkiye Kürdistanı kolu" belirlenmesine karşı çıkmakla, ya Türk-Kürt halkının ortak mücadelesini kabul görmüyor, (çünkü Türkiye Kürdistanı kolu belirlenmesi her iki ulustan proletaryayı ve cephede tek kolda örgütlemeyi.) ya da Kürdistan diye bir ülkeyi tanımıyor.

Her ikisinde "enternasyonalizm" çığılıkları altındaki sosyal şovenizmdir.

Birincisi, biçimsel olarak Türk-Kürt halkının ortak örgütüdür şeklinde kabul görse de, özünde Türkiye'yi esas aldığı salt Türk proletaryasıdır ve bu esasta sosyal şovenizme düşmektedir.

İkincisi ise, Türkiye'yi kabul görüp, Türkiye Kürdistanı'nı vurgulamamak ve emperyalizmin belirlediği bugün varolan statükoyu onamaktır, bu da sosyal şovenizmin kendisidir.

AK'nin içinde bulunduğu sosyal şovenizmin yansıması bununla sınırlı değil.

"Bölgede PKK'ya duyulan nefret -PKK'nın savaşı yükseltmesi durumunda- giderek sempatiye dönüşecektir, **bu nedenle PKK partimiz ve mücadelemiz için ciddi bir tehliktir.** (abç. Rapor sf. 30)

Buyur burdan yak. Nerede Marksizm'in abc'si olan, "devrimci ulusal kurtuluş savaşlarının proletaryanın bileşeni, müttefiği oluşu." Nerede, devrimci ulusal kurtuluş mücadelesinin desteklenmesi, devrimciliği, ilericiliği. AK'miz tam bir aymazlık içindedir.

Bakın ! Devrimci ulusal kurtuluş savaşı veren bir hareketin "savaşı yükseltmesi durumunda" halkın onu "sempatiyle" karşılaması "partimiz için tehlike" hem de "ciddi" tehlike, PKK'nın mücadeleyi yükseltmesi partimiz için tehlike(!)

O zaman partimiz PKK'nın mücadeleyi yükseltmesini bırak desteklemeyi, engellemelidir. "Ciddi tehlikeyi" savuşturabilmek için.

Partimiz PKK'nın yanlışlarına karşı mücadele ediyor mu? Ediyorsa neden? PKK'nın mücadeleyi daha doğru bir yolda geliştirmesi için mi? Bu mantığa göre bu "ciddi tehlikeyi" büyütme olur. Yanlışta arınan PKK "sempatiyi" alacaktır ve bu bir tehliktir bizim için.

PKK'ya nefret duyulması iyidir(!) Bu nefreti geliştirmek gerek(!) "Tehlikeyi" savuşturmak için ve AK'mizin siyasi ideolojik mücadelesi de budur. Bunun yanında destek mi, ondan hiç bahsetmeyin, elbetteki "tehlike oluşturan bu gücü destekliyoruz" demek daha da kötü bir alırlık örneği olur. Devrimci ulusal kurtuluş savaşının gelişimini proletaryanın sınıf çıkarları açısından "tehlike" olarak gören bir anlayış sosyal şovenizm değil de nedir? Üstelik Marksist alınan o beylik ilkelerini de çiğneyerek.

Ve bu anlayış sahipleri bütün bunları İK savunuculuğu adıyla, MLM savunusu adıyla yapıyorlar. İçinde debelendikleri sosyal şoven yüzü, götürüp İbrahim'e yamamaya çalışıyorlar.

AK'mizin "parlak enternasyonalizmi" bununla da sınırlı değildir. İşte bir örnek daha: MBK bildirisinde geçen, "Yaşasın Türkiye ve Türkiye Kürdistanı Halk Cumhuriyeti Mücadelemiz" sloganına atfen, "şeklinde geçen slogan devrimden sonra ulusun kendisinin özgür iradesiyle Cumhuriyete vereceği adı daha şimdiden sözkonusu uluslar adına belirleyerek, bu ulusların iradesine müdahale anlamına gelen milliyetçi bir anlayışın ürünüdür, ve yanlıştır." (Aynı rapor) diyor.

Partimizin ulusal sorunda varolan programı, aynı zamanda Kürt ulusal sorununu çözecek mi? Buna evet denilirse, o zaman proletarya partisinin ulusal soruna ilişkin programı nedir? Bu Kürt halkının ulusal kendi kaderini tayin hakkını rahat kullanabileceği ortamı yaratırken, partinin kendisi nasıl bir Kürdistan istiyor? Bu bir Kürdistan Halk Cumhuriyeti olmayacak mı? Ve eğer proletarya partisi bunu istiyorsa, yani Demokratik Halk Diktatörlüğü'nü Kürdistan'da kurmak istiyorsa, onu bugünden neden programın esası olarak ortaya koymasın?

Bu arkadaşlar herhalde devrimden sonra Kürdistan'ın Türkiye'nin bağımlısı durumunda kalmasını istiyorlar ve esas özü bu olan sosyal şovenizm, meseleye ayrı, çok daha tali bir noktaya "ulus iradesine rağmen, adını belirlemesine karar verme"nin yanlış olduğuna değiniyor. Oysaki demokratik bir Kürdistan Halk Cumhuriyeti partimizin asgari programıdır. Ya da buna da Kürdistan'ın ayrılması olarak mı karşı çıkılacak?

Partinin Kürdistan için ne düşündüğünü soran herhangi birine "ulus nasıl isterse" mi diyecek bu arkadaşlar? Evet böyle diyecekleri de açık. Fakat proletarya partisinin ulusal programı demokratik bir Kürdistan yaratmaktır. Ve parti, bunu her özgülde, her yerde şiar haline getirmek zorundadır. Ve halkın iradesinin bu yönde gelişmesini sağlamaya çalışır. Bugünden bunu programına koymayan bir komünist partinin KP'liği, MLM'den uzak olur. Ve her ulustan işçilerin birliğinin sağlaması, ya da demokratik cumhuriyetlerin bir arada varolması mümkün olamaz. Olamayacağı gibi, uluslararası tam hak eşitliği denilen Marksist ilkenin de çiğnenmesi olur.

Ayrıca ulusal iradenin, proletarya partisi programı doğrultusunda gelişmesini sağlamayan bir KP- kitlelerin öncüsü değil, ardıcısı olabilir ancak.

Anlaşılan bir de bu arkadaşlar, Kürdistan Halk Cumhuriyeti olarak varolmasını savunmak, "Onun ayrılığını" savunmak ya da "ayrı olduğu" anlamı çıkarmak olarak görüyorlarki, yazıda değinilmesi de esasta, Kürdistan Halk Cumhuriyeti kavramına karşı çıkışın sosyal şoven özü budur.

Oysa Türk proleterlerin Kürdistan'ın ayrılma özgürlüğünden yana propagandaları bu durumla hiç mi hiç bağdaşmadığı gibi, Kürt proleterlerinin birlik ve gelecek Kürdistan düşüncelerini de yansıtmamaktadır. Çünkü Kürt proleterleri Devlet yapısında, Federatif bir Kürt Halk cumhuriyetini -ki bu birliğin teminatı ve kendisidir- savunmadan proleter olabilir mi? Ve birlik yönünde tavır konulmuş denilebilir mi? Bugün özellikle burjuva ulusal hareketin yığınları kendi ayrılıkçı programı ve siyasal hedefleri peşinden

sürüklediği bir ortamda, Proletarya Partisinin Kürdistan Halk Cumhuriyeti şiarı gibi, ulusal sorun konusundaki programının bayrak yapılması ve her Kürt proleterinin bu programdan yana tavır koyması birliğin ve Kürt halkını alternatif politika içine çekmenin temel koşuludur. AK'mizin içine düştüğü sosyal şoven anlayışların ortaya çıkışını ifade eden "parlak incileri" bununla sınırlı değil.

"AK'nin OPO genelgesi"nde aynen şöyle diyor.

"... Partimizle gönülden birleşen Dersim Halkına karşı baskıcı ve zoraki uygulamalarla halkı geriltmek, partimize verdiği desteği etkisizleştirerek, **kendi gerici otoritesini** kurmak istemektedir." (Adı geçen Rapor sf. 2)

Bu ne perhiz, bu ne turşu derler ya, işte AK'mizin durumu da bu. Hem de partinin resmi düşüncesini de hiçe sayarak, devrimci olarak değerlendirdiği bir örgütün otoritesini, hiçbir kaygı, ciddiyet taşımayarak bir çırpıda "gerici" otorite yapıyor. Oysa ki bu da yine Marksizm'in abc'sidir. Bir savaşı yürüten yapı, savaşa kendi sınıf gerçeğinin özünü verecektir. Ve o savaş, savaşa muhtevasını veren sınıf karakteri paralelinde ilerici-devrimci veya gerici bir savaş olarak tanımlanır. Ve burada PKK'nın niteliği, devrimci savaşı, haklı bir savaş olarak görülüyorsa, -AK'mizin parlak incileri buna da yansımış olabilir- onun otoritesi de devrimci görülmek zorundadır.

Eğer örgütün, gerici yanlarını esas hale getirme uğraşı içinde olduğu ve ya partimiz otoritesi karşısındaki gerici yanı şeklinde ifade edilseydi, doğru olurdu. Fakat buradaki sorun, kavramın yanlış kullanılması sorunu değildir, esas varolan sosyal şoven özün belirlemelere ve bütünüyle ulusal soruna ilişkin tüm yazımlara yansımalarıdır.

Ve bütün bunlar, hiçbir devrimci ulusal hareketin olmadığı, feodal beyler önderliğindeki kurtuluş hareketleri -ki bunlar devrimci olarak görülmeyen gerici sınıflar önderliğindeki hareketlerdir- bazında varolan demokratik muhtevayı bile onca göklere çıkararak İK adına, onun savunuculuğu adına yapılmaktadır. Esasta varolan öz sosyal şoven anlayışların devrimci harekete bakışı bütünüyle belirlediği, ve bugün Kürt ulusal kurtuluş siyasetiyle şekillenen ve esaslı ulusa zulmedilmesine başkaldırı olan ulusal karşı koyuşu kabullenememe, onun varlığını proletarya partisi için yararlı değil, zararlı görme anlayışıdır.

Bugün Kürt ulusal devrimci savaşının esas siyasi özü "pazar üzerindeki rekabettir" denilerek, onun bugün savaşını karakterize eden ulusal kurtuluş siyasetinin, ulusa zulmedilmesine karşı yığınsal ifadesi olan başkaldırının, hareketin içinde bulunduğu tali yönüne kurban edilmesi, onun gerisine düşülmesi de bu sosyal şoven özün kendisidir. İK'nın döneminde gerici (feodal beylerin, ağaların, şeyhlerin) sınıfların önderliğindeki savaşa bakışını savaşın bugünkü devrimci özünü görmezden gelerek, hiçbir fark yokmuş gibi doğrudan devrimci ulusal kurtuluş savaşına uyarlamak bir tür aymazlıktır.

Bu ve benzeri yansımalar bugün AK'mizin, sosyal şoven anlayışların kör bezenişinden kendisini kurtaramaması ve içinde bulunduğu aymazlığın sonucudur.

AK'nın ÖRGÜTLENME ANLAYIŞINDAKİ MUĞLAKLIK VE SAPLA-SAMANI KARIŞTIRMADA USTALIĞI; = ÖRGÜTLEMEDE PARTİ TASFİYECİLİĞİ

AK'mız, "Tüm Siyasi Komiserlere ve Ordu Parti Organlarına GENELGE"sinde, örgütlenme anlayışını ortaya koyma ve yol göstericiliğe soyunmuşsa da, içinde bulunduğu kafa karışıklığı nedeniyle, sapla-samanı birbirine karıştırmış, sözde silahlı mücadele örgütlerinin önemine işarete yeltenirken, sığ ve düz mantığını da ortaya koymuştur.

Bakın ne diyor:

Mad. 10... "Örgütlemeye kavrayacağımız esas halka, köylüleri gerilla birliklerinde örgütlemektir. Bunun dışındaki diğer bütün anlayışlar kökü PDA'ya dayanan revizyonist anlayışlardır ve reddedilmelidir. Yerel örgütlemeyi esas alma Partimizin anlayışı olamaz. Partinin köylüleri gerilla birliklerinde örgütlemeyi esas alıp, gerilla birliklerinde örgütleyemediğini milis kuvvetinde örgütler, milis kuvvetinde örgütleyemediğini Köy Parti Komitesi'nde örgütler. Örgütlemeye alınabilecek olgunluğa gelmeyenleri ise bire bir ilişki temelinde örgütlemeye hazırlar..." (agy)

Buradaki karışıklık, "örgütlemeye kavrayacağımız esas halka köylüleri, gerilla birliklerinde örgütlemektir" denilirken, "örgütlemeye" şeklinde bir genelleme parti örgütlemesini de içine alır ki, bu durumda AK'mız, Parti örgütlemesini tali duruma düşürmekle karşı karşıyadır. Burada bir yanlış ifadenin kullanılmış olabileceğini düşündüğümüz durumda ise az ilerdeki şu ifade ilk söylenilenin bir yanlış ifade sorunu olmadığını tanıtlıyor. Şöyle diyor:

"Partimiz köylüleri gerilla birliklerinde örgütlemeyi esas alır, gerilla birliklerinde örgütleyemediğini milis kuvvetinde örgütler, milis kuvvetinde örgütleyemediğini köy parti komitesinde örgütler." (agy)

Burada, gerilla birliklerinin de, milis örgütlenmesinin de gerisine düşürülmüştür parti örgütlemesi. Oysa ki, "örgütlemeye esas halka" gibi genel bir kavram kullanıldığında veya meseleye genel anlamıyla bakıldığında, örgütlemeye esas halka'nın parti örgütlemesi olduğu açıktır ve bizim köylüleri örgütlememizde de böyledir. Ve burada, gerilla ve milis olarak örgütlenemeyenlerin Köy Parti Komitesi'nde örgütlenmesi diye bir saçmalık, tümüyle bir kafa karışıklığının ürünüdür ve parti örgütlemelerini yadsımadır.

İkincisi ise, Parti örgütlemesine silahlı mücadele örgütleri değilmişçesine bakılmaktadır. Yani parti örgütlemesi silahlı mücadeleyi yadsıyan bir örgütlenme gibi ele alınmıştır.

Yerel örgütlemeler kastedilerek;

"... Bunlar içinde ise milis kuvvet örgütlemeyi esas almalıyız. Yerel örgütlemeye Köy Parti Komiteleri, basın dağıtım grupları, kooperatifler vb. örgütlemek talidir."

Burada yapılan, herşeyden önce Köy Parti Komitelerini tali plana düşürmekle genel olarak doğru olan "örgütlemeye parti örgütlemesi esastır" ilke-

sinin çiğnenmesi olduğu gibi, ikincisi de Köy Parti Komitesi, silahlı mücadele örgütleri değilmişcesine ele alınmıştır. Üstelik, "askeri politik bir parti" diye feryat ederken.

Bu aymazlığa şu cümleler daha iyi tanıklık yapmaktadır.

"Köylüleri gerilla birlikleri şeklinde örgütlemeye ve geriye kalanları ise, milis kuvvetleri şeklinde örgütlemeyi esas almamanın nedeni, bu örgütlerin silahlı mücadele örgütleri olmasındandır." (agy. sf. 2)

Parti örgütlemesi her alan ve özgülde esastır. Bu genel bir ilkedir ve parti örgütlemesi dışındaki örgütlemelerde, "silahlı mücadele örgütleri esastır" denilmesi, partinin silahlı mücadele örgütü olmadığı anlamına mı getiriliyor? Bunu AK'na sormak gerek. Eğer böyle görülüyorsa, o zaman neden parti örgütlemesi, silahlı mücadele örgütlemesi ile karşı karşıya konuyor ve birine esas, birine tali misyonu yükleniyor? Bu anlayış örgütlemeye parti tasfiyeciliğinden başka bir şey değildir.

"Örgütlemeye" gibi, geneli ifade eden bir kavram değil de, parti örgütlemesi dışında örgütlerde veya, parti örgütlemesi dışında yerel örgütlemelerde, milis örgütlemek, köy komitesi, kooperatifler, görev grupları vs. örgütlemeleri yanında esastır denilmesi doğru olduğu gibi, parti örgütlemesi dışında, silahlı mücadele örgütlerinde de gerilla birlikleri örgütleme esastır denilmesi de doğru olurdu.

Ayrıca "yerel örgütlemeyi esas almak partimizin anlayışı olamaz" türünden saçma bir söylem de, sanki, gerilla değil de milis örgütlemesi esas alınmış diyen olmuş gibi bir anlam veriyor. Ya da bizim bilmediğimiz böyle söyleyen yoldaşlar mı var? Tabi bütün bunlardan partinin yerel örgütlemeleri yadsıdığı veya yerel örgütleme diye bir anlayışın olmadığı söylenmiyor olsa gerek. Ya da bunu diyen mi var? diye sormak geliyor aklımıza. Aynı zamanda AK'nın bu konuda politikasız olduğunu belirtmek isterim.

Parti örgütlemesi dışında silahlı mücadele örgütleri esastır denilirken de, bunun kendi içindeki esası, gerilla ve milisleri yani orduyu örgütlemektir. Ve milis örgütlemesi de bu kurumun bir koludur. Köylülerin gerilla birliklerinde örgütlenmesi demek, bütün köylülerin bu şekilde örgütleneceği anlamına gelmez. Zaten bu imkansızdır. Ve geliştirilmesi ve açıklık getirilmesi gereken bir nokta da, bu örgütlemeler dışında -yani esas olan gerilla birlikleri ve talisi olan milis- kalan köylüler örgütlenmeyecek mi? Böyle bir örgütlemeye gereksinim duyulmuyor mu? Ya da partimiz bunu yadsıyor mu? Buna açıklık getirilmelidir.

Yani kitleleri örgütlemek için de somut politikalar belirlemek gerekir mi? Ya da esas olarak görülen silahlı mücadele örgütleri yanında, tali örgütlemeler ele alınmalı mıdır; ya da taliliği, hiç ele alınmaması mı demektir? Eğer çıkarılan anlam bu ise, bu ifade edilmelidir.

Ya da, "Örgütlemeye kavrayacağımız esas halka, köylüleri gerilla birliklerinde örgütlemektir. Bunun dışındaki bütün diğer anlayışlar kökü PDA'ya dayanan revizyonist anlayışlardır ve reddedilmelidir" demek, bir muğlak kafanın ifadesi olur ki, bu diğer örgütlenme anlayışları içine çeşitli kitle örgütleri an-

layışı da girer, bunun kökü PDA'ya mı dayanıyor ve kitleleri örgütleme anlayışı revizyonizm midir? Açılmalıdır.

Ya da aksi, MLM'lerin, tali olarak ele aldığı şeyleri reddetmek olarak anlaşılır ki, MLM'ler için tali olan RED edilmiştir anlamı çıkmaz/çıkarılamaz. Aksine MLM'ler tali olan her şeyi ele alıp, ona özgü somut politikaları, -esasın önüne geçmeyecek şekilde- belirlemek zorundadırlar.

Buradaki kafa karışıklığı, Köy Parti Komitelerini, sıradan, yani partisiz devrimci-demokratlardan oluşan Köy Komiteleriyle karıştırmış olacak ki, gerilla ve milis şeklindeki örgütlemeler esasından sonra Köy Parti Komitelerinde örgütlemeyi gündeme getiriyor ve bununla parti tasfiyeciliğine düşüyor.

Bunun, temel sorunu bir kafa karışıklığı iken, bu sadece bu düzeyde bir kafa karışıklığı değil, bir tür partinin öncü rolünü bilince çıkaramayan askeri bakış açısının yansımalarıdır. Köy Parti Komiteleri'nin, savaşı geliştirme ve savaş örgütleri oluşturma, ona önderlik etme görevinin yerine getirebilecek örgütleme olduğunun bilince çıkarılması ve onun tümüyle partinin siyasal düşüncelerinin o örgüldeki uygulayıcıları olarak görülmesi bir yana, bu parti örgütleri yerel milis örgütlemelerinin de gerisinde ele alınıyor.

Ayrıca AK'nın bir türlü üzerinde tartışma gereği bile duymadığı, kitle örgütlemelerinin nasıl ele alınacağı sorunu her halde PDA mantığına dayanılarak reddedilecek/ya da edilmiştir.

Öncünün ardına hükmedebilmesinin gerekliliğine işaret etme durumu sözkonusu ise ve halk savaşının iktidarı parça parça koparması ve bunu KSİ'lar olarak inşa etmesi koşulunun da özgül bir dayatma olarak kitlelerin -başta köylü kitlesinin- örgütlenmesinin gerekliliği kabul görülüyorsa, bu özgülle ilişkin somut politikalar belirlemek de gerekli olan değil midir? Eğer bu kabul görülüyorsa-görünen veya yansıyan odur- o zaman bu daha ayrıntılı biçimde ortaya konulmalıdır. Nedir bu PDA'ya bağlanan şey?

RR-ARALIK '93

BİR AYMAZLIK ÖRNEĞİ:

**Hakkında karar al, mahkum et,
kararını tüm P'ye ilet,
gelen eleştiriyi yayınlama,
düşünceyi gizle,**

ADINA "DEMOKRATİK MERKEZİYETÇİLİK" DE!

Yoldaşlar,

Leninist parti anlayışının en temel ilkelerinden biri, onun demokratik merkezîyetçilik ilkesine göre, kendi iç işleyişini, demokrasisini, disiplinini belirlemesidir. Parti içi demokrasi, parti içi eleştiri, özeleştiri, denetim, tartışma hakkının özgürce kullanılmasıdır. Tartışmadan kasıt, konferans ve kongre kararlarının değişimini tartışma, tekrar yeniden düzenlemek için (o özgülde) tartışma değil, kavrama ve uygulama için tartışma iken, bunda farklı düşüncelerin çıkmamasını şart koşturmak bir tür alıklık ve anti-bilimsel-likdir. Bununla birlikte, partide eleştiri ortamını canlı tutmak, aynı zamanda denetim mekanizmasının sağlanabilmesinin de temel koşuludur.

Gerek güncel politik kararlara, gerek bir bütün politik faaliyete yönelik eleştiriler, öneriler bir PÜ'nün birinci derecede sorumluluğu olduğu kadar, onun PÜ'yü var eden en önemli etkidir. Her PÜ'nün bu vazgeçilmez görevini yerine getirebilmesi işi de, birinci derecede önderlik sorununa bağlı, onun yönelimi altında olan bir durum olduğu noktada, eleştiri ve denetimin rahatça yapılabilineceği ortamı hazırlayacak olan da önderliğin kendisidir.

Demokrasi ve merkezîyetçilik birbirini yok eden etkenler değil iken, merkezîyetçilik demokrasi ortamını rafa kaldıran değil, onun düzenleyicisi ve alacağı özgün durumudur. Fakat bizde öyle anlaşılıyor ki, merkez eşittir tam demokrasi, diğer PÜ'leri eşittir merkezi önderliğin belirleyeceği demokrasi sınırı.

Neden veya nasıl? sorunlarını açmaya çalışalım.

Her PÜ'nün günceli ve Partide yaşanan her olumsuzluğu kendisince olumsuz gördüğü şeyleri eleştirme ona tavır takınma gibi bir hakkı varken, her düzeyde parti organı veya bir diğer PÜ'nün de buna tavır takınma (olumlu-olumsuz) hakkı vardır. Ve parti içi sorunlar bu şekilde ele alınır ve mücadelesi bu şekilde verilir/verilmelidir.

Yani her PÜ'nün düşüncelerini/eleştirilerini (gidişata, politikaya, askeri faaliyete, pratiğe, parti içi yaşama vs.) partiye sunma hakkı vardır ve bu ay-

nu zamanda her PÜ'nün kendi organı dışında Partiye yönetici organlar aracılığıyla eleştiri-düşünce ve önerilerini sunabilir. Evet bu böyle kabul ediliyor olsa gerek.

Sorun bugün bunun böyle kabul edilip edilmemesi sorunu değil, bunun böyle uygulanıp uygulanmadığıdır. Zaten savunulanın doğruluğu da ancak uygulanabildiğinde gerçeklik kazanabilir.

Her yöneticinin veya yöneticilerin kendi anlayış sınırına göre bir demokrasi ve disiplin çerçevesi çizdiği koşullarda, aymazlığın yaşanması olasıdır. Ve böylesi her durumda aymazı ayıltmak da PÜ'lük vasfının bir gereğidir.

PÜ'leri, raporları-yönetici organları-bilimsel bir gözlemlerle incelemeye tabi tutarlarsa, uç boyutta bir aymazlığın yaşandığının da farkında olacaklar. AK'nın II. toplantı raporunun da, MK I. toplantı raporu ve MK I. olağanüstü toplantı raporları okunup değerlendirilirken, AK'nın madde II ve III de ifade ettiği düşünceler dikkat çekicidir. Bu maddeyi aynen aşağıya aktarıyorum.

Kast edilen MK I. O.Ü. Toplantısıdır.

Mad. II: "Toplantıda cereyan eden ciddi polemiklerin ve bunlara kaynaklık eden sorunların rapora yansıtılmaması ve bu şekilde partiden gizlenmesi, oportünizmin, cesaretsizliğin ve partiye güvensizliğin dışı vurumudur."

Mad. III: "Farklı düşüncelerin rapora yansıtılmaması, bu görüş sahiplerine yapılan haksızlıktır." (agy. S. 21).

Ciddi görülen "polemiklerin" raporla yansıtılması savunuluyor ve bunu böyle yapmamanın "oportünizmin, cesaretsizliğin ve partiye güvensizliğin dışı vurumu" olduğu savunuluyor. Neden raporlara yansıtılması istenmektedir, tüm partinin, PÜ'nün konuyu daha yakından tanımaları ve sorunu bilince çıkarmaları ve parti sorunlarından haberdar olup, mücadeleyi üstlenmeleri için. Evet güzel. Her PÜ de yaşanan gelişmeleri öğrenmek ve yorumlamak ister. Bu aynı zamanda en doğal hakkıdır da. AK'mıza burada teşekkür borçlu olduğumuzu bir PÜ olarak hatırlatmak gerekir. Gerçekte neyin oportünizm olduğunu, MLM'nin hangi kisveye büründüğünü görebilmek için partide var olan durumdan haberdar olmak ve sorunlara vakıf olmak gerekmektedir.

Burada "raporlara yansıtılmalıdır" denilen düşünceler, "bir organın içinde var olan düşüncelerdir. Ve organ raporu bunu da içermelidir", deniliyor. Esas gerekçesi partinin meselelerden haberdar olması ve "farklı düşünce sahiplerine haksızlık" olmasın diyedir. Bu da parti içi demokrasinin bir gereği olsa gerek.

Bir organ açısından durum böyle iken, partinin her hangi bir hücrelerinden partinin gidişatına veya partide olanlara ilişkin eleştiri ve düşünceleri -yani meseleyi görüşen yönetici organ düşüncelerinden farklı- partiye nasıl yansıtılmalıdır? Ya da partinin herhangi bir hücrelerinde yer alan bir PÜ farklı eleştiri ve düşüncelerini partiye iletemeyecek mi?

Yukarıda aktardığımız tartışmaları aktardıktan sonra buna, "elbetteki iletilecektir!" cevabını herkes vermeye hazırlanacaktır. Ama durum hiç de böyle değildir. Üstelik, bir yönetici organ kalkıp her hangi bir düşüncüyü, eleştiriyi tartışıp, çeşitli nitelemelerle mahkum edecek ve sonra bunu karar

olarak raporuyla tüm partiye sunacak, fakat ortada, mahkum edilen düşüncenin savunusu olan kendi içeriği ile hiçbir PÜ'ye ulaşmayacak ve bunun adı da "düşünce sahiplerine haksızlık olmasın" olacak. Hani tutarlılık, hani partinin meselelerden haberdar edilmesi, nerde oportünizmin CESARET-SİZLİĞİ, NERDE PARTİYE GÜVENSİZLİK?

Partiye güven burada; PÜ'ye sunulan, neyini, niçini bilinemeyen mahkumiyetin ezberletilmesi. Ya da, içeriği, özü bilinmeyen, hangi tür bir yazının mahkumiyetine alkış isteniyor? Hani PÜ'nün hakları, uyanıklığı, meseleyi bilmesi gerektiği?

Yapılan, enterasan bir alıklık örneği sergileyerek, "inek" PÜ'lerini yetiştirmekten başka bir şey değildir. Ve bu anti-demokratik bir uygulamadır. Niçin? Çünkü yönetici bir organ, bir düşünceyi-eleştiriye alıp tartışacak, ona düşündüğü nitelendirmeyi yapıştıracak ve karar altına alacak ve tek yanıyla, salt kararını partiye sunacak. Üzerine tartışıp çeşitli biçimlerde nitelendirdiği düşünceyi PÜ'ye sunmuyorsa, kendi kararını sunması bir haksızlık değil mi? PÜ'nün farklı düşünceyi değerlendirme hakkının gasp edilmesi değil midir? Düşünce sahibine kendi "Tutarlı " savunusuyla "haksızlık yapıyor" olmuyor mu?

Sunulan raporlarda birçok yazının tartışıldığı, çeşitli biçimlerde -sübjektif, oportünist, grupçu vb.- nitelendirildiği sunuluyor ama, nedir mahkum edilen? Mahkumiyet veya aklama yerinde mi? Değil mi? Raporu okumakla yetinen her PÜ nasıl görecektir ve kendi bağımsız düşüncesini-kişiliğini nasıl geliştirecektir?

Düşünce, eleştiri, önerisinin salt sunulan organla sınırlı kalmasını isteyen olabilir, buna da -saygı duyulmalıdır- fakat, "partiye açık mektup" başlığı taşıyan ve dolayısıyla tüm partiye yazıldığı adından anlaşılan yazı AK'nın "Kariyerizm, siyasi kindarlık, klik oluşturma, asılsız iddialarda bulunarak, eleştiriye kişisel saldırı aracı haline getirmek" şeklindeki nitelendirmelerine takılıyor ve işin garibi, AK, MK. I. O.Ü. Toplantı raporu karşısında takındığı duyarlı "hak savunuculuğunu", partiyi "oportünizme karşı ayaklandırma" faaliyetini bu kez göstermiyor, hem de aynı rapora ilişiyor bu alıklık örneğini.

Peki neden bu denli ciddi iddialarla nitelendirilen düşüncenin kendisi partiden gizleniyor? Acaba yazı, AK'yı veya eleştiri muhatabı olan şeyi gerçek ve doğru mu hedefliyor?

Acaba AK yazı karşısında aymazdamı?

Acaba yazı partiyi bihaber durumdan mı alıkoyacak?

Nedir buradaki çekingelik?

Ve AK'nın yazıyı yayınlamamasında, anti-demokratiklik söz konusu değil mi? Soru üzerine soru sorulabilir. Çünkü AK'nın bazı nitelendirmeleri sıralayıp "Ben mahkum ettim, sen okumasan da olur" mantığı, bir PÜ olarak hakkını gasp etmektir, benim adıma karar vermektir, benim iradem hiç saymasıdır. Kendi kararını iletmediği halde, kararın muhatabını, mahkumiyet altına aldığı düşünceyi gizlemiştir benden: bu anti-demokratikliklerdir.

Her yönetici organ aldığı mahkumiyet kararını, mahkum ettiği düşünceyle birlikte partiye sunmak zorundadır, aksi bir hak gaspıdır. Aksi kendi

düşüncesine ve mahkumiyetine güvensizliğidir. Aksi kendisinin II. ve III. maddelerde saydığıdır. Oportünizmin korkaklığıdır.

Eğer, AK "partiye açık mektup" başlıklı yazıda kindarlık, kariyerizm, klik oluşturma, kişisel saldırı tespiti yapmışsa, bunu partililerin daha iyi görüp bilince çıkarması, hatta her PÜ'nün tavır takınmasının da koşulu olarak neden yazıyı yayınlamamıştır? Oportünizm deniyorsa, her PÜ'nün bunu görmesi gerekmez mi? Kendisi de böyle düşünmüyor muydu bir önceki durumda?

Evet yoldaşlar, bugün AK özgülünde cereyan eden bu durum, partinin diğer yönetici organları açısından da aynı paralelliktedir. Partiye sunulan ve karar altına alınan, mahkum edilen veya aklanan bir düşüncenin partiye sunulması gereklidir. Parti içinde demokrasiyi işletmenin temel yolu da budur. Eğer düşünce, eleştiri vs. partinin konferans, kongre kararlarını tartışmaya -ki bu tartışma alınan kararlar üzerine düşünce belirtme, eleştirme olarak alınamaz- tartışmadan ziyade alınan konferans ve kongre kararlarını uygulamamaya veya onu ortadan kaldırmaya yöneliyorsa o zaman yönetici organ, bu durumu belirterek, yazıyı tartışmaz ve tartışmaya açmaz. Fakat bu, konferans ve kongre kararları hakkında düşünce belirtmemek demek değildir. Örneğin, bugün konferans kararıyla kabul edilen ordu tüzüğü üzerine birçok eleştiri ta ilk günden yürütülmeye başlanmıştır, buna bizzat AK'nın raporlarında bolca rastlamak mümkün. Zaten AK'nın da bir yerde savunduğu, "farklı düşünceler raporlara yansıtılmalıdır" anlayışı aynı zamanda onun partiye sunulması demektir.

Ama bir yerde bunu derken ve keskince savunurken, cesaretin ve MLM olmanın en bulunmaz sahibi olurken, diğer tarafta oportünizm ve cesaretsizliğin sahibi olması, başlı başına bir tezatlık teşkil etmektedir.

AK gibi diğer yönetici organlar da, tartışıp üzerine karar aldıkları yazıları, aldıkları karar ve kendi düşüncesiyle birlikte partiye yayınlamalıdır. Eğer bu düşünce veya eleştiri partiye yayınlanmıyorsa, o zaman organ kendi karar ve sonucunu da yayınlamamalıdır, ki bu durumda apayrı bir aymazlık örneği oluşturur.

Bu durum, bir üst organın, alt organ raporlarına onay verirken, kabul görmediği şeyleri rapordan çıkararak veya düzelterek değil, uygun görmediği bölüm veya katılmadığı düşüncelere karşı kendi düşünce ve organ tavrını da ilave ederek, alt organ raporunda değişiklik yapmadan yayınlamalıdır. Yayınlamalıdır ki, her PÜ organda var olan esas düşünce silsilesini, farklı durumları görebilsin ve karşıt şeyleri düşünüp tavır koyabilsin. Her rapor, o organın var olan durumunu -siyasi, ideolojik, askeri- gösterir ki, onu objektif kavrayabilmek de, onu olduğu gibi algılayabilmekten geçer. Ya da olması gereken bir üst organın doğru bildiği şeyi görebilmek değildir. Onu zaten o organın kendi raporlarında görmek mümkündür.

En büyük aymazlık örneğinin olan durum, savunulana, lehimize olduğu zaman sıkı sıkıya tutmak, aleyhimize olduğu zaman en "keskin" disiplin anlayışıyla, en "tutarlı" programcı kesilerek karşısına çıkmak. Bu, olsa olsa, -bugün kendisini en ayrıntılı biçimde sergilediği gibi- o bahsedilen oportünizm ve cesaretsizliğin kendisidir.

Her PÜ'nün yapması gereken, dün AK'nin de savunduğu ama bunu hiç de tutarlı bir biçimde kendi pratiğinde gösteremediği, herhangi bir organda görüşülerek, hakkında karara varılan, mahkum edilen veya aklanan düşünce, eleştiri veya önerilerin de, organların aldığı karar ve düşünceleriyle birlikte raporlara yansıtılmasını, farklı düşünce, eleştiri ve partide olup bitenleri öğrenmesi ve kendi bağımsız kişisel gözlemlerinden geçirebilmesi açısından gerekli olduğunu dayatmalı ve bugün var olan anti-demokratik uygulamanın yanlışlığının deşifre edilmesini sağlamalıdır. Bir yönetici organ raporuna bakıldığında, birçok karar alınmış, birçok farklı düşünce veya eleştiri görüşülmüş, tavır takınılmış, kararlar alınmış, bu kararlar raporlara geçmiş, fakat ortada zanlı yok. Okuyucu PÜ'leri, gelen eleştiriler nedir? Farklı ortaya çıkan durumlar nedir? Eleştiriler yerinde mi? Değil mi? vb. gibi, hiç birini kendi bağımsız yorumuna tabi tutma şansına sahip olmadığı gibi, raporda salt organ kararlarını okumakla yetinmektedir. Ve sonra kalkıp, "akıma karşı mücadele et" denir. Perhizle ziyafet pek birbirine uymuyor.

Bu durumda, organın doğru bir sonuca varacağına PÜ nasıl emin olacak? Bir yığın, "oportünisttir, subjektiftir, saldırdır, anti-bilimseldir" türünden organın nitelendirmeleri, PÜ'nün objektif bir sonuca varmasını sağlayabilir mi? Ya da organın gerçekten bilimsel bir sonuca gittiğini bu belirlemeler ortaya çıkarabilir mi? Elbette ki, bilimden biraz haberdar olan her akli-selim buna hayır cevabı verecektir. Çünkü sorunun esası, karşılıklı yaklaşımlar, düşünceler irdelendiğinde, doğru bir sonuca gidilebilir, aksi, organın kararına hiç sorgusuz sualsiz alkış çalmak olacak. Ve bugün yönetici organların PÜ'lerden istediği de budur. "Ben en doğrusunu yapıyorum, sen benden öğren" iyi ama, en doğru ancak, karşıtı olan en kötü yeterince kavranırsa bir anlam kazanabilir. Bu nedenle sen, "en doğruyu" yazarken lütfen o en kötü olarak değerlendirdiğini de sunmanı istiyoruz. Hepsisi bu.

Sözümü, AK'nın toplantı raporu sayfa 31'de söylediklerini akıllarıyla tamamlıyorum:

"Sorunlar partiye açılarak, çelişki partiye yansıtılmalı... parti harekete geçirilerek, ideolojik mücadeleye yön verilmeli, sorunlar, PÜ'nün eliyle kolektif bir şekilde çözümlenerek tanınmalıdır."

RR
15 Aralık '93

KİŞİSEL REKLAM BÜROSU HALİNE GETİRİLEN AK VE MANTIĞI:

Ben çalayım sen oyna...

AK'nın, "AK ve SB'ya" başlıklı yazıma cevap yazısında, organ değerlendirilmesinden ziyade, "kişiyi aklama", veya "kişiyi yüceltme" mantığı "bir tek ben" diye sırtırken bilimi, bilimden başka her şey olarak gören anlayışların, bilim savunuculuğu pozisyonunda ortaya çıkışı, bana göre pek şaşırtıcı olmadığı gibi, elimdeki yazının bir organ iradesiyle ortaya çıkmış bir tavır yazısı, ya da kişinin kendi "yüceliğini" bütün her şeye rağmen elde tutma amacıyla, saldırıp büyümesi mi? Sorusunu ortaya çıkaran, maddi gerçekliğinde pek yabancı olmadığımı belirtme gereği duyuyorum. Bu yazı her ne kadar tek bir kişiyi aklama veya onu koruma, kollama amacı içeriyor olsa da, ben bunu tüm AK üyelerinin ve tüm partililerin gözlemine bırakarak, yine de yazıyı bir organın hem de, parti önderliği vasfı taşıyan bir organın (AK), parti sorunlarına yaklaşımı olarak iradi bir tavır olarak ele alacağım. Yazı, tamamen parti önderliği ve duyarlılığı bağlamından uzak, kişisel kazanımlar peşinde koşutan, "BEN HER ŞEY" mantığının tipik bir yansıması olup, bu yazının bu biçimiyle organda bağlayıcı olması da düşündürücü olduğu kadar, AK'nin içinde bulunduğu düşünce silsilesini de göstermektedir.

"Evliyaların" kendi kişisel saltanatı için, parti organını, hem de bir yönetici organı nasıl kullandığı ve çevresindekileri kendi çalgısıyla nasıl oynattığı görülmektedir. Adeta AK'nin örgütsel ve siyasal fonksiyonunu kendi kişisel "reklam" bürosu haline getirmeyi beceren AK sekreterinin bu tavrı bir yana, aynı havada göbek atan AK üyeleri de, parti ruhundan ne kadar uzak olduklarını sergilemişlerdir.

Şunu unutmamak gerekir ki, bilimsel bir yaklaşım ve tahlil içinde olamayanların, değil "bilime çıplak girmesi", her ne kadar bilimci görünmek için yırtınsa da bilime yakınlığı yerin göğe yakınlığı kadar olabilir ancak. Bilim önyargının reddidir. Bilim hot-zotçuluğun reddidir. Bilim tüm katı dogmaların reddidir. Bilime çıplak girmek bununla başlar. Eğer bilime yaklaşım sorunu tartışılırsa, her şeyden önce bunun netleştirilmesi gerekir. Önyargıdan, dogmatizmden kurtulamayan bir kafanın bilimciliğini düşünmek, tatlı hayaller kurmak olur ki, günümüz özgülünde en tehlikeli durumdur bu çalışan bir kafa için. Düşüncelerinin bilimselliğinden çekinmeyenler, sorunu bilimsel çerçevede ele almaktan korkmazlar ve bu yönlü bir çekingelik de ta-

şmazlar. Ve bu bağlamda hangi anlayışın bilimsel bir metod üzerine kurulu olduğu, yine bizzat bu maddiliğin kendi gerçekliği içinde netleşir.

Nesnel bir gözlemin temel koşulu da, tüm ön yargılardan arınarak, olguları her yönüyle analize tabi tutabilmek olduğu bir gerçek iken, AK'nın yazıma istenilen cevabı vermekten ziyade, yine aynı tarz ve üslupla ne olduğu belirsiz bir yığın hot-zotçuluk sunulmuştur. Maddi gerçekliğe yansıyanın, her beyinde var olan teorik düşüncelerin durumunu ve esas özünü gösterir. Neyin hangi aşamada bilime denk düşüp düşmediğinin de göstergesi, yine onun toplumsal yasalar karşısında aldığı durum ile açıklanabilir. Parti yaşamında parti kadrolarının değerlendirilmesi ve konumlandırılması, parti ve her organ açısından can alıcı bir sorun olduğu kadar, bu durum çok çeşitli anlayış ve yaklaşımların pratikteki varlığının da göstergesidir.

Ben yazımda birçok noktaya ve var olan anlayışlara ve bu anlayışların doğurduğu pratik sorunlara işaret etmekle birlikte, AK'dan özellikle istediğim, bu gün içinde bulunduğum durum itibarıyla, kendimin askeri ve siyasi olarak daha yetkin faaliyetler ortaya koyabileceğim bir konumlandırma içinde olmadığımı, kapasitemin altında bir oluşum içinde tutulduğumu ve bunun eğer tasvip ediliyorsa gerekçelerinin sunulmasını istediğim halde, AK buna hiç değinmemiş, esas istenileni hiç de ifade etmeyen, ne olduğu belirsiz asılsızlıklarla saldırıya geçmiştir. Burada bir gerçeklik benim durumum ve pozisyonumdur ve bu salt benim belirleyeceğim veya üzerine söylev vereceğim bir durum değil. Gerçekleri görebilen bir yığın partili-partisiz mevcuttur. Ve bu kimin yanılgı, kimin yüzeysel ve tek yanlı bir gözlem içinde olduğunun da göstergesidir. Partililerin değerlendirilmesi, parmak kaldırmaktan hareketle yapılıyorsa, bu anlayışta bilimsellik aramak hamlik olur. Ve ben AK'nın değerlendirmesinin esasta bu anlayış üzerinden yapıldığını belirtirken yanılgıyı sanmıyorum. Ve ikinci bir gerçeklik var ki, AK'nın partililere ve kadrolara yaklaşımı sorunudur ve burada da AK'nın atamaları, hangi değerlendirmeler üzerinden yapılmış ve esas alınan kriterler nelerdir sorularının cevabı bizce açıktır. Her şeyden önce kadro politikasında kendisi politikasızdır. Günü birlik, faydacı, sekter yaklaşımlar gidişatın esasını belirlemektedir. Kadro yetiştirme anlayışı esasta "inek" yetiştirme anlayışının kendisidir.

AK, yazımı cevaplarırken bir yığın saldırı sözü sarf edeceğine, benim değerlendirmem "şu kriterlere bağlıdır" ve "senin durumun şu an şuna uygun düşmektedir" demesi gerekli iken, AK yine burada zihniyetinin karanlık delhizlerini bir kez daha sergilemiş ve hâlâ çok gerilerde, DABK-KONFERANS ikilemine takılı kalan beyinciği üzerinde grupçu kaygılarını dile getirme ihtiyacı duymuştur.

İşin doğrusu da, şimdiye değin bundan kendisini hiç mi hiç kurtarmadığıdır. Dünyün muhasebesinin yapılamadığı ve bunun kesin kurallarla yasaklar altına alındığı bir durumda, AK hiç bir kaygı duymadan ve üstelik dün (yani ayrı yapılar şeklinde iken) benim durumumu hemen hemen hiç bilmediği halde, kalkıp onun üzerine fetva vermesi, gerçekten ne kadar bilimsel bir anlayış yüklü olduğunu gösteren iyi bir delil. Hiç bir maddi temeli bulunmayan asılsız ve ayakları havada iddialarına, geçmişte kendi MK'larını

olumsuzlamalarını dayanak olarak göstermeye çalışmaktadır. Ve bunu da "biz böyle yaparken, siz kendinizi olumluyordunuz" diyerek övünç naralarına bağlamaktadır. Hilkat garibesine benzeyen bir aymazlık örneği doğrusu.

Sayın AK sekreteri geçmişe ilişkin, -olumlu da olsa- en ufak bir deyinime bile bin türlü ön yargı ürünü safсата çıkararak karşı dururken,- bu alt bölge konferansında tüzüğe önsöz yazmında gündeme gelmiştir- şimdi kalkıp üstelik parti kararlarını hiçe sayarak geçmiş, DABK ve KONFERANS olarak yargılamaya başlamıştır. Bu ne cüret? Bu ne aymazlık?

Tabi bunu yaparken de, olumlu DABK, olumsuz KONFERANS teranesini de dilinden düşürmemiştir. Bu durum, birliğe karşı olan esas özü de sergilemektedir. Geçmişlerde "birlik olursa ben mücadeleyi bırakırım" anlayışlarının bugün devam etmesinden başka bir şey değildir var olan. Bugün de hiçbir kaygı taşımadan ve üstelik işgal ettiği mekanın da misyonuna layık olmayan tarzda savruluşlar içine girmesi, bir günün veya birlik sonrası kısa sürecin işi olmasa gerek zaten.

Geçmişin değerlendirilmesinin konferans veya kongre sorunu olarak alındığı bu durumda, böylesine rahat hareket edilmesi, hangi ciddiyetle, hangi sorumluluk duygusuyla bağdaşabilir? Geçmişte bizim MK'mızı olumlamamızla, bugün benim AK'ya verdiğim yazının ne alakası var? Evet geçmişte MK'nın olumlanıp olumlanmaması bugün neden tartışma konusu olmakta? Bunun tek açıklaması şudur: Başta AK sekreteri olmak üzere, AK'nın içinde bulunduğu anlayış silsilesi, 'BEN İSTEDİĞİMİ YAPARIM, SÖYLERİM AMA SEN ANCAK BENİM SÖYLEYECEĞİMİ DİNLEYEBİLİR-SİN'dir. Başkaları ağzını açtığına, 'aman İK'cılık gitti', 'aman program-tüzük', diye feryat ederken, kendi özgülünde programı da içdiş ederken İK ile ne kadar "bağdaşır" olduğunu da göstermektedir. Ama boşuna, ne İK'yı, ne programı dar düşüncelerinizin sınırına oturtmanıza kimse müsaade etmeyecektir. Program kimsenin tekelinde değildir ve hiç kimse onun üzerinde tekel kurma hakkına sahip değildir.

Eğer bireyleri değerlendirme kendi somut koşulları içinde değil de, birçok yönü muğlak olan, ayrıntılandırılmayan genel durum dahilinde yapılıyorsa, -ve burda olan odur- vay bizim AK'mızın bilimsel tahlilciliğine demekten kendimizi alamıyoruz. Kişiler verilen görevler ve o görevler karşısındaki durumlarına göre değil de kişilerin özel istem ve taleplerine cevap verme durumuna göre değerlendirme yapılıyorsa gidilen son AK'nın gideceği yerdir. "Miyoplüğün" ve körlüğün asıl başladığı yer de burasıdır.

Sonuca götüren nedenler üzerine söz edilmeyince yine karşımıza "programcılık" ve "anti-programcılık" safساتası, artık gına getircesine, her anlayış ve yaklaşımın, bilimselliği veya anti-bilimselliği irdelenip ortaya çıkarılmadan, karşımıza dikilir. Bir açmazın derinliğinde kalan sadece tek düze, yüzeysel bir yaklaşımla ortada duran gerçeklik değil, aynı zamanda bireyin ne denli kolektif bir yaşamın önüne çıkarıldığının bağıntısıdır da. Anlayış partiyeye adam kazanma ve parti yaşamını üretken ve aktif kılma değil de, kişisel hesap ve tasarruflar sözkonusu edildiğinde, işte gidilen son bu günkü çıkmaz olur.

Olguları doğru kavrayabilmek, doğru bir bakış açısını zorunlu kılar. Elbetteki doğru bir bakış açısı da ancak bilimsel bir yaklaşım içerirse mümkündür. Tabii bu, AK'nın basit yüzeysel, "bilimseldir, değildir" şeklindeki belirlemelerin tümüyle maddi dayanaklarından yoksun olduğu gayet açıktır. Başlangıçtan, yani nedenden hareket edilerek gerçekten onun ne kadar nesnel gerçeklik ile uyumlu, ne kadar uygunsuz olduğunu tüm maddiliği ile ortaya konularak sonuca gidilebilir ve doğru bir çözümleme de ancak böyle elde edilebilir. AK'nın içinde bulunduğu bu aymazlık, parti önderliğinin kadro politikasından ayrı olarak ele alınamayacağı gibi, önderlik misyonu üstlenmiş bir organın bu denli ciddiyetsiz ve bu denli seviyesiz bir anlayış içinde meseleye yaklaşımı, sorunun üstüne gitme noktasındaki aciliyeti daha bir önemle kendisini hissettirmektedir.

Acil meselelere kaynaklık eden nedenleri bir türlü irdeleme zahmetine girmeyen AK, sekter, apolitik tavırlarıyla, her zaman olduğu gibi, sorunun üstesinden gelebileceğini düşünerek, "saldıralım, aklanalım" çabası içine girmiştir. Disiplin vs. noktalarda olduğu gibi, kadro politikasının esasında da, kişilerin, "TEK BEN" Mantığının belirleyici olduğu görülmüştür-görülmektedir. Burada sorunu kişi sorunu olarak dayatma niyetinde değilim ama, bir yığın "parti ineği" yetiştirenler, kendisine boyun eğmeyip her işaretini olumsuzlayanları kendi sekter, hot-zotçu ve bilimsellikten uzak donuk anlayışlarının hedefi oldukları gibi, bu gidişatlarının yavaş yavaş bitişine tahammül edemeyip, her türden kişisel karalamalar içeren bir yaklaşım silsilesi izlemekte olduklarını belirtmek de gerekmektedir.

Sekterliği, hot-zotçuluğu siyasi mücadele olarak algılayan anlayış, hiç de bir arpa boyu yolu kat edemeyeceği, bilimsellikten uzak bir mahkumiyetin asla uzun ömürlü olamayacağı açık olduğu kadar, siyasette keskin çıkışlar, derin çığlıklar, erken hükümler içinde güçlü çürüklüğü taşıyan hamliğin ifadesinden başka bir şey değildir. Bu anlayış sahipleri siyasetten öcü gibi korkan, var olanı sülük gibi emen asalak tiplerdir. Çünkü gelişmenin olduğu yerde bir de bitiş vardır ki, bugünden "evliyalığa" soyunanların, tam da bu yaklaşım ve anlayışları temsil edenler olduğu açıktır. Elbetteki tarih hükmünü verecektir. Ve bugün partinin kamburu olan gerçeklikler, sadece partinin uzun yürüyüşünü aksatan, onu sekteye uğratan, bir aymazlık olarak tarihe mal olacaktır.

AK'nın yazısı adeta "kişiyi göklere çıkarma", "kişiyi aklama" mantığı ile bezenmiş, yazıyı kaleme alan yoldaş AK'da, her şeyi de TEKBEN'de somutlaştırarak, EN BÜYÜK BENİM naraları atmakta. Ne garip ki, bunu, AK imzasıyla yerine getirmektedir.

Siyaseti MLM ya da siyasette keskin mücadelecilik olmanın, sekterizm olarak alındığı bu koşullar içinde, siyaset yapmak hiç kimsenin tekelinde değildir. Kendi hesabına siyasete acz içinde olanların, yöntemleri siyasi bilimsellikten uzak, tümüyle bastırma ve susturma durumunu geçmemektedir.

Programcılık, anti-programcılık nakaratını yenilemeye devam eden, bu "çok bilimsel" anlayış sahipleri, bununla siyasete yönelmeyi ve MAO'culuk yapmaya çalıştıkları kanısında olsalar gerek ki, Mao'culuğu kafalarda taşıdıklarını iddiaya soyunmuşlardır. Bunlar hepsi sözde şeylerdir. En ufak bir

ayrı düşünceyi dahi bilimsel çerçevede tartışma cesareti göstermeyip, her türden küçük burjuva çıkış ve sekte tutum ve davranışlarla, birçok kişinin de hayretini alan biçimde, siyaseti, İbrahim'in yazdıklarını ezberlemekten başka bir şey göremeyen bu anlayışın bir de MAO'cu kesilmesi, öküzün buzağı emzirmesine benzer. Oysa ki, İK'nun düşüncelerini savunmak, onu, her türden tartışma ve didişme ortamında bilimselliğini tanıtlayarak olabileceği bir gerçeklik iken, onu TARTIŞMAK, onu, RED etmek demek değildir. Burada var olan tahammülsüzlük, kişilerin kendi anlayışlarına olan güvensizliklerinden başka bir şey değildir. Evet, bir kez daha yineliyorum. Bilimsel çerçevede her sorunu tartışmaya varım. Ve tek savunacağım şey, bilimsel olandır. Eğer bugün, TKP(ML)'nin anti-bilimsel düşünceleri sözkonusu olursa, onu gerektiren her ortamda tartışmayı yeğlerim. Bu durumda da, "keskin programcılar" anti-programcı etiketi mi? yapıştırırlar, buyursunlar derim. Yaşam, kimlerin ne kadar bilimsel bir programcı ya da kimlerin programı daha bilimsel ortaya koyabileceğini tanıtlayacaktır. Son sözü söyleyecek olanlar, yaşamın nesnelliği ile paralellik içinde yürüyenler olacaktır.

RR
Kasım '93

DEĞERLENDİRİLMESİ VE YAYINLANMASI İSTEMİYLE PARTİ MERKEZ KOMİTESİ'NE

Kırsal alanda çalışma tarzı ve bazı sorunlar üzerine

PARTİ ÖNDERLİĞİ SORUNUNA KISA BİR DEĞİNİ:

Devrimci bir çalışmada ve devrimin zaferi sorununda, belirleyici esas öge, bir KP'nin zorunluluğudur. Sorunun bu zorunluluğu duyumsamak değil sadece, eğer bu duyumsama kavramaya çıkarılamaz, pratiğe dökülemezse hiçbir anlam ve önem içermeyeceği açıktır. Düşmanı her cephede taarruza tabi tutmak, güçlü bir siyasi bilimsellikle donanmış, devrimci bir KP'nin kitlelere nüfuz edebilmesi, onu peşinden sürükleyebilmesi, ona sloganlarının doğruluğunu kavratabilmesiyle olanaklıdır.

Tüm revizyonist, reformist akım ve düşünlere karşı, devrimci bir atılım ve devrimci bir dönüşümün zorunluluğunu kavrama, kavratma ve onu örgütlü bir güce büründürerek, maddi gerçekliği dönüşüme tabi tutma, yine ancak bir KP'nin varlığı ve onun MLM bilimselliği ile aydınlanmış güzergahında olanaklı hale gelebilir. Her türden evrimci reformizmin eriyeceği tek gerçeklik de yine, KP'nin devrimci yükselişindeki gerçeklikten başka bir şey değildir.

Partinin var olması demek, sorunun bittiği ya da hallolduğu demek değildir. Devrimci bir çalışmayı kendi yaşam tarzı haline getirmeyen, sistemli ve bilimsel bir çalışma tarzını oturtamayan bir parti, adı komünist de olsa, misyonunu oynamada ya yetersiz ya da tümünden işlevsiz kalacaktır. Bir KP'nin devrim mücadelesini omuzlayabilmesi için Mao yoldaşın belirlediği şu ilkeyi yerine getirmesi gereklidir:

"Geneli özelle, önderliği kitlelerle birleştirme"

Genel ve özelden bahsedilirken, kasıt -esas da olsa- sadece MLM'nin Türkiye'ye uyarlanması değil, aynı zamanda Türkiye devriminin, Türkiye üzerindeki tek tek parçalara uyarlanması, önderliği kitlelerle derken de salt, partinin merkezi önderliği değil, partinin her organının, her örgütünün kitleyi yönlendirebilmesi, genel bütün karar ve politikalarını her parçadaki özgülü uyarlaması olarak algılanmalıdır.

Önderlik sorunu bir devrimci çalışmada, komünistlerin, olmazsa olmaz kuralına bağlı olarak ele almaları gereken bir sorundur. Merkezi önderlik tüm partiye, her parti organı altındaki organlara ve parti kitlelere önderlik yapmak zorundadır.

Teorik düzeyde her ne kadar kendiliğindencilik -kadercilik- yadsınıyorsa da, pratiksel alanda bir yığın mesele ve sorun kendi kaderiyle başbaşa kaldığı gibi, parti organlarının faaliyeti, partililerin faaliyeti de kendiliğinden yürüme durumundadır. Bütün bunların üzerine gidebilmenin yolu, herşeyden önce çalışma tarzımızı yakından incelememizi gerektiriyor. Yine her organ ve örgüt, önderlik misyonunu bu alanda da yerine getirebilmek için, bunu önemle ele alıp incelemeli ve üzerine gitmelidir.

Sıkı disiplinli, atak, üretken, inisiyatifli, açık bir önderliğe sahip olamayan yığınların, enerjisi, kendi başına ne derece bir atılganlık içinde olursa olsun tarumar olmaya mahkumdur. Mao yoldaş bu konuda şunu belirtir: "Öte yandan kitleler faaliyetlerini uygun bir şekilde örgütleyecek güçlü bir önder grup olmadan faaliyet gösterirlerse, bu faaliyet ne uzun ömürlü olabilir, ne de bir üst düzeye çıkarılabilir." (cild III sf. 124)

Parti önderliğinden, siyasetinden bahsedilmeden yığınların devrimci coşkusunu yaratabilmek veya onu gerçekte radikal devrimci bir öze kavuşturabilmek olanaklı değildir. Faaliyetleri sadece belirlemek değil, onu her düzeyde birleştirme, onu politize etme, onu devrimci aktivite içinde çelikleştirme yine ancak partinin güçlü bir örgütleyici, güçlü bir yönlendirici, güçlü bir propagandist/ajitator, güçlü bir silah olmasından geçer. KP önderliğinde örgütlenemeyen bir faaliyetin devrimci bir öze kavuşmasını beklemek, kitle kuyrukçuluğu olduğu gibi, "bilinç dışardan verilir" Leninist ilkesini yadsıyan oportünist bir anlayıştır.

Parti önderliği, devrimin ilerleyişinde kilit noktayı oluşturur. Bu aynı zamanda devrimin kaderini de tayin edici önem taşıyan siyasi önderlik sorunudur. Devrimin bütün görevleri, bir dizi siyasi açılımın, siyasi belirlemenin, siyasi yönlendirmenin yerine getirilmesiyle omuzlanabilir.

Siyasi önderlik aynı zamanda, kitleyi, partiyi somut hedeflere yöneltmektir. Böyle bir yönelimi, yönlendirmeyi başaramayanın siyasi önderlik yaptığı da söylenemez. Somut hedefler belirlemek ve bu somut hedefler için kitleyi örgütlemek ve o hedefe yönelmek önderliğini sorunudur. Önderlik perspektif sahibi olmalı, bu perspektif de somut açılımları içermelidir.

Önderlik ve kadro sorunu birbirinden ayrı olarak ele alınamayacak iki etkidir. Kadro olmadan önderlik olmaz, önderliğin olmadığı yerde kadrodan bahsedilemez. İyi bir önderlik eşittir iyi kadrolar demektir. Siyasi bakımdan uzak görüşlü, tahlilci, çalışmada yetenekli, fedakar, çözümleyici, her yönüyle örnek kadroların varlığı, siyasi önderliğin maddi bir güç haline gelebilmesinde belirleyici temel öğedir. Dar kafalılıktan ve dar görüşlülükten arınmış, her sorunu çok yönlü değerlendirebilen, devrimin, partinin genel ve uzun vadeli çıkarlarını ayırıştırabilen kadroların iş başında olması, devrimci ivmenin yükselişinde belirleyici önemi bilince çıkarılmadıkça, parti önderliğinin önemi de bilince çıkarılmıştır denilemez.

İşte, geneli özelle, önderliği kitlelerle birleştirmede ancak, bünyesini baştan aşağı belirleyen nitelikli önderlerin, kadroların aktivitesiyle elde edilebilir.

Genel politikaların her özgülde, partinin her organı, her örgütü tarafından köklü ve etkin bir çalışmayla yaşama geçirilemez, onun pratikte alacağı

biçim, onun nesnel dünya ile uyumu veya uyumsuzluğu açığa çıkarılamazsa; genelin doğruluğu, onu yeni sorunlarının bilinemeyeceği gibi, onun geliştirilmesi, zenginleştirilmesi somut biçimde ortaya konamaz.

Partinin her örgütü, genel politikaların kendi özgülündeki sorunlarını ortaya koyamıyor, onun somutlaştığı alanların nesnellliğini açığa çıkaramıyor, partinin tecrübe, birikim, dersler hanesini her politik çalışmada kendi katkılarıyla güçlendirmiyorsa, yine genelin özelle birleştirildiği söylenemeyeceği gibi o özgülde, o örgütün organının önderlik misyonunu yerine getirdiği de söylenemez. Önderlik salt, partinin merkez komitesi veya o düzeydeki örgütleri değildir. Bu her ne derece birincil olan beyin ise de, beyin hükmettiği her hücre kendi misyonunu yerine getirmelidir. Parti önderliğinin belirleyiciliği esas iken, tüm partinin ya da öncünün kitlelere önderliği denildiğinde, her organ ve örgütü ile parti geneli kast ediliyorsa -ki öyledir- o zaman önderlik fonksiyonunu kim, nasıl, hangi düzeyde yerine getirecek sorusuna yanıt aramak gerekir. Ve bu açılımı, bu perspektifi sunma durumunda olması gereken merkezi önderliğe bu sorunun yöneltmesi gerekir.

Yönetici organların önderlikte belirleyici etkisi, partinin, parti kitesini, bu bağlamda şekillendirmesi, bunda bizzat rehberlik etmesi gerekli olduğu gibi, bu gerçekliği yerine getirebilmesi, onun öğrenme yöntemi ile çalışma yöntemi ile genel nitelik durumu ile yakından ilgili olduğu açıktır.

Partinin içinde bulunduğu genel durum, gerek siyasi ivmedeki düşüklük, gerekse kadro yetersizliğinden kaynaklanan işin ehli olmama diğer yönü ile, partinin sistemli bir çalışma içine sokulamamış, geçmiş birikim ve tecrübelerden yoksun oluşu, esas olan kır faaliyeti üzerine ayrıştırıcı, tahlilci gözlemler sunulmamış olması, günümüz özgülünde, önderlik sorununun daha birçok önem kazandığı görülmektedir.

Örgütlenme ihtiyacının temelinde olan, önderliğin her faal unsuru belli bir çerçevede içinde örgütlenmesi ve yönlendirilmesi gerekliliğini bilince çıkarmak gerekmektedir. Ve bu örgütler, bu önder gruplar kitlelerle sıkı bağlar kurmadıkça, önderliği kitlelerle birleştirmedikçe, yani politik tüm çağrılarını, kararlarını kitlelere götürmede onlarla sıkı bağlar, sağlam, sıcak ilişkiler yaratmadıkça ve onları bu mücadelenin parçası haline getirmedikçe tüm uğraşı MAO yoldaşın da belirttiği gibi, "önder grubun çalışması ne kadar faal olursa olsun, faaliyeti kitlelerin faaliyeti ile birleştirmedikçe, bir avuç insanın verimsiz çabası olmaktan öteye gidemez." (aynı yer)

Elbetteki her örgütün, bir faal önder grubu yoksa ve bu grubun faal bir çalışması yoksa orada başarıyı aramak hayal olacağı gibi, böylesi bir durumda, esas olan kendiliğinden bir faaliyet olacaktır. Öncü bir grubun, veya oluşumun faaliyetini yadsımak, işi baştan kendi haline bırakmak, işi verimsiz kılacak olur. İşte bu önder çekirdeğinin faal bir çalışma yürütebilmesinde belirleyici en temel öğeler, bu yükü omuzlayan kadroların niteliği ve onların çalışma tarzlarıdır. Parlak birçok kararın, sadece kağıt üzerinde yaldızlanmadan öteye gidemeyişinde temel belirleyici bu iki öge bilince çıkarılmadıkça, soruna nüfuz edebilen, yöneten, yönlendirebilen, geneli özele, önderliği kitlelere sunabilen iyi bir önderlik oluşturulamaz.

Geniş kitlelerin taleplerini, özgül sorunlarını gün ışığına çıkarıp, genel çağrılarına tabi kılamayan, çözümsüzlüğü önderliğin çözüm yöntemi ile birleştirmeyen, aynı zamanda önderliğin çözüm yöntemlerini pratikte sınamayan önderlik, kitlelerden soyutlanmaya, kitlelerden kopmaya ve böylelikle, ya kitlenin gerisinde ondan kopuk, ona yetişemeyen veya kitlenin çok ilerisinde ona nüfuzs etmekten uzak, nesnel durumu kavramaktan uzak, öznel bir tutum içinde kalmaya mahkumdur.

Parti önderliği de ancak, partinin yığınlara, doğru politik karar ve sloganlarını kavratılabildiği ve öncünün ardını sürükleyebildiği ölçüde olanaklı hale getirebilir.

Parti önderliğini kavramakta, her şeyden önce onun tüm hücreleri ile rehber olabilme misyonunu yerine getirme gerekliliğini ve bu gerekliliğin bilince çıkarılması da kolektif bir örgütlülüğün yaratılması, kolektif bir önderliğin oluşturulması da esasta partinin tüm hücre ve örgütlülüğü iktisadi harekete geçirilebilmesi, her parti unsurunun faal bir pratik ve uğraş içine çekilmesinden başka bir şey değildir. Her hücrenin üretici olması, onu asalaklıktan kurtarması, o kolektif çalışma tarzı içine çekilmesidir.

Örgüt, esas olan kolektif çalışmanın en yoğun ifadesinden başka birşey değildir.

Örgütü oluşturmak, kolektif çalışmayı yaşama geçirebilmektir. Kolektif üretimin olmadığı yerde, örgüt sadece ve sadece kağıt üzerinde kalmaya mahkumdur, örgütü oluşturma her şeyden önce önderliğin en temel ve vazgeçilmez sorunudur. Örgüt yaratamayan ya da örgütsüz bir önderlikten bahsedilemez.

Örgüt-önderliğin, çalışma tarzı-ürünün, vazgeçilmez temel koşullarıdır. Önderlik yapabilmek, "önceden görebilmeyi" gerektirir. Nesnel dünyayı kavrayamayan onu, çok çeşitli ilişki ve çatışmaları ve gelişme seyrini teyid edemeyenlerin önderlik edebilmesi olanaklı değildir. Bütün bu yeteneklere sahip olan bir önderlikte, eğer kolektif bir çalışmaya, faal bir örgüte sahip değilse, ne kadar didinirse didinsin, MAO yoldaşın dediği gibi "bir avuç insanın verimsiz çabası" olmaktan öteye gidemeyecektir. Çünkü hiçbir zaman onu kitlelere mal edebilecek, kitlelerle birleştirebilecek durumda olamaz.

KIRSAL ALANDA SİYASİ ÇALIŞMA ÜZERİNE

Devrimin muzaffer yürüyüşü için, partiyi oluşturmak, genel stratejiyi belirlemek her ne kadar temel zorunluluk ise de tek başına yeterli değildir, olamaz. Geneli özele indirgemeyen, önderliği kitlelerle birleştiremeyen ve bunun için, her şeyden önce, doğru bir çalışma tarzını elde etmeyen örgütün çalışması ne kadar yoğun olursa olsun, kendi içinde boğulup gitmeye mahkumdur. Hele ki, yolun henüz başında olan, kadro ve tecrübe noktasında önemli oranda yetersizlikler taşıyan, bizim KP gibi bir partinin, çalışma tarzındaki durum, gelişmenin temel belirleyici ögesi durumunu oluşturur.

Devrimin sonuna dek yürüyüşünde, partinin gerekliliği kadar, onun gelişmesinin temel dayanağı olan doğru bir çalışma tarzını belirlemek zorunludur. Dört bir yana yumruk sallayan, çok çabalayan ama hiçbir şey yarata-

mayan, plansız, programsız, kuralsız bir çalışma verimsiz, boşa uğraş olacağı gibi, kolektif bir çalışma oluşturma durumu da asla elde edilemeyecektir.

Partinin genel stratejik güzergahında çalışma ve çalışma tarzını belirlemek, onu çok yönlü analize tabi tutmak, kırsal alan üzerindeki yoğunluğu, onun nesnel yasalarını ve her bir parçadaki özgünlüklerini aşikar etmek doğru bir inceleme tarzını zorunlu kılar. Doğru bir inceleme tarzı içinde olmayanın, çalışmada doğru bir yöntemi tutturabilmesi yazı-tura atma işine benzer. Yaşadığı pratiği her yönüyle bilince çıkarabilme, onun nesnel gerçekliğini olduğu gibi görebilme durumuna sıkı sıkıya bağlıdır. Bu da şunu gösterir ki, inceleme tarzı, çalışma tarzının temel direklerinden biridir. Yaşanılan pratiğin sorunlarını, gerçekliklerini göremeyen, onu olduğu gibi kavramayan bir kafanın, ona uygun doğru hedefler belirlemesi ve o hedefe yönelmesi, yönlendirmesi mümkün olamaz.

Halk savaşını temel askeri strateji olarak alan bir yapının, halk savaşı sorunlarını çok yönlü bilince çıkarmasının zorunlu olduğu, bu zorunluluğun esas özü ile bilince çıkarılması, teorik her belirlemenin pratiğe yöneltilmesi, her yeni pratiğin teorik düzeye çıkarılabilmesi ve bu durumun sürekli bir hale getirilmesi, kitabi bilgilerle yetinilmeyip, esas olan pratikten öğrenilmesini bilerek dogmatizmin sığılından da kurtulma yolunun bulunmasıdır.

Halk savaşının temel belirleyici özelliğinden biri olan, iktidarın parça parça koparılması, devrimin her alt aşamasında da iktidar perspektiflerini en ince ve ayrıntılı biçimde ortaya koyabilmeyi gerektirir. İşte böylesi her durumda önderliğin belirleyici fonksiyonu gündeme gelir. Yönetme, yönlendirme, öğretme, sevk etme ve bütün bunları maddileştirebilme o pratiğin maddiliğini MLM bilimselliği ışığında bilince çıkartmaktan geçer. İnceleme tarzında belirleyici olan esas olarak öznelcilik iken, yazış tarzı, dogmatik, tek düzedir. Esas olarak mücadelenin en yoğun ve esas ağırlığının buralarda olması gerektiği durumda, buna bağlı olarak, olması gereken yazım faaliyeti yok denecek kadar az ve var olanda tamamen kalıpcı, çala-kalem, tamamen yetersizdir. Yazış tarzında ve yetersizliğinde bu büyük boşluğun esas belirleyici sorumlusu yine önderlikten başkası değildir. Bugün partinin tüm siyasal çalışmasının kötürümlüğü parti önderliğinin politik seviyesini göstermekle birlikte, partinin kırsal alandaki çalışma tarzında kendiliğindencilik egemendir.

“Bütün çalışmaların candamarı siyasi çalışmadır” MLM önermesinin gerçekliğine sadık kalmayı sözde kabul etme durumunda değilsek, siyasi çalışmanın sadece gruplardaki siyasi eğitim çalışması olmadığı gibi, bu esas üzerine kurulu olduğu da asla söylenmemekle birlikte, siyasi çalışma esas olarak varolan maddiliği tahlil edebilmek, onu bilmek ve onu teorik düzeye çıkarma olduğunu kabullenmeliyiz. Gruplardaki siyasi eğitim sadece, bu siyasi çalışmaları ya da dünya devrim tecrübelerinin bilenden bilmeyene aktarmasından başka bir şey değildir. Varolan maddiliğin teorik düzeye çıkarılması hususunda bizim pratiğimiz oldukça belirgin olumsuzluklar taşımaktadır. Uzun yılları bulan pratik yaşamın teorik düzeye çıkarıldığını söylemek zor olduğu gibi bu konudaki çaba oldukça yetersiz, hatta bu döneme değin önderlik bu gelişmenin öncüsü değil, artçısı olagelmıştır. Hiç bir ara-

tırma için kendini zorlamayan hedefleri somutlama, onları kitleyle bütünleştirme ve benzeri gibi bir yığın sorunda asalakça sülükler misali varolanı emme ile yetinme, sonuçta varolanın da posasını çıkarmakla işi sonuçlandırmakta, emeğin üretkenliğini yaratamadığı gibi, kör bir döngü içinden kurtulmayı da sağlayamamışlardır.

Partinin gelişmesi, Mao'cu olmanın da temel kıstası olan, partinin siyasal yaşamında iyi ile kötüyü, doğru ile yanlış sürekli bir yarış içinde tutabilme, canlı bir siyasi çalışma ortamı yaratabilmedir.

Mücadele alanı olarak esas üzerine oturtulan kırsal alan ve halk savaşının siyasal sorunlarını canlı yaşamın maddiliğinden çıkarıp almayı gerektirdiği halde bu uğraş içinde yoğunlaşmada belli bir seviye tutturamama düşündürücü olmalıdır.

Öncü, kitleye siyasal sloganlarının doğruluğunu benimsetebildiği ölçüde, pratikte alternatif siyasal bir güç olabilir. Olması yanında, var olan güncelliği, en çarpıcı, en belirgin, en etkili biçimde ortaya koyamadan, günceli yakalayabilen ve her biri temel stratejinin besleyici direkleri olacak olan siyasal sloganları da yaratabilme olanaklı olmayacaktır.

Partinin her hücresi, her organı ile canlı besleyici olabilmesi, partinin siyasal önderliği var edebilmesi, onun kitlelerle bütünleştirebilmesi, var olan kendiliğinden duruma bilinçli ve iradi bir yönlendirmeye siyasal yozlaşmayı da ortadan kaldıracak olan bu durumun maddi bir güce dönüştürülmesi ile olanaklıdır. Bugün birakalım böyle bir faaliyete yoğunlaşma, yoğunlaştırma, aksine onun önünde set oluşturma durumu mevcuttur.

İyi siyaset yapamayanın, iyi bir pratik yapabilmesi -ki bu siyasetin somut ifadesidir- beklenemez. Yaşamın sosyal, kültürel, iktisadi gerçekliği bunun bilimselliği ile tahlil edilmeyen, onun gelişim seyrini, çatışkı ve ilişkilerini yaratıcı tarzda ortaya koyamayan bir yapılanma, adına ne derse desin, kendi özgülünde soyutluğu ile kalan, kitabi bilginin tekrarıdır, dar deney alanından uzaklaşamaz.

Başta da belirttiğim gibi en verimli çalışma ancak kolektif bir üretimin ve çabanın ürünü olabilir. Kırsal alanda -başta ordu içindeki parti örgütlerinin- temel sorunu kolektif bir çalışma mekanizmasını oturtamamış. PÜ'lerinin salt etiket olmaktan çıkarılması ve onun esas işlevinin parmak kaldırmak değil, bilimsel yol gösterici olarak kayda değer canlı bir organizma haline getirebilmek yine, her organ veya örgütün mücadelenin sorunlarına ve devrimin uzun yorucu yolunu bilinçle paylaşabilme ortamına çekmektir. Bunu başaramayan bir parti önderliği ve bu niteliğe bürünemeyen parti yaşamı, asalaklaşmaya, kötürüm olmaya mahkumdur.

Yıllarca faaliyet alanı olagelen bölgede dahi, gerek bölgenin güncel siyasal sorunları, gerek sosyal-ekonomik durum ve gelişimi, gerek askeri gelişim seyri ve yine gerekse kitlelerin gelişim ve parti önderliği ile ileri kitlenin bütünleşmesi noktalarında, yaşanan pratiğin nesnel ortaya konulduğunu, onun teorik düzeye çıkarıldığını söyleyebilmek olanaklı olmadığı gibi, bu sürece objektif bir değerlendirmeye cevap verildiği de söylenemez.

Bu çalışmaların tümünde, sürece damgasını vuran kendiliğindenciliktir. Parti önderliğinin perspektifler sunarak her hücre ve örgütünü aktif yönlendir-

dirme içine çekmesi "bir takım şeyleri yapabilir" bekleme yerine, bir takım şeyleri yapmaya zorlanması ve sonuçlarını toparlaması, sunması gerekli iken, öncünün misyonunu oynayamadığı böylesi durumda, kendiliğinden işlerin yürümesini beklemek esas olagelmıştır.

Siyaset basit, yüzeysel, tek yanlı, günü-birlik bir halde yürütülmüştür. Günceli yakalamayan, geneli özele indirgemeyen partinin, önderliği kitlelere mal edebilmesi de olanaklı değildir. Günübirlik politika üretmek o denli yaygın bir hal almıştır ki, bir alanda faaliyette bulunan gruplar dahi bir konuda aynı olmayan tavır ve davranışlar sergileyebilmiştir. Çok yönlü araştırmanın gerekliliğini duyumsamayan bir önderlik, salt pratik işlerin pragmatik tarzda yürütülmesinin dışına çıkaramaz. Uzun vadeli çalışmaları ve devrimin besleyici damarlarını bu uzun ve zor uğraş içinde oluşturma yerine, kısa vadeli ve tümüyle günlük faydalanma ilişkileri üzerine kurulu olan çalışma yöntemi, kısa vadede bir takım kazanımlar elde etmiş de olsa uzun vadede hiç de öyle göz doyurucu olmadığı gibi, bir yığın çabanın nasıl verimsiz, nasıl sonuçsuz, nasıl kendi dar pratiği içerisinde boğulup gittiğini açığa çıkarmıştır.

Siyasal, somut hedefler belirleyemeyen bir parti ve onun önderliğinin kendi misyonunu oynaması olanaklı olmadığı gibi, böylesi durumda bir önderlikten de bahsedilemez. Önder bir grubun yönlendiriciliğini belirleyemediği bir siyasi çalışma, kendi eksenini aşamayacaktır.

Parti bölgesel çok önemli güncel bir yığın siyasal olaya tavır takınamazken, bu tavırsızlığın kaynağını nesnel bir incelemeye tabi tutma gereğini duyumsayamıyorsa, uyarıcı ve etkileyici çabaları görmezden ve önemsemeyen geliyorsa, orada vahim sorunlar varlığını sürdürüyor demektir.

Devrim ile karşı-devrimin savaşımı, yaşamın maddiliğini etkileyen her cephede verilmelidir. Her siyasal olay ve durum, karşı siyaseti, alternatif siyaseti gerektirir.

Düşman cephesindeki her atılıma, her siyasete gecikmeden, gereken cevabı, alternatif çözümleri üretemeyen her taktiğe, karşı taktikle cevap veremeyen bir parti asla ve asla kitlelere nüfuz edemeyecek, ardılıni peşinden sürükleyemeyecektir. Bunun için de, siyasal çalışmada gerekli olan tarzı tutturmak hayati bir önem arz etmektedir. Bunun için her şeyden önce, günü birlik, kuralsız, programsız, ilkesiz bir çalışmayı tamamen bir kenara itmek zorundayız. Somut siyasal hedefler karşısında günün özgülükleri de dikkate alınarak, ona uygun yöntemlerde araştırmacı olmak ve en uygun olan belli bir program dahilinde yaşama geçirmek ve bunun için çok yoğun çaba harcayarak çok ter dökerek işe girişme gerekliliğini bilince çıkarmak gerekmektedir.

Partinin organları neye, nereye yönelmesini bilmeyen çalışma grupları değil, somut hedefler üzerine hareket eden, planlı, programlı, kurallı çalışma yöntemleri üzerinde şekillenen aktif, kolektif, siyasi örgütler olmalıdır. Organ üyeleri bir araya geldiklerinde ne konuşmaları gerektiğini dahi düşünmüyor ve tek amaç eleştiri almadan toplantıyı sonuca vardırarak düşünülüyorsa -ki çoğunlukla öyledir- ve burada tartışılması gereken bir yığın siyasal sorun hiç gündeme dahi gelmiyorsa, herkesin üzerinde taşı-

dığı PÜ'lük sıfatını biraz irdelemesi gereklidir. Bu durumda siyaset yapma, siyasette belirleyici olma, sadece orda bulunan siyasi komiserin ya da komutanın, kişisel çabası ve bireysel yeteneğine bağlanmakta ve bu durumda siyasetin kolektif yürütülmesinden de bahsetmek mümkün olmamaktadır. Kolektif, planlı, programlı bir çalışma içerisine sokulmayan bir organın siyasi komiseri veya organ sekreterinin kişisel yetenek, beceri ve çalışma anlayışı da açık değil midir? O zaman yine "şıpka geçidinde işler yolunda" deyip geçecek miyiz?

Ve genel olarak, olan, eğer bir organda çok çelişki, çok çatışma, çok çekişme ve sürtüşme yoksa, işler yolunda olarak görülür ki, aslında bu organın veya bu düzeyde bir partinin siyasal yaşamının kötürümlüğü, onun işlevsizliğidir. Esas olarak partinin güncel ve özgül alana ilişkin sorunlarını, siyasal gelişimini, siyasal yönlendirmeyi, siyasal önderliği sağlayacak olan bu organların, kendi siyasi gelişimindeki çıkmazları onu güncel siyasetin çok gerisinde bırakmaktayken, bu yapılanmanın önderlik etmesi beklenebilir mi?

Bir bölgede, bir alanda siyasal sorunları tespit etme, doğru verimli bir siyasi çalışma tarzı elde etmenin ilk adımıdır. Bu tespit de ancak ve ancak önceden görme yeteneği olan bir önder grubun işidir. Nesnel gelişimi çok yönlü analize tabi tutmayan, ona MLM bilimselliğinin çıplaklığı ile yaşamaayanın, olası gelişmeleri önceden fark edebilmesi de olanaklı değildir. Böyle bir olanağı elde edemeyen bir grubun, organın veya kişinin baştan itibaren karanlığa ışksız girmesinden, el yordamı ile yürümeyi seçmesinden başka bir şey yaptığı söylenemez. Siyaset, bazı meseleler üzerine söylenenleri ezberlemekle değil, o söylenenleri, araştırmada, incelemede değerlendirmede bir yöntem olarak, rehber edinme ile elde edilebilir, geliştirilebilir.

Bölgelerin, alanların özgül siyasal sorunlarını en iyi tespit edebilmenin temel koşullarından biri de, kolektif bir çalışma tarzını oluşturabilme. Her organ, her önder grup, sürece etkin ve zaman aşımına meydan bırakmadan müdahale edebilir. Evet edebilir, fakat bunu yapabilmesi için her üyesini, her elemanını, üretken, verimli, yaratıcı kılabilmesi gerekmektedir. Bir sekreterin her olayı yakalayabilme durumunda olamayacağı gibi, gerek onu birçok yönü ile ayrıntılandırabilme, gerek onu gerektiği gibi müdahale etmede yeterli olamayacaktır. Bunu böyle algılayamayanın doğru bir parti ilişkisi yaratabilmesi de olanaklı değildir.

Her düzeyde parti organının kendi içinde ihtisasa ve profesyonelliğe dayalı bir ayrıştırma (örgütlenme) ile organ üyelerini somut, siyasal hedefler üzerinde yoğunluğunu, çeşitli somut görevler çerçevesinde faaliyetini aktifleştirmek, onu üretken kılmak, onun gelişim yolunu açmak, aynı zamanda onu asalaklıktan kurtarmaktır. Bunu sağlayamayan bir parti, menşevik tarzda örgütlenmekten asla kurtulamaz. Her parti organının aynı zamanda kendi düzeyinde parti önderliği olduğu gerçekliğinden hareketle tüm siyasal, askeri, örgütsel sorunlarda birinci derecede muhatabıdır.

Ordu bünyesine siyasi önderlikte, üst organların, ya da merkezi önderliğin somut perspektifleri ışığında, siyasal her perspektifin asıl olarak ete kemiğe büründürüleceği -büründürebilen pratik gereklilikleri karşılayacak

olan da bu düzeyde organların aktif faaliyetinin kendisidir. Bugün ordu içinde, gerek siyasal, gerek kültürel, gerek devrimci şekillenme; otorite, disiplin ve bir bütün olarak eğitim konularında birinci derecede sorumlu olması gereken, ona önderlik ederek yönetmesi, yönlendirmesi gereken parti organları iken, bırakalım parti organlarının böylesi görevleri yerine getirmesini, siyasal, ideolojik önderlikte misyonunu oynamasını, tüm faaliyetler bir komutanın şahsındaki beceri ve yeteneğine tabi olduğu gibi organın kendisi de, ordu yapılanması için de kaybolmuştur.

Herhangi bir birlik içi sorunları dahi gündeme getirip tartışamayan bir parti organının organlığı salt formalitelerin yerine getirilmesinden başka nedir ki? Bunun bir yığın örneğini, her partili, kendi organı bünyesinde gözlemleri ile açığa çıkarabilecek durumdadır.

Burada da temel sorun, önderlik olarak kendini gösterir. Herhangi bir birliğin dahi kendi iç işleyişi ve çalışma tarzında gerçekte devrimci, gerçekte MLM bilimsel bir yöntem tutturup tutturamamasında sorumluluk nasıl ki o birlik düzeyindeki önderliğe bağımlıysa, herhangi bir organ işlevliği birinci derecede,merkezi politika belirleme ve gerçekten politika yoksunluğu denilemeyecek açık perspektifler doğrultusunda, her organın önder konumundaki birey veya bireylerin sorumlu olduğu gerçek iken, diğer yönü ile de sorunlara vakıf olabilen her PÜ'nin, partiye, halka, devrime, davaya karşı sorumluluğunun vazgeçilmez en önemli parçası sayılabilecek görevleri arasındadır.

Elbette ki, burada gözetilmesi gereken en önemli bir faktör de, her PÜ'nin mücadelesi üretkenliği, işlerliği ancak onun kapasitesi dahilinde bir seviyeyi tutturabileceği bilinen gerçeklik iken, bugün parti bünyesinde varolan gerçeklik, üretkenliğin, yaratmanın sınırını belirleyen bu temel sorun gelip önderliğe bağlanacaktır. Perspektiften, politikadan, sorumluluktan yoksun bir PÜ'nin vereceği mücadele ya da yaratacağı değerler, hele ki kendi kapasite, gelişim seyri hiç de olması gerekenin yakınında bir yerde değil de, kapasitenin çok altında seyrediyorsa, böylesi bir bünye içinde, önderlik daha bir can alıcı sorun olarak kendi varlığını dayatmaktadır.

Bir partide kadro sorunu, bu özgünlükler içinde öne çıkan en önemli mesele haline gelirken, kadronun yaratılması onun her düzeyde yeniden, şekillendirilmesi de esas olarak partinin kadro politikasına yaklaşımı, onun ne derece bilince çıkarıldığı ile doğru orantılıdır. Siyasetin, yasaklar zincirine vurulduğu bir ortamda yeni kadroların yetişmesi, onun siyaseti öğrenmesi, öne çıkması beklenebilir mi? Verilecek cevap bizce açıktır. Düşüncenin devinimi, onun motoru, karşıt düşüncelerin kıyasıya bir mücadele içerisinde olmasıdır. Tartışmanın, konuşmanın sınırlandırıldığı, adeta kimin ne konuşacağından önceden reçeteye tabi tutulmaya çalışıldığı bir ortamda, siyasal kişilikler yetiştirmek, düşüncüyü berrak kılmak, MLM bir çizgi izlemek -ki bu ancak bilimselliğe dayanarak olur- mümkün olabilir mi? Elbetteki hayır!..

Statükoculuk, gelişimi, yeniyi reddeder. Statik bir kafa kendi gelişiminin olmadığı yerde, kendisini geçebilecek her olguya nefretle bakar. Onun ilerleyişinde, kendi çürüyüşünü görür ve dayatır; "BİR TEK BEN"!

Bir yandan yetersizlikten, kadrosuzluktan yakınırken veya her olumsuz-

luğu bunun varlığı ile kamufle etmeye, topu başka yere atmayı amaç edinirken, diğer yandan tümü ile komünist bir yaratıcılıktan uzak, çalışmalarını salt organ sekreteri ya da bir komutanla sınırlandırmak, hem yeni gelişmelerin önünü tıkayacak, hem de kolektif bir paylaşımı yok edecek, üstelik bir yığın elemanın, iş yapabilen unsurun ordu safında dahi kolayca elenip çıkarılabildiği bir ortamda adamsızlıktan yakınma, "Kendi durduğu dağın tepesinden başka yeri görmemek"ten ve de büyük bir dar kafalılıktan başka bir şey değildir.

Gelişmenin rahatça boy verdiği bir ortam sağlanamaz, o bağlamda kişiler şekillendirilemez, var olanın yeterliliği savunulursa veya onu yansıtacak türden anlayışlar da esasta, yeniyi oluşturmada politikasız pratik yapmaya çalışmaktan başka bir şey değildir.

Bağımsız siyasi kişiliklerin yetişebilmesi, kişinin kendisini bulabilmesi, dünyayı yorumlayabilmesi ve onu değiştirme faaliyetinde yeniyi temsil edebilmesi de, ancak onun MLM bilimselliği ile donanmasından geçer. Bu nasıl olacak denilirse, yine yönlendirme esas belirleyici fonksiyon oynayan olacaktır.

Kadro sorunu, yetkin eleman sorunu, doğru bir çalışma tarzı oluşturabilmede temel etkindir. Birbirine kopmaz bağlılığı ile birinin zorunlu gerekliliği, diğerinin seviye veya niteliği ile direkt bağıntılıdır. Kadro yetiştirme noktasında da doğru bir tarz tutturamadığı sürece, yetkin kadrolar elde etmek olanaklı olmayacak, bu olanaksızlık içinde, doğru bir çalışma tarzı üzerinde şekillenen verimli, devrimin özgün gereklerine cevap verebilecek yeterlilikte bir değer elde etmek olanaklı olamayacaktır.

Organlardaki siyasi çalışmalar ihtisasa dayalı somut hedefler üzerine kurulu, profesyonel bir çalışma tarzı oluşturabilmek, çalışmayı verimli kılabilmenin temelidir. Kadroları deneme, yetkinleştirme, gerekli pratik içinde eleme ancak bu yöntemle mümkün hale getirilebilir. Siyasi çalışma esas olarak;

a) Varolan maddiliği (pratiği) teorik düzeye çıkarabilmek için yapılan siyasi çalışma:

Bunun için organ içinde yetkinlik durumu gözetilerek ikili, üçerli grup şeklinde, somut hedefler üzerine yöneltilmiş, siyasi çalışma grubu oluşturmak. Bu grubun önüne;

- 1) Güncel siyasi durumu yakalama,
- 2) Genel siyaseti güncele uyarılama,
- 3) Özgün özellikleri açığa çıkarma,
- 4) Güncel sorunları açığa çıkarma.

- Kitle ilişkileri,
- Kitle içi sorunlar,
- Düşman ile halk arasındaki bağıntı,
- Özgüldeki devrimci durum,
- Ordu kitle ilişkisindeki durum,
- Ordu, parti ilişkisindeki durum,
- İktisadi gelişimi değerlendirmek ve irdelemek

b) Parti ve ordu içindeki siyasi eğitim ve üretim faaliyeti (Parti organı)

inde oluşturulan ikişerli, üçerli birimlerin yapacağı çalışmalar;

- İdeolojik, siyasi eğitimin gerekliliğini kavratma,
- İdeolojik, siyasi eğitimi sürekli kılma,
- Dünya devrim tecrübelerini aktarma,
- MLM bilimselliği ile donatma,
- Parti ve ordu bünyesini siyasi üretkenliğe sevk etme,
- Kültürel etkinliği ve siyasal faaliyeti yönlendirme ve alternatif kültür ve devrim sanatçılığını geliştirme,
- Devrimci orduyu inşa etme, niteliğini sürekli geliştirme yönünde faaliyet,
- Ordunun savaş gücünü pekiştiren her türden faaliyeti bulup açığa çıkarma ve uygulama.
- Devrimci kişilik ve kolektif üretimi faal kılma.

c) Parti organı içinde grup olarak savaşın sorunları ve gelişimi üzerinde yapılacak siyasi çalışma; (Bu organ içinde eğer birlik komutanlarından PÜ'leri varsa birer, ikişer bu üyelere oluşturulmalıdır.)

- Savaşın varolan somut durumu (yasaları)
- Savaş sanatını kavrama,
- Düşmanın gelişim durumu,
- Devrimci ordunun niteliğinin sürekliliği,
- Savaş taktiklerimiz,
- Düşmanın taktiklerini bulup inceleme ve karşı taktik geliştirme,
- Savaş bölgelerini inceleme,
- Dünya savaş deneylerini inceleme ve ders alma,
- Kısaca savaş pratiğini teorik düzeye çıkarma.

Siyasi çalışma bu üç esas üzerine yapılmalıdır. Bu her grup için somut perspektifler sunarak, üyeler faal bir çalışma içine itilmeli, üretken kılınmalı, denenmeli, çalışmalarının sonucu istenmelidir. Toparlanmalı, denetlenmeli merkezi hale getirilmelidir.

Her çalışma baştan belli perspektif ile kurallı ve programlı bir çalışma üzerine oturtulmadıkça, her yere yumruk sallayan kimin ne yaptığı belli olmayan durumlar aşılmadıkça, verimli bir çalışma elde etmek olanaklı olmayacaktır.

Organ toplantıları, esasta verilen faaliyeti değerlendirebilmelidir. Bu faaliyetler içinde ne kadar çok, kolektif bir paylaşım elde edilebilirse -bu kolektif çalışma mümkün olduğunca ordu yapısında var olan, üretime yakın, öne çıkan unsurlara mal edilmeli, onlar da bu faaliyetin içine çekilmelidir- ondenli daha bir yeterli, daha bir başarılı olacaktır.

Bütün çalışmaları dinamize eden, canlı bir siyasi ortamın oluşturulması, onun sürekli kılınmasıdır. Siyasi canlılık da esasta, siyasetin rahatça konuşulduğu, siyaset yapmanın gerekliliğinin duyumsandığı bir ortamdır. Bu partinin ilkesel sorunlarını yatırıp, değişimi için tartışma yapmak değil öyle alınmamalı, fakat ilkelerin MLM bilimsel gerçekliğini tanıtlamakta onu enine boyuna irdelemek, incelemekten geçer. Kendi parti kuramlarının bilimselliğe dayandığına inanan bir komünistin, o kuramların eleştirilmesinden korkusu olamaz. Onun bahsinin dahi yapılmasını, her söylenen karşıt şeye,

ilkesel tabelaların altına gizlenerek, esasta bilimsel yaklaşımı sergileyemeyen ve söylemleri açabilmede yetersiz olanın, sağanaktan kaçışından başka bir şey değildir. Oysa sağanaktan kaçanın, dolu yağdığında hali ne olur bir düşünün? Siyaset, siyasi olduğunu göstermek için değil, dünyayı yorumlamak, onun nesnellliğini bilince çıkarmak ve onu değişime tabi tutmak için yapılmadıkça, siyasi yozlaşma içten içe gelişecek ve onu çürütecektir.

Bugün esas olarak tehlike oluşturan durumlardan biri de, bünyeyi tehdit eden siyasi yozlaşmadır. Bu beraberinde kişilik olarak da, kültürel olarak da bir yozlaşmayı doğuracaktır. Siyasi yozluğun yaşandığı bir ortamda her türden burjuva hastalık, zaaf ve yozluk kendisini gösterecektir.

Devrimci siyasi kişiliğin dumura uğradığı yerde, yoz-feodal, köylü ilişkiler, burjuva ilişkiler, lakayt, sorumsuz, duyarsız, bireyci, faydacı her türden burjuva alışkanlıklar boy verecek ve bünyeyi hastalıklı kılacaktır. Gözlemlendiğinde, PÜ'leri ordu bünyesi içinde -hiç değilse- çoğunluğu belirgin bir siyasi kişiliği, hal, hareket, tavır ve ilişkilerinde yansıtamıyor ve böylesi bir ayırım -bu gerekli olandır- kendisini göstermiyor ise, o özgülde parti önderliğinin pratikte olan durumu olarak açıkça kendisini ortaya koyuyor demektir. Bu partili ile partili olmayan arasında imtiyaz düzeyinde bir ayırım değil, nitelik olarak belirgin olması gereken partililerin pratikteki yansıması olmak zorundadır. Oysa bakıldığında bir partili önder, -altındakine- önder olma durumu bir yana, kendi kişiliğini dahi oturtamamış, kendisini dahi yönlendirmede yamamacı, arada bir yerededir. İşte böylesi bir durumda kim önder, kim ardçı sorunu gerçek değerini bulamamaktadır.

Üretken olmayan bir PÜ'nin asalak olarak yetişmesinden başka bir yolu var mıdır? O zaman neye göre PÜ'si? Bu soru oldukça detaylı sorgulanmalıdır. Parti bünyesi hastalıklı kılınmamalı, her PÜ'nin gelişim seyri özenle irdelenmelidir. Hele ki bugün partinin var olan genel durumu irdelendiğinde siyasi yetersizliğin belli bir safhada kendisini hissettirdiği koşulda PÜ'nin verimli, üretken olması daha bir zaruriyet gerektirirken, bünyeyi kötürümleştiren, parti yaşamını dumura uğratan, hastalıklı, asalak insanları partiye doldurma, dönemin de özgünlüğü içinde oldukça vahim bir durum oluşturmaktadır. Hele ki bu durum, yönlendirmenin, sevk etmenin, yetiştirmenin çok geri olduğu, iradi bir müdahalenin sınırlı olduğu bu koşullarda parti daha da verimsiz, daha da kötürüm duruma düşmekten kurtulamamaktadır. Bu durumda PÜ'ler ile ordu bünyesindeki savaşçılar arasında nasıl bir ayırım konulabilir? Bu ayırımı nerede aramak gerekir? Eğer böyle bir ayırım gereksiz görülüyorsa, o zaman ordu ile parti ayrışımı veya farkı nasıl olacaktır? Ya da, partili ile partisizler arasındaki ayırımı gerekli görmüyor muyuz? Evet eğer bu gerekliliği duyumsuyorsak, o zaman ya iyi bir yönlendirme ve yetiştirmeyi istiyorsak, onu uygulayacağız; ya da, bütün bunları parti yaşantısıyla bağdaşabilir olarak görüp, geçeceğiz. Kadro yetersizliği, siyasi bir üretkenliği olmayan, asalakça bir yaşam tarzı dışına çıkamayan, yaratıcı, uygulayıcı, yol gösterici olmayan kimi yoldaşların deyimini ile "parti inekleri" oluşturarak giderilemeyeceği bilince çıkarılmalıdır. Kadro olabilecek nitelikte unsurları seçip, gelişimlerini engeleyen tüm faktörleri kaldırarak taze kan olabilecek, geniş bakış açısına sahip, yorumlama yeteneği taşıyabilen, eleştiri-

rici, sorgulayıcı, denetleyici olanları öne çıkarmak, onlara olanak tanımak, küçükten başlayarak onları sorumluluk altında yetiştirmek, kadro yetiştirebilmede bir zorunluluk olarak görülmelidir.

Bugün birçok PÜ'sini gösterip "Benim ondan neyim eksik" diyenlerin pek haksız olduğunu söylemek mümkün değil.

"Kırsal alandaki yoldaşlara haksızlık oluyor, bunlar mücadelenin en zor alanında, en fedakar tarzda savaşım veriyorlar" deyip, partiye habire salt bu kriterleri esas alarak eleman almak, işin salt bir yanını gören, sığ ve de pragmatik bir yaklaşım olduğunu, PÜ'nin fonksiyonunu kısmen de olsa partinin fonksiyonu ile bağdaştırabilen her kişi görebilir/görecektir/görmelidir.

Bugün ordunun bünyesindeki birçok unsur -partililerin sayısından kat kat fazla- bu fedakarca mücadeleyi en kızgın alanlarda yürütmektedir. Eğer kıstas sadece bu olarak alınırsa, onların da parti üyesi olmaması için hiçbir neden yok denilebilir. Oysa ki, her PÜ'si, Partinin besleyici bir hücre, canlı bir organizması olabilmelidir. Üreten, yöneten, yönlendirebilen -asgari de olsa- politika sahibi olabilmeli, gelişme vaad edebilmelidir. Statik, kapasitesi dar unsurlar, bünyeyi yetkinleştirme yerine, aksine onu dumura uğrattır, köreltir. Sorun kişiye adam kazanma değil, partiye adam kazanma olmak zorundadır. Bu böyle olmadığı müddetçe bünyenin toparlanabilmesi, kendisini sürekli yetkinleştirebilmesi ağır, aksak ve sakat olacaktır.

Siyaseti, güçlü beceri ve yetkin kişiliklerle güçlendirerek, onu kitlelere mal edebilme, ileri kitlelerle bütünleştirebilme, kitleselleştirebilmenin temel koşulu, onu omuzlayan kadroların varlığı ve güce, beceriye, yeteneğe sahip olmasıdır. Bu yetkinliği aramayan, böyle bir seviyeyi tutturmayı amaç edinmeyen bir parti her ne kadar parlak kararlar verirse versin onları suya yazmaktan başka hiçbir şey yapamaz. Kitlelerden öğrenip, kitlelere sunma becerikliği gösteremeyen, onu ince ilmiklerden süzüp çıkaramayan partinin, kadro durumunu bir bütün olarak gözden geçirmek zorundadır. Tek düze sığ bir mantık, kimi nasıl değerlendirebileceği, kimden ne kadar fayda sağlanabileceğinin hesabını yapamaz. Ve bunu yapamadığı ölçüde de, tek biçim, tek kalıp, tek şekille yetinen dar, verimsiz ve de devrimin çok yönlü sorunlarını omuzlama, onu başkalarına mal edebilme becerisini gösteremez.

Bütün faaliyeti boyunca tek bir siyasi makale, tek bir gözlem, inceleme yazısı dahi yazamayan ve de önderliğin ve önder olmanın en "görmekli" edasını takınmayı da ihmal etmeyen, önderlik yapmaktan ziyade, kendisinin ona ihtiyacı olanların; bir de kalkıp bu yönlü çabaları, girişimleri hiç de usulüne uygun olmayan, ilke adına, kural adına, kuralı da, ilkeyi de iğdiş eden ve üstelik, organsal ilişki deyip, feryat ederken hiç de kendisinin işi olmayan durumda, bu faaliyetlerin özünü açma yerine, onu körelten, gelişimini engelleyen bir kafanın siyasi üretkenliği sağlaması hele hele bunu kolektif bir tarza büründürmesi olanaklı olabilir mi? Böyle bir davranışla altın üretkenliği, onun çabalarının yoğunluğu, onun besleyici olma niteliği sağlanabilir mi? Buna, siz okuyucular cevap verin.

Çok yönlü yaratıcılığı, MLM bilimselliği ile donanmadan elde edebilmek olanaklı değildir. Siyaset ince bir sanattır. Sanatın icra edilebileceği güzergah, zemin olmadıkça orada üretimden, orada katılımçılıktan, orada payla-

şımdan bahsetmek olanaklı olamaz. Ya da "siyaseti başkaları yapar" mantığı ile savaş ve siyaset bağlantısını veya özdeşliğini savsaklama, idealizme saplanmaktan başka bir şey olamaz.

Canlı siyasi bir üretkenliği elde edemeyen bir partinin her organı, her hücre si canlı bir organizma olamayacak ve partiyi besleyen damarlar yokken, dolayısıyla kolu yağı vb. gibi bir uzvu sakat olan bir partinin esas olarak tüm fonksiyonlarını yerine getirmesi olanaklı olmayacaktır. Her siyasi çalışma yeni bir pratiğin ortaya çıkışı, daha üstün bir pratiğin ortaya çıkışı demektir. Sorunlar ve bölgesel durumlar gözönünde bulundurularak aciliyetini dayatan konulara ilişkin belli bir öncelik ile nerede, nasıl yoğunlaşılmalıdır sorunlarını ayırıştırarak, planlı bir çalışmayı oluşturmak ne kadar zorunlu ise, onun sonuçlarını toparlamak, raporlar halinde partiye sunmak da o kadar zorunlu olarak görülmelidir.

Bugün bir bölgede yürütülen faaliyet hangi aşamaya gelirse gelsin ondan sonra gelecek grup, bir önceki alanda yoksa, işe tekrar baştan başlamak zorunda kaldığı gibi, altta ne olup bitiyor, ya da hangi faaliyet ne durumda ve ya herhangi bir faaliyetin olup olmadığı dahi bilinmemektedir.

Birçok kere rapor olayının gerekliliğine işaret edildiği ve bu konuda hemen hemen her kesimde fikir birlikteliği yaşandığı halde nedense hiç bir organ RAPOR olayına esaslı bir biçimde eğilememiş, onun gerekliliğini yeterli bir özenle pratiğe dökememiştir. Raporların nasıl olması ve zorunlu olarak verilmesi gerektiği noktasında önderliklerin yeterli bir hassasiyeti gösterdikleri söylenemez. Faaliyet raporları alanın özgüllüklerini kısa ve özlü biçimiyle içermeli, siyasi faaliyetin durumuna ilişkin belirlemeler ve bilgiler içermelidir. Raporlar nesnel bilgilere dayandırılmalı, varolan nesnelliği en ince ve somut biçimde ifade etmelidir. Ya da raporlar, siyasi makale şeklinde ne idüğü belirsiz şekilde olması bir yığın ağır külfeti doğurmakta, birçok rapor iyi bir gözlemlerle incelenememektedir.

Raporlar esas olarak beş bileşen üzerine oturtulmalıdır.

- 1) Siyasi durum ve faaliyete ilişkin
- 2) Örgütsel durum ve faaliyete ilişkin
- 3) Askeri durum ve faaliyete ilişkin
- 4) Mali durum
- 5) Parti faaliyetlerinin değerlendirilmesi. (Kendi organı dışındaki faaliyetin değerlendirilmesi)

Faaliyet raporlarında, siyasi durum ele alınırken, genel şeyleri tekrarlama yerine, o süreçte -varsa- yeni gelişmenin ve o düzeyde anlayış ve perspektifleri özlü biçimde sunmak gerekli olduğu gibi, bu durum geniş kapsamlı yaklaşımları içeriyorsa, bunu faaliyet raporlarından ayrı olarak ele alıp sunmak gerekir. Faaliyet raporları esas olarak, bölgede (alandaki) yürütülen faaliyetin, siyasi, örgütsel, askeri durumunu somut biçimde ortaya koyarak, nesnel durumun ne kadar ilerisinde ve gerisinde olduğu tahlil edilmelidir. Raporlarda yer alan konular kısaca şunları içermelidir:

- 1) Siyasi duruma ilişkin
 - a) Sınıflar ve sınıf mevzileri ve bölgede aldığı durum,
 - b) Bölgenin öne çıkan siyasi sorunları,

- c) Düşmanın siyasi taktikleri,
- d) Kitlelerin siyasi durumu ve nesnelliği,
- e) Merkezi görevin özgül alanda aldığı durum ve sorunları,
- f) Parti organının (örgütünün), politikasının bölgenin özgülüne uyarlanışına bakış, perspektifler sunulur, karşı taktikler ve gelen süreçte siyasi görev ve görevlendirmeler.

2) Örgütsel duruma ilişkin

- a) Merkezi görev ve özgül alandaki örgütsel sorunlar,
- b) Parti örgütleri (ordu Parti ve yerel Parti örgütleri)
- c) Ordu örgütlemesi,
- d) Yerel milis ve kitle örgütlerine ilişkin,
- e) Örgütlemede perspektif, öneri ve istemler, yeni ihtiyaçlar, gelen süreçte örgütsel görev ve görevlendirmeler.

3) Askeri duruma ilişkin

- a) Stratejik savunma içinde taktik saldırıların hayata geçirilişi,
- b) Düşmanın askeri hareketi ve taktikleri,
- c) Karşı taktikler, öneriler, eksikler ve genel yaklaşım, gelen süreçte askeri görev ve görevlendirmeler.

4) Mali Durum

- a) Gelir kaynakları ve gelirler,
- b) Giderler,
- c) Üretim faaliyeti.

5) Parti faaliyetinin değerlendirilmesi

Başta yönetici organlar olmak üzere, tüm parti faaliyeti, siyasi örgütsel, askeri olarak ele alınıp değerlendirilerek, merkezi görev etrafında şekillenmesi irdelenmelidir.

ÖRGÜT VE ÖRGÜTLÜ ÇALIŞMA ÜZERİNE

Örgüt, amaca varmada zorunlu bir gereklilik olduğu kadar, bu gerekliliğin ortaya çıktığı her özgülde canlı işlevi elde edebilecek kolektivizmin de en yoğun ifadesidir. Bir örgüt, ancak bir gerçeklik üzerine yoğunluğun bireyselliği aştığı ortamda gündeme gelir. Ve ihtiyacı yaratmanın, yönlendirmenin oluşturmanın en üst ifadesi olarak değer bulur.

Örgüt denildiğinde elbetteki anlaşılması gereken bir yapılanmanın genel iskeletinin ve uzuvlarının oluşturulması değildir sadece, çalışmanın, siyasetin ve bu bağlamda tüm faaliyetin kolektif bir niteliğe büründürülmesi, onun örgütlenmesidir.

Örgütlü bir çalışma tarzı oturtamayan, onu bireysellikten kurtaramayan yeni unsurların gelişiminde verimin en üst boyutta elde edinmesini de duruma uğratan bir uğraş, yoğunla olma verimsiz ve kendi eksenini aşmayan bir faaliyet olmaktan öteye gidemez. Faaliyeti her düzeyde amatörlikten kurtarıp, onu ihsitas örgütleri ile profesyonelleştirmek duyulan bir zorunluluktur. Eğer, sorun, uzun vadeli ve bir örgüt sorunu olarak düşünülüyorsa, çalışmayı örgütlemek, onu örgütlü bir tarza büründürmek, aynı zamanda faaliyetin kolektivizmini de en yoğun ifadesi olarak yaşama geçirmek, ol-

mazsa olmaz bir kural gibi kendi gerçekliğini dayatacaktır/dayatmaktadır.

Bugün biz de var olan, esas olarak kolektif bir çalışmadan ziyade, bireyselliğe dayanan, kendi sınırları içinde dar ve verimsiz, dar ve yetersiz, kendiliğindenci, pragmatik ve günü birlik bir öze sahip çalışma tarzıdır.

Çalışmayı örgütlemek nedir? Çalışmayı örgütlemenin en sade ifadesi onu iyi bir planlamayla bünyeye mal edebilmek, günü birlik politiklardan, plansız, programsız hal tarzından kurtarmaktır.

Doğru bir siyasetle meselelerin ele alınmadığı, doğru bir politik yaklaşımın elde edilemediği durumda, doğru bir örgütlemenin oturtulması da beklenemez. Parti organlarının işlevi organ olma vasıflarına tezat teşkil ederken, örgütlenme modeli daha ziyade menşevik tarzıdır.

Yani her PÜ'nin bir organda zorunlu işlerliği bugün sadece biçimsel bir görüngü olarak mevcuttur. Hiçbir çalışma, hiçbir üretim PÜ'lerin ortak üretkenliğine mal edilememektedir. Örgüt, örgütselliği bünyesinde yaşayamamaktadır.

Kadrolar, niteliklerine uygun değerlendirmelerin ötesinde sekterizmin belirleyici, tek yanlı, yüzeysel yaklaşımı dahilinde konumlandırılmakta, elde edilebilir verimliliğin çok asgari bir boyutunu ancak yakalayabilme olanaklı olmaktadır. Verimli bir çalışma, ancak örgütlü bir çalışma olabilir. Tek tek bireyler dönem dönem belirleyici öge olarak öne çıkabilirler. Fakat bu örgütlü bir çalışma zeminini hiçbir zaman köreltmeyen bir durum olmakla birlikte, böylesi pozisyonlar da genele mal edilemeyen, PÜ'nin bir çalışma ortamına çekilemediği durumda öne çıkan, yükü omuzlayan bireylerin kaybedilmesi, tüm çalışmaları felce uğratacak, büyük boşluklar yaratacaktır. Birey ve örgüt bağıntısı iyi kavranmalıdır. Her birey örgütün bir hücresi, bir parçası, bir dişlisi olmak, o işlerliği kazanmak zorundadır. Bunun canlı bir üretkenlik içinde gerçekleşebilmesi için, merkezi önderliğin ve her düzeyde önderliklerin üyelerini, elemanlarını çok yönlü değerlendirebilmeli, verimin en azami seviyesini elde etmeyi amaç edinmelidir. Ya da küçük burjuva kibirliliği ve "her şeyi ben bilirim, ben yaparım" anlayışı parti ruhu ile, örgüt ruhu ile bağdaşmayıp, sekter ve 'tek benci' mantığının ürünüdür. Herkesten aynı oranda, aynı durumda, hiçbir özgül ayırım yapmadan uyum ve verim istemek, TEK YANLI, sığ bir mantıktır. Her birey, özgünlüğü içinde yoğrulmalı, o bazda analizden geçirilmelidir.

Anlayışın amacı, açık yakalayıp diskalifiye etmek, saf dışı bırakmak, atmak değil, örgütlemek, örgüte kazanmak olmalıdır. Her bir etikete sahip olanın örgütlülüğünü var saymak menşevik tarzda bir anlayıştır. Her üyenin bir organda aktif faaliyeti aranmak zorundadır. Aktif faaliyetten gerilla birimleri içinde savaştığı anlaşılmalıdır. Bu faaliyet savaşçı bir TIKKO üyesi olmak için gerekli olanıdır. Fakat burada bir PÜ'nin örgütlenmesinden bahsedilecekse, her PÜ örgütü faaliyet içinde olaksa o zaman, her PÜ bir organın, hücrenin vs. faal bir elemanı olmalıdır. Aksi durumda PÜ'lüğü, etiket, örgütlülük biçimsellikten öte gitmeyecek, parti misyonuna denk, o nitelikte şekillenmeyen bir Parti örgütü BOLŞEVİK tarzda olamayacaktır.

Bugün yapımıza bakıldığında çok açık sırtan bazı gerçekler var ki bunlar, komünist partisinin, parti yaşamı ile asla bağdaşır durumda değildir. Bir

yandan verimli olabilecek, üretebilecek, öyle bir faaliyete katılabilecek ve de katabilecek durumda olan yoldaşlar vardır ki, işlerliği sadece raporları okuma, yayınları okuma, eğer yapılırsa organ toplantılarında gündeme ilişkin iki laf etme ile sınırlı iken, bu durum parti yaşamını dışlayan ve partinin canlı bir hücresi, örgütün bir dişlisi olma misyonunu üstlenmekten de uzaktır. Bir yandan herhangi bir verimliliği, üretkenliği gösteremeyen parti yaşamı ile uyumdan uzak olan birçok parti üyesi veya AÜ yoldaş tümü ile varolan sıradanlık içinde kaybolup gitmektedir. Öte yandan ise yönlendirme noktasında oldukça geri düzeyde olan önderlikler... İşte bugünkü örgüt durumu böyle.

Örgütlemeye, örgütlü bir çalışma oluşturmada, kendiliğindencilik ve sekterizm belirleyici durumdadır.

Örgütü amatör örgütlenme ve çalışma tarzından kurtaracak olan iradi müdahale ve yönlendirmede önemli eksiklikler mevcut olmakla birlikte politikasızlık önemli faktördür. Çok yönlü bakış açısı, örgütsel alanda, her bireyi çok yönlü değerlendirmeyi ve gelişme yönünü tıkayan tıkaçları kaldırarak kişinin verimli olabileceği esas noktalarda değerlendirmesini ve esas yaklaşımın kazanma ve dönüştürme olduğunu var sayar. Doğru Leninist bakış açısı da budur.

Yine basit bir yaklaşım olarak değerlendirilebilecek, yapamayan veya beceri ve yetenekleri el vermeyen yöneticilerin, devrimci savaşın her parçası olan çok yönlü cepelerde savaşmayı sekter yaklaşımlarla dışlama, önemsememe ve yeni değer yaratıcılarını köreltmedir. Örgütlü çalışmayı küçümseme, aynı zamanda örgütü küçümsemedir. Bu durum sadece parti çalışmalarında değil, kitle örgütlenmesi, örgütlü kitle çalışmalarında da kendisini göstermektedir. Bir bildiri çıkarılır ama, bildirinin siyasi etkisi örgütlenemez, siyasi yaklaşımın fiili eylem durumu örgütlenemez. Hatta siyasetin kitleye ulaştırılması dahi örgütlenemez ve bu durum var olan hareket tarzı içinde yeterliliği ile sınırlı kalır. Siyasetin yapılması örgütlenemez, yapılan siyasetin yenileme etkisi örgütlenemez, örgütlenme örgütlenemez. Siyasetin siyasetle çakışması örgütlenemez, yaratıcılığın dinginsiz birlikteliği örgütlenemez vs. vs.

Örgüt ve çalışma, örgütlenme ve çalışma asla birbirinden ayrı olarak düşünülecek kavramlar değildir. Bir kamp yerindeki, bir birlikteki çalışmanın üst bir verim hatta sadece verim elde edebilmesi için dahi örgütlenme gereklidir. Çalışmayı örgütlü bir öze büründürmek, onu verimli kılmanın etkili yoludur. Bilinci örgütlemek, örgütü bilince büründürmek gerekir. Yeni insanın en üstün vasıflarından esası, toplumcu oluşu, onun bireyselliği red edişi, onun bilinciyle, kültürüyle, ruhuyla üretimi ve ürünüyle en üst mertebeye ulaştığında, örgüt denilen iskelete, ya da öyle bir oluşuma ihtiyaç duymayacak, onun sönüşünü yüksek yorumlama ve alışkanlıkları, çok yönlü yetenekleriyle bizzat kendisi sağlayacaktır. Ama buraya varmanın yolu, bu çok örgütlü olması, ilkesel bir örgütçü olmasına bağlıdır.

Bugün örgütlenme anlayışı, salt bireyin kendisinin örgüt bağı olarak değil, aynı zamanda örgütlenme bilinciyle donanmış ve her insanı bulunduğu her

düzeyde örgüte katma, örgütlü bir çalışma içine çekme sorumluluğu duyumsayabilen olmalıdır.

MAO yoldaş "kitlelerin faaliyeti örgütlü bir biçime büründürülmezse, doğru ilerleyemez ve uzun ömürlü olamaz" derken de, devrimin esas sahibi olan kitlelerin gücü, ancak bir bütünlük içinde aynı hedefe birçok yönden yönetilen duruma getirilemezse, hiçbir işe yaramazlığını belirtmesi, örgüt ve örgütlemenin önemini vermekle birlikte, yerküreyi sarsacak her etkinin ancak güçlü bir örgütlülüğe büründürülmesi durumunda esas işlevini sergileyebileceğini belirtir. Dağınık, örgütsüz bir partinin çalışma gücü nasıl olacaktır? Bu soruya herkes çok kolay cevap verebilir.

Ne yapılmalıdır?

Bir birlik içinde siyasi çalışma ve siyasi üretim faaliyetini örgütle, onu örgütmeden önce, parti organı faaliyetini örgütle.

Çalışmayı planlı, kurallı, düzenli örgütle,

Her üye ve elemanı somut hedeflere yönelt, verimli kıl.

Her birliğin yaşamını, bilincini örgütle.

Çalışmayı ete kemiğe büründür, hiçbir şeyin kendiliğinden gelişmesine seyirci kalma, gözlemlerle GÜCE BÜRÜNDÜR -yani- ÖRGÜTLE!

SAVAŞIN SORUNLARI VE ASKERİ ÇALIŞMA TARZI: DEVRİMCİ BİR ORDU YARATMADA EN TEMEL SORUN; KATILIM!

Düşman otoritesinin ve askeri gücünün, küçük ve zayıf bir güçle sürekli bir yönelim, sürekli bir yetkinleşme içinde, savaşı savaş pratiği dahilinde kavrayarak, kavradıkça da onun tüm genel ve özgül sorunlarına gözlemci, sorgulayıcı, denetleyici yaklaşımı en iyi biçimde yerine getirmek bizzat o pratiğin içinde, onun sıcaklığında, onun her titreşimini duyumsayabilenler tarafından yapılabilir.

Diğer sorunlara geçmeden devrimci bir ordu olmanın en temel kriteri olan, her ordunun kendi savaş pratiği üzerine söz sahibi olması, onun gelişimine bilinçli aktif katılımcısı olabilecek aktiviteyi sağlama gereği üzerinde kısaca durmak istiyorum.

Orduyu yöneten, yönlendiren, ona kumanda eden başta ordunun yönetici ve altındaki organlarıdır. Bu savaşın, bugünkü özgülünde ademi-merkezi komuta sistemi ile yaşama geçirilmekte ve bu durum tartışma götürmez bir netlik içermektedir. Sorunun esası, savaşı komuta etme ile savaş pratiğinde yer alma, onun gelişim seyri üzerinde söz sahibi olma, bir savaşçı açısından nasıl hayata geçirileceği ve gerçekte soyut olarak kalmayıp, yaşamın maddi bir gücü haline getirilebilecek "katılım" olayı, eğer tasvip ediliyorsa -ki edilmediği yönünde düşünce olduğumu sanmıyorum- bu nasıl olacaktır ve bugün bizde ne durumdadır?

Her bir organda yer alan hemen herkes, organın fonksiyonu ve işlerliği derekesinde orada karar almadan tutun da, görüş sunmaya, karar değiştirmeye kadar pratik katılımın sözkonusu olduğu halde, böyle bir hak her savaşçı için sadece önerme, öneri sunma durumuyla sınırlı olduğu gibi, bugün sorunun düğüm noktası olan bunun da ne derece, nasıl yapılabilin-

diği savaşın, savaşçı bünyeye ne derece empoze edildiği, onun nasıl içselleştirildiğidir.

Katılımın sadece, bir eylem sonrası eylem değerlendirilmeleri ya da birlik içi eleştiri-özeleştiri toplantıları ile sınırlı olamayacağı gibi; bunun dahi bugün yeterince uygun bir ortamda yapıldığı söylenemez. Ve bu durum, savaşçıyı kendi sorunları içine itmek, onu savaşla bütünleştirememek gibi bir durumu zorunlu olarak yaratmaktadır.

Bizim ordu bünyemiz geri, a-politik bir yapı değildir. Ve bu böyle objektif bir durum iken, yapılanma içinde, savaş pratiğini ve sorunlarını irdeleyebilecek birçok kafası açık, yorumlama kapasitesi yüksek unsur mevcuttur ve bunlar bu gün hepten kendi kabuğuna çekilmiş, sıkıştırılmış, bastırılmış durumdadır. Gerekli olan katılım, tartışma, eleştirme, dönüştürme ve herkesin kendi düşüncesini hiçbir etki ve baskı altında kalmadan ifade edebileceği rahat bir ortam yoksa, böylesi durumda işlerin paylaşılmasının mümkünlüğü bir yana, KP'nin siyasi bir çıkmazını ifadesinden başka bir şey olmayacağı da kesindir. Böyle bir ortam yaratmadan katılımın hayal olacağı gibi savaşçıyı savaşa göre şekillendirmek de mümkün olmayacaktır. Bu durum başta partinin sorunu olarak algılanmalıdır.

Bu bağlamda sekterizm esas belirleyici hastalıktır. Hot-zotçu, azara, paylamaya dayalı yönetme ve otorite kurma anlayışı egemen durumdadır. Ve bu durum birçok tahribatı sürekli büyütmede, savaşçı kesimin katılımcılığını engellediği gibi, altına alınan, sıkıştırılan duygular ve düşünceler sonuçta daha olumsuz patlamaları gündeme getiriyor. Bugün bunu göremeyenler küçük burjuva özünden kopamayıp, "bulunduğu dağın tepesinden başka yeri göremeyen" ve her şeyi kendi ruh haline göre belirlemeye çalışan unsurlardır. Birçok yoldaş, rahat bir ortamda konuşma başladığında, orada nasıl yoğunlaştıklarını ve adeta dert küpü oluşlarını hareketli ve dolu dolu yaklaşımlarında da görünen sorunun büyüklüğünün tanığı olmuşlardır.

"Bunları orda konuşsaydım dayak yerdim" (kendi buldukları birlik organları kast ediliyor) diyerek, "birliklerinizde sorunları dile getirin" diyen yoldaşa verilen bu cevap düşündürücü değil midir?

Anlayış, savaşta en geniş kesime mal etmek olmak zorundadır. Savaşçı özümsetmeli. Özümsetme de; bireyi savaşın sorunları ve gerçekliği içine çekmekten geçer. Savaş sorunlarını en yakından duyumsayabilen, siperinde kurşun sıcaklığını hissedebilenlerdir. Bu, bütün kararlara savaşçıları ortak kılmak demek değil elbet, bu her kararın pratikteki olurluğunu, olmazlığını açığa çıkarabilmede geniş bir düşünce ağı oluşturmak, gerçekliği özümsetebilmektir.

Gerilla savaşının en önemli gereklerinden biri savaşçıların nitelik olarak yetkin olması, gerillanın düşmana göre en önemli üstünlüğüdür. Bunu elde edebilenin temel koşulu da, savaşçıyı ruhen, fiziken, kafayla, yürekle bir bütün olarak savaşa katabilmek, ona göre şekillendirmedir. Aynı zamanda yöneticilerde ortaya çıkan hata, zaaf ve eksikliklerin, keyfiyetliliklerin, gününbirlik faydacı yaklaşımların bir bütün olarak gelişmelerin önünü tıkayacak her türden davranışın açığa çıkarılabilmesini de sağlayacak, bilinçli kolektif bir üretkenliğin sağlanabilmesinin de koşuludur. Gerillanın ruhi

şekillenmesini gönül gücünü oluşturmadan, onun erdemlerini ve istemlerini yüceltmeden bir savaşı boyutlandırmak, niteliğini; yükseltmek olanaklı olamaz. Mademki savaşta insan unsuru belirleyici öğedir, o zaman bu konuya daha çok kafa yormak gereklidir. Bu gereği duyumsayamayanlara bu hissettirilmeli, böylesi bir anlayış yerleştirilmelidir.

Savaş gücünün sürekli yetkinleştirilmesinin en önemli ve temel kıstası, insan unsurunu, gerillaya has özgül özelliklerle donatmak, onu gönüllü ve bilinçli bir içselleştirme faaliyeti içinde yetkinleştirmek ve bu faaliyeti sürekli kılmaktır. Bu, devrimci bir ordu yaratma, yetkin kılma iddiasının da temel göstergesidir. Bugün, bir takım olumsuzlukların eleştirisini yapmada, bırakalım konuşamamayı, çekingen davranma gibi bir durumu bile, köklü bir dönüşümün zeminini dinamitleyen, onu dumura uğratan bir gerçeklik olarak kavramak gerek. Siyasi yetkinleşme ve ideolojik şekillenme de ancak, eleştirinin en rahat yapılabildiği ortamda mümkündür.

Gerilla savaşının hareket tarzı içinde yeteri bir verimlilik elde edilmez diyenler olursa da, bugünkü hantal verimsizlik pratik, bir takım şeylerin daha verimli kılınabilir birçok uğraşın yükünün paylaşılabilir yeni yetkinliklerin oluşturulabileceğini tanıtlamaktadır, gerillanın varılması gereken hareket tarzı, olması gereken hareket tarzı, bugün var olan hareket tarzını yadsımakta olduğu gibi, bugün var olan tarz bir takım verimliliklerin oluşturulmasına da engeldir. Hareket tarzına esas olarak ilerde değineceğim.

Her şeyden önce şunu bilince iyice yerleştirmek gerekmektedir. Değişim ve yenilenmenin en önemli koşullarından biri, denetimi hissedebilmek ve bunun içinde eleştiri ortamını her zaman açık tutmaktır. Öğretmeyi öğrenmeden, öğrenmesini bilmek gerek. Öğrenme durumu da, yine esas olarak hata ve zaafların eksik ve yanlışların MLM süzgecinden geçebilmesi için, onun enine boyuna irdelenebildiği koşulları yaratarak, yığınların başta ordu-eleştirel katılımını sağlamak gerekmektedir.

Küçük burjuva kibirligi ve hot-zotçu yaklaşım tarzı, yenileme ve yetkinleştirmede bir yöntem olamaz. Ve böyle olmadığı gibi, gönüllü birlik üzerine kurulu devrimci ordunun niteliğini zaafa uğratar. Bürokratizmin esas kaynağı olan orduda, emir-komuta, ast-üst ilişkisi devrimci tarzda olmalı ve bu sürekli bir denetime, kitle denetimine açık olmalıdır. Ordu yapısı sürekli bir yetkinleşme içinde, gerillanın üstün vasıflarını sürekli elde tutmalı, onu sürekli yenilemelidir. Savaşçının, savaşa katılımı sözde değil, maddi gerçekler üzerinde etki icra ederek olmalıdır. Savaşçısının ruh halini önemsemeyen, ona tek düze bir yaklaşımla herkese aynı reçeteyi kural adı altında, hiçbir esnekliği ve durumun özgüllüğünü gözönünde bulundurmadan uygulamaya çalışan bir komutanın, gerilla savaşı mantığını kavradığı asla söylenemez.

Otoritesini kişisel devrimci saygınlık üzerine inşa etmeyen, yetkiyi salt kendi üstünlüğü olarak algılayan bir yaklaşım asla devrimci bir ordu, devrimci bir otorite inşa edemez. Tümüyle küçük burjuva "BEN"izminden arınmış, proleter devrimci kolektivizmine dayalı, devrimci örgüt otoritesi yerine, hot-zotçu, küçük burjuva kişisel otorite kurmayı engellemenin temel yolu da, iyi bir eleştiri, öz-eleştiri ortamı yaratabilme, onu dinamize eden

maddi gücü oluşturabilmedir. Konuşmanın, eleştirmenin baskı altına alındığı bir ortamda, "zararlı otların" belirginleşmesi, ortaya çıkması da, ya zor olacak ya da iyice kök saldığında fark edilebilecektir.

Her davranışıyla, örnek devrimci bir kişiliği genel özelliği haline getiremeyen bir komutanın, savaşçıları üzerinde saygınlık oluşturması beklenemez. Devrimci saygınlığa dayandırılmayan bir otorite de esas özü itibarıyla kabul görebilecek devrimci bir otorite olamaz.

Gerillanın koşulları gereği, çetin bir yolda ilerliyor olması, düşman gücünün taktik üstünlüğü ve doğa koşullarının ağırlığı gerillayı daha çok ilgi, daha çok yardım, daha çok gönül desteği arar duruma sokan maddi gerçekliği iyi kavramak gereklidir. Sorun bir komünist açısından salt kendisinin doğayı ve koşulların ve yolun zorunu omuzlayabilmesi değil, aynı zamanda bir yol gösterici olarak, her zorlanana sevk etmesi, onunla her koşulda paylaşmasını, kişiliğinde somutlaştırdığı komünist erdemleriyle, örnek olmasını bilmek gerekmektedir. Bugün birçok komutanımız, parti üyesi olmasıyla da ayrı bir önem arz eden ve örnek bir savaşçı, paylaşımcı, kazanımcı ve saygın bir kişiliğe dayalı devrimci otoriteyi inşa etmesinin daha bir aranır, istenir kılmakla birlikte, yarının yeni tip insanını yaratmada, bugünden üzerine aldığı misyonu yerine getirebilmesi de yine kendi sorunu olan KP'li olmanın da zorunlu görevleri olabilecek ve KP üyesinin vasfı olması gereken özellikleri daha bir gözlemlemek gerekmektedir.

İş yaptırabilmek, kişisel despotluk ile yürütülemeyeceği gibi, bu yöntem ancak burjuva ordularının zora, şiddete dayalı otorite ve disiplin anlayışında geçerli iken, kişilerin bilincine hükmetme yöntemini seçmeyen, bu türden iş yaptırma durumu fazla uzun süreli olamayacak, KP önderliğindeki ideolojik şekillenmesi ve yol göstericiliği ile al-aşağı edilecektir/edilmelidir.

Bireylerin yeteneklerinin gelişmesinde ve işlevlerinin durumu üzerindeki belirleyici fonksiyonumuzu kavrayarak, olumsuz bir gidişat özgülünde öncelikle sorgulanması, özgülde, bireydeki bilincin değişmesinin koşulu da olan maddi gerçekliğimizi sorgulamayı es geçerek, sorunu salt kişilerin iç sorununa bağlayarak basit düz bir mantıkla aklanmaya çalışmak, idealist bir anlayış ve kusursuz "BEN" mantığının doğurduğu yanlış ve de yanlış olduğu kadar -bugün görüldüğü gibi de- bünyeyi olumsuz etkileyen, dökülmelerin en önemli etkeni olan ve dönüştürme faaliyetiyle hiç mi hiç bağdaşmayan bu durumu görmezden gelmek, kabul görülecek bir durum değildir/olmamalıdır.

Kişilerdeki bilinç, iç çatışmalar, dönüşümde belirleyici ise, bu belirleyici durumun koşulu da onun maddi gerçekliği içinde bulunduğu toplumsal pratiği iken, bizler de bu toplumsal pratiğin en etkin, en birincil basamağı denilebilecek faktörleri olduğumuzu kavramak zorundayız. Eğer dönüşümü reddetme durumunda değilsek, o zaman her şeyden önce, bizim dönüşüme gereksinimimiz var demektir.

Her yeni koşul, yeni çelişkileri, yeni çatışmaları ortaya çıkarır gerçeği, inanarak gelen bir yığın saf temiz insanın yeni koşullar karşısında zorlanmasının ne kadar doğal kılsarsa, onu bir çırpıda dıştılamak, ona sekter tepeden bakan, "gidersen git" mantığı da o kadar abes ve o kadar davaya ihanettir. Davaya ihanettir çünkü, kazanma değiştirme koşulunu zor-

lamayıp, bunun için ter dökmeyip, basit bir mantıkla, "adamın iç sorunu", "bitmiş, ideolojik olarak tükenmiş" vb. gibi nitelermelerle meseleye yaklaşmak, çalışmaktan yorulmaktan, özel çaba harcamaktan kaçınan ve davayı ilerletme uğraşından vazgeçen objektif bir ihanet durumu olduğu gibi, dönüşümü yadsıyan idealistçe bir yaklaşımdır.

İşte kişinin beynine hükmetmenin gerekliliği ve onun üzerine inşa edilen devrimci saygınlığa, güvene dayalı devrimci otoritenin, değiştirme ve dönüştürme faaliyetinden ayrı olarak ele alınamayacağı bilinmelidir. Bilinçlerin mayalanamadığı, kişilerin sorunları karşısında duyarlı kılınmadığı koşullarda, devrimci bir ordu yaratma ve onun için de devrimci otorite inşa etme, devrimci disiplin anlayışını yerleştirme olanaklı olamayacaktır.

Kişilerin özgün durumlarını gözlemlemek, mümkün olduğunca faaliyeti zaafa uğratmayacak esasına bağlı olarak, kişisel istemleri gözönünde bulundurmak, kişileri kazanmanın da bir aracı olduğu kadar; ruhen rahatlığı sağlamak, kişinin içinde bulunduğu koşullara daha kolay adapte olmasını getirecektir.

Her sorunda esas olarak kavratıcılık, temel çıkış noktası olmalıdır. İdeolojik gelişme ancak beyinlerdeki güçlü hastalık ve zaafın atılmasıyla olanaklı olabileceği gibi, bir ordunun savaş niteliği de ancak ideolojik güçlenme, netleşme ve pekişmeye paralel olarak gelişecektir. Savaş gücü hiçbir zaman, birkaç birliğin durumu olarak değil, her daim ordular yaratma ereği ile hareket etmesi gerektiği ve böyle bir yönelim içinde bulunduğu ve esas olarak insan unsurunun en önemli faktör olduğu bilinci yerleştirilerek hareket edilmesi gerekmektedir.

Kazanmanın, kaybetmekten çok daha zor olduğu ve bir yığın özel çaba harcamadan, yorulmadan ve her anlayışı devrimci kişilikle somut bir gerçeklik haline getirmeden, basit elde etmenin mümkün olmayacağını öncelikle her PÜ'nin ve her kadronun bilince yerleştirmesi gerekmektedir. Savaş her cepheden verilecektir. Savaş sadece tetik çekmek, olmadığı gibi, kültürel, siyasal, ideolojik cephede esaslı bir biçimde savaş verilmedikçe, tetik çekmenin anlamsızlaşacağı ve bir o kadar da zorlaşacağı bilinmelidir.

Alternatif bir sistemi yaratmanın yolu nasıl ki, alternatif bir güç yaratmaktan geçiyorsa, burjuva ordularının genel karakteri olan ve bize yansımaları ancak özel önem verilerek engellenebilir. Eskiyen özelliklere alternatif devrimci ordu ve onun üzerinde şekillendiği yeni ilişkileri yaratmak zorunludur. Ve bir devrimci otorite inşa edilecekse, bir devrimci ordunun savaş gücünü yücelten, beyaz ordu karşısında halk ordusuna büyük bir avantaj kazandıran, bilinçli gönüllülük üzerinde devrimci saygınlığa dayalı örgütün devrimci otoritesi olmak zorundadır. Savaş gücünü niteliğini artıran bu en önemli özelliği mutlak ama mutlak olarak yaratmak, onu güçlendirmek zorundayız.

Gerilla savaşını muzaffer kılmanın temel koşulu, onu düzenli savaşlardan ayıran özellikleri ve de devrimci niteliği var eden erdemleri edinebilmektir. Bu öncelikler elde edilemediği takdirde, saflarımıza çok insan gelip gidecektir ama ilerleme ağır ve aksak olacak, köklü sıçramalar gösterilemeyecektir. Ordunun yetkinliğini sürekli kılmak ve nitelik olarak gelişimini sağlamak için, siyasi, ideolojik eğitimini süreklileştirmek gerek-

tiği gibi, ordu bünyesini mümkün olduğunca kolektif yaratma ve çalışma ortamına çekmek, ordunun politik yetkinliğini sürekli geliştirmek gereklidir.

Özgün siyasal ve askeri sorunlarda, düzenli aralıklar ve sürekli bir eğitim sürecinde, siyasal, askeri tüm toplumsal sorunlar üzerine savaşçıların görüşleri, önerileri, eleştirileri alınarak katılımları sağlanmalıdır. Canlı tartışma ortamları yaratılarak, düşmanın ve bizim durumumuza ilişkin kolektif bir çalışmanın ürünü olarak sonuçlar çıkarılmalıdır. Üretimde kolektif bir yaratıcılık sağlanarak, sorunların çok yönlü kavranması, açığa çıkarılması ve kavratılması kolay kılınacak, o zemin üzerinde gerekli ruhi şekillenme daha kolay sağlanacaktır. Bu aynı zamanda kadro yetiştirilmesi noktasında da, bireylerin siyasal, askeri sorunlarla muhatap olmasıyla daha da kolay kılınmış olunacaktır.

Aynı zamanda, savaşçılar, savaşı güçlendirecek, geliştirecek olan etkinlikler içine çekilerek, ürünleri değerlendirilmeli, yayınlanmalı sergilenmelidir. Bu savaş ve siyaset bağlamında, savaşın salt savaşmak için değil, savaş içinde yeni insan tipini yaratma uğraşının verilmesidir de. Bugün bırakalım özel gayret ve çaba sarfederek kişileri yaratmaya, üretmeye sevk etmek, bir takım çabalar hiç kaale almadan, üstün körü bir yaklaşım sergileyerek öteye itilmekte, üretkenlik dumura uğratılmaktadır. Bu durum partinin siyasi ideolojik önderliğini de zorlaştırmaktadır. Kendisini sürekli yenileyen ya da yenileme ihtiyacı duyan ve bu gereksinimini birinci dereceden ordu bünyesine dayanarak gideren ve hiçbir dönem savaştığı salt savaşçı olarak kalmasını kabul görmeyen bir anlayış, kendi gelişiminin de motoru olan yeni ile eskiyi kıyasıya bir çatışma ortamında tutabilmek, bireyleri yorumlayıcı sorgulayıcı bir niteliğe büründürebilmelidir.

Gerillanın hareket tarzında ve vuruş tarzında üstünlükler elde edebilmesi ve düzenli ordunun yaşam düzeyinden daha ağır olan gerilla koşullarını omuzlayabilmesi, ancak gerillanın sürekli bir gelişim seyri içinde tutularak, devrimci bir kişiliği yaratabilme, onu devrimci değerlerin üstün özellikleri ile donatmaktan geçeceğini kavramak gerek. Bu gücün gizemine vakıf olamayan bir anlayışın, gerilla savaşı ruhuyla bezendiği söylenemez. Buna göre, savaşı süreklileştirmenin, yoğunlaştırma ve yaygınlaştırmanın temel esaslarından biri, gerilla savaşında esas belirleyici olan insan unsuruna proleter devrimci bir yaklaşımla, öncünün politik belirlemeleri ve genel anlayışlarını tek tek öncülerde ve önderliklerde somutlaştırmak, onda maddi bir güce dönüştürmek zorunlu bir kuraldır. Her parti organının birinci esas görevlerinden biri, gerilla pratiğinde öncünün proleter anlayışıyla da çelişen, yöntem ve içerik olarak da küçük burjuva sektezmi ve hot-zotçuluğu olan, uygunsuz davranış ve anlayışlara karşı aktif mücadele etmek, devrimci örgüt otoritesini dumura uğratabilecek, onun gelişim seyrini yavaşlatabilecek, anlayış ve tavırlar kimin şahsında gelişirse gelişsin, mutlak ele alınıp irdelenmesini ihmal etmeden, savaşçıları sorgulayıcı ve uyanık kılarak, devrimci anlayışla bağdaşmayan her duruma tavır takınabilir duruma getirmek, kendi düzeylerinde çözülemeyen sorunların üst organlara iletilerek çözümünü istemek, zorunda olduğunu hissettirebilmektir.

Devrimci ordunun nitelik olarak gelişimini önemseyen her birey, bu türden sorunlar karşısında duyarlılığını göstermeli, savaş gücünü geliştiren etkenleri güçlü kılmalıdır.

GERİLLANIN HAREKAT TARZINA BAKIŞ

Büyük devin kolunu kanadını, her bir uzvunu, küçük ama sürekli, küçük ama büyüyen, küçük ama sık darbelerle edinebileceği tüm üstün nimetleri bünyesinde büyüterek ve onu, darbelerinin cıvılgına işleyerek göğü zapta yürüyen cücenin devinimi olan gerilla, gerillalığının da temel ayırıcı özelliği olan üstün hareket yeteneğini, hareketteki üstün açılıp kapanma, kapanırken dağılma, görünüp kaybolma, zayıfken güce bürünme esnekliğini, muharebelerde, zaferi yazmanın teminatı olarak taşımadıkça bir arpa boyu yolu, kurbağanın kavağa çıkma zamanı kadar bir zaman diliminde katedebilecektir.

Gerillanın gelişim seyri, hantallaşmaya, yavaşlamaya, esnekliğini yitirmeye doğru değil, hareket kabiliyetini en yüksek seviyeye doğru geliştirmelidir. Bu durum, zayıf bir gücün, dağınık bir gücün düzensizlikten, düzenli oluşa doğru giderken, ademi özelliğini daha bir merkezi kılıp durağanlaşmasıyla tezat teşkil etmez. Bu her ne kadar bir çelişki gibi gözükse de, büyümenin, gelişmenin zorunlu bir koşulu olarak, gerillayı karakterize eden, hareket üstünlüğü sağlayan bu dağınıklığın, yarattığı üstün manevra gücüyle gerillayı büyük ve düzenli bir yapılanma karşısında etkili kılandır. Dağılmayı toplanmayı büyük ve apayrı bir hareket üstünlüğü ile elde edebilen gerilla, devin karşısında üstünlüğü ortaya çıkarabilen yetkinliklerin bir çoğunu da bu üstün manevra kabiliyetiyle elde edebilir.

Düzenli ve büyük dev, bir domuzu andırır. İsteddiği an istediği yere dönemez. Burnunun dikine gider. Ve çok kıvrak ve çevik darbelerin etkisinden kurtaramazken kendisini, kendi hareket yeteneğine yakın olan, en az kendisi kadar güçlü olan ayı'nın karşısında üstünlük elde edebilmekteyken, güç olarak daha zayıf olan Kurt'un ani ve çevik saldırıları karşısında yenilgidedir. İşte gerilla, yeni ile eskinin, güçlü ile zayıfın meydan muharebesinde atik, çevik ve çelik olandır. Bu üstün özelliği ile geceye hükmeder, devî ürkütür, güçlüye baş kaldırır ve saldırgandır. Durağanlık bir bitiştir onun için. Tüm kabiliyetlerini yitirmedi. Zamana karşı amansızdır. Her saniyesini gerçek var oluşunun temellerine koyar. Bir kez ortaya çıktığında, onun varlığı kitabi değildir artık. Gerçek yaşamın deviniminden alır kudretini. Eksiyenin üstüne yürür ve onu kabul görmez.

Savaş gücünün düzensizliği, düzensiz olan gücün hareket üstünlüğü ve bu hareket üstünlüğünü sağlayan merkeze olan ademiliği bu tip bir savaşın temel ayırıcı özelliklerinden biridir. Her savaş biçimi, kendi özgül yasalarını yaratarak ilerler ve ona sınıksız tutunarak zaferler elde edebilir.

Taktiksel bazda, askeri techizat, silah, güç, imkan, vs. yanlarıyla üstün olan düşman gücü karşısında, gerillanın kendisine has üstün manevra, hızlı hareket, merkeze bağlı ademi sınırsızlığı, araziye, doğaya olan yakınlığı, yine üstün vuruş niteliği, kadro olarak nitelikli ve gönüllü birlikteliğin yaratmış olduğu üstün feda ruhu vb. gibi üstün vasıfları elde etmesi bu

düzenli ve güç olarak üstün kuvvete karşı ilerleyebilmesinde temel koşuldur.

Yani gerilla, durağanlık, gerilla, düzenlilik, gerilla suskunluk, gerilla tam merkezîyetçilik, gerilla hantallık, gerilla tek düzelik, bağdaşabilir şeyler değildir. Her durumda da gerilla karşıtını iter, onu dışlar.

Gerillanın, inisiyatifli üstün vuruşlar elde edebilmesi, gelişiminin teminatı olduğu kadar, üstün vuruş yeteneği ancak, gerilla tarzda üstün manevra kabiliyeti sergileyebildiği oranda mümkündür. İnisiyatifi elde tutabilmesine yine bu hareket üstünlüğünün yaratmış olduğu avantajlara sıkı sıkıya bağlıdır. Bu bağıntı, öylesine can alıcı bir öneme sahiptir ki aynı zamanda gerilla niteliği var eden temel noktalardan biridir.

Savaşı savaş koşulları içinde, o pratiğin canlı sığağında yürüyerek kavramak mümkünse, -ki öyledir- gerilla da ancak, gerilla savaşı pratiği içinde şekillenip gelişecek ve de bu durum, gerilla karakteri ile bağdaşır olmayan her türden uygunsuzluğu açığa çıkaran temel etmen olarak var olacaktır.

Gerilla tarzı ölümcül kılan en esaslı sorun, gerillanın hantallaşması dağılıp, toplanma, esnekliğini yitirmesidir. Bugün bizim askeri pratiğimiz de esas olarak bu ölümcül gidişatın önemli tahribatlarını taşımaktadır. Gerilla savaşının temel karakteristik özelliği olan dağınık oluşu onun hareket üstünlüğünü yaratan olduğu durumda, güçlü vuruşlar için güçlü hareketi de yadsımaz. Ama esası dağınık oluşudur. Ve bu durum hareket üstünlüğünü artıran ve gerillaya birçok üstün özellikler kazandıran durumdur.

"Bire karşı on, ona karşı yüz olup, güçlü imha eylemlerine yönelme gerekli iken, bunu hiç bir ayırım yapmadan tek düze uygulamak, somut durumun analizinden uzak bir tutum olur. Bugün Dersim özgülünde (92-91'de dahil) yapılan eylemlerin tümü incelendiğinde, on beş kişilik gerilla birliklerinin rahatça yerine getireceği eylemler iken, gerillanın sayıca fazla olmasından ziyade, eylemlerde silah durumu belirleyici olmaktadır.

Durum böyle iken, bizim eylemlerimiz genelde daha büyük güçlere, 20-25, 30-35 kişilik birliklerle yapılmıştır. Eylemde saldırı ve savunma 15'i geçmezken, geri kalan hantal bir etkiden başka bir şey oluşturmamıştır.

Birliklerin sayıca fazla tutulması sürekli varolan bir durum haline getirilmiş, savaşın gerilla karakteri dumura uğratılmıştır.

Gerillanın küçük güçlerle çok daha geniş alanları, çok daha kısa zamanda taraması, hızlı bir hareket gücü elde ederek, arazi tanıma, ilişki yaratma, istihbarat toplama, A/P faaliyeti yürütme ve vur-kaç eylemleriyle sürekli düşmana yönelim içinde bulunma gibi bir yığın olumlu avantajları elde edebileceği gibi, kadroların yetişmesi beceri ve tecrübe, birikim sağlaması açısından da büyük avantajlar elde edecektir. Bu Dersim'de geçen yıla oranla gücün ikiye, daha önceki yıllara göre üçe, dörde katlanmış olmasının yanında, hâlâ eski ilişkilere ulaşılmadığı gibi, gerilla savaşının sürekliliği mantığı da asla kavranılamamıştır. Gerilla karakteri gereği savaş gücünü çok geniş alanlara dağıtabilen ve istenildiğinde toparlayabilen, bir özelliği taşıması gerekirken, bugün var olan durum bunun tam tersidir. Büyük gövdeli gruplar, hantal, ağır, işlevsiz kalırlarıyla, zaten birçok alana girip çıkma durumunda olmadığı gibi, savaş ruhunu da bu hareketin sürekliliği içinde

ytirmektedir. Örnek olarak I No'lu ABK ele alındığında, onlarca gücü ile hâlâ kendi faaliyet sahasında birçok yere giremediği gibi taraftar düzeydeki ve de hazır ilişki olan kitleye ulaşamamaktadır. Ve bunun esas nedeni, büyük gövdeli güçle (= 20,30, 40) dolaşmayı tercih etmesinden dolayıdır. Bu durum hem hareket kapasitesini düşürmekte, hem birkaç birliğin girip çıkacağı alanı tek birliğin dolaşabilmesini imkansız kılmaktadır.

Gerilla gücü küçük birliklere ayrılarak geniş alanlara yayılması sağlanmalı, toplanmalı değerlendirilmeli, güçlü vuruşlar için hedeflere yönelimeli tekrar dağılmalıdır. Eğer bu hareket tarzı esas olarak alınmazsa, gerilla karakterinden dem vurmamak alıktır olur. Küçük birimlerin vur-kaç eylemleriyle düşmana yönelmesi koşullarımız içinde oldukça geçerli bir yöntemdir. özellikle düşmanın araziye çıkmadığı, dağlık ve yoğun ormanlık bölgelerde hareketini hemen hemen tümünden kısıtıldığı durumda merkezlere yakın ve daha rahat hareket ortamı bulunduğu alanlarda bu türden saldırıları yoğunlaştırmak gerekli olmaktadır. Bu faaliyetin daha iyi bir biçimde icrasını sağlayabilmek için, onu besleyen diğer alt yapı-depolama, eylem sığınakları, istihbarat birimleri-milis bağı oluşturularak gerillanın sürekli bir eylemlilik içinde olmasını sağlamak gerekmektedir. Ya da aksi durumda herkes kendi sürecini olumlamak için, zorlama eylemler çıkarmaya çalışır. Ve bugün olanda budur. Bunun da sonuçta biraz şans olayına bağlanarak, uygun fırsatların doğması için tanrıya yakarma kalıyor geriye. Böylesi bir durumda gerilla savaşının sürekliliğinden, veya sürekliliği sağlayacak olan uzun vadeli yatırımlardan bahsetmek olanaklı olmamaktadır.

Yıllarca faaliyet yürüttüğümüz alanlara bugün hâlâ girememiş oluşumuz, ne güç sorununa, ne teknik eksikliklere, ne de var olan tecrübe ve seviye durumuna bağlanamayacağı gibi, o alanlara girilmek istenmediğinden, ya da böyle bir hedef olmadığından dolayı da değildir. Bunun esası, gerillanın bugün var olan ve onun niteliği ile de bağdaşır olmayan hareket tarzından kaynaklanmaktadır. Bu söylenileni tanıttayan en doğru ve açık gerçek, bugün bizden teknik olarak, taban olarak, güç olarak, çok daha geri olan hareketlerin hareket tarzına bakıldığında rahatlıkla görülebilir. Bizim yıllardır ertelediğimiz ve bir türlü giremediğimiz ve üstelik büyük çoğunluğu hatta bütünü tabanımız olan alanları, elindeki az güçle, çok daha fazla yere girip çıkmaları ve üstelik bu alanlarda eylemlilikler çıkarması, bizi, bizden kaynaklanan bazı şeyler olduğu ve onu sorgulamamız gerektiği yönünde huzursuz etmelidir.

Savaş her düzeyde yeni taktiklerle gelişir. Eğer üretilen her yeniye her daim tutunup kalırsa, orada gelişmeyi aramak elbetteki hayal olur. Sürekli yeni taktikler çeşitli biçimlerde savaş pratiği yaratmak ve bu yönde kafaları yormak esas alınmadıkça, savaşın gelişiminden veya sürekliliğinden bahsetmek olanaklı olamaz.

Ayrıca gerillanın sürekli dağılan, toplanan esnek yapısı, onu birçok yönlü yetkinleştirecektir.

Başta arazi tanıma ve geniş bir manevra alanı elde etme ve sürekli bir adım ileri açılma ve alanı sürekli genişletme durumunu elde tutmayı getirecektir. Dalga dalga açılabilmenin de temel koşulu budur. Her bilinmeyen yere küçük birliklerle girip, genel durumu kavrama ve o alanları

gerilla bölgeleri durumuna getirme esası üzerinden hareketle sürekli genişleyen bir faaliyet alanı yaratmaktır.

Biz de var olan durum ise bunun tam tersidir. Başta belirlenen faaliyet alanları sanki mühürlenmiştir. O faaliyet alanının genişletme veya onun için çaba sarf etme kimsenin aklında olmasa gerek ki, bu durum gündeme dahi getirilmemektedir.

ABK veya MNT olarak faaliyet alanı belirlerken, bu alanı sürekli bir veya birkaç yana doğru genişlemesi ve buradan diğer alanlara açılma hedef olarak konulmalıdır. Eğer bu böyle zorunlu ve de olması gereken bir görev olarak alınmazsa, on yıl sonra yine hâlâ Dersim sınırlarını ABK'lara MNT'lara bölmekle uğraşacağız. Bu gidişle, bunu aşmakta mümkün olmayacaktır. Çünkü her köye girildiğinde bir sonraki köyün girişine kafa yorulmazsa, bir önceki eylemde yeni bir eylem türü aranmazsa, savaşın sürekliliğinden bahsedilemez. Çünkü düşmanda her yeni taktik karşısında, yeni karşı taktiğini gündeme koyacaktır. Ve savaş, geliştirilen her taktik karşısında, yeni taktikleri üreterek ilerler ve sürekli bir gelişme kaydeder. Durağan, ölü bir savaş asla gelişme ve zafer elde edemez. O bir yenilginin anatomisidir.

Savaşın gerilla karakteri nitelik olarak sürekli geliştirilmelidir. Bunun da en temel koşullarından biri, kadroların yetkinleşmesi ve kadro sayısının artırılmasıdır. Yine gerillanın dağınık ve sürekli toplanıp dağılabilen, küçük birimlere ayrılıp, büyük güce dönüşebilen pratiği içinde yeni elemanlar yetiştirilecek, tecrübe, birikim edinecek ve nitelik olarak yetkinleşecektir.

Dağılma toplanma da gerillanın üstün bir esneklik elde etmesi gerekir. Güçleri çok geniş (alan özgülünde) alana ağ gibi yayıp, istenildiği an toplayabilmeyi, toplu güçlü hedeflere yönelmeyi, dağılıp A/P örgütlenme istihbarat ve yeni alan yaratma ve esası da vur-kaç eylemleriyle ani görünüş, hızlı kaybolma becerisi elde etmelidir.

Bu durum, gerillanın barınması için de oldukça avantajlı durumlar sağlayacaktır. Ekmek toplama işi sorun olmayacak, konaklamak için illede geniş büyük meşelikler aranmayacaktır. İstihbarat için çok daha geniş alana dayanma durumu olacak vs.

Bütün bunlar gerillanın yayılma ve gelişme şartlarıdır. Bürokratizmi, hantallığı, ruhsuzluğu öldürecek olan esas öge de yine bunlardır. Gerilla savaş pratiğinin canlı, dinamik ortamında yetkinleşir, gelişir. Eğer böylesi bir zemin köreltilirse, orada yılgınlık, orada her türden hastalık boy verecektir. Gerillayı yetkinleştirecek, onu geliştirecek olan hareket tarzındaki üstün özellikler, savaşın o niteliğine uygunluk arz etmiyorsa, orada nitelikli askeri kadroların yetişmesini beklemek de alıkklık olur. Komutanından, savaşçısından, öncüsüne kadar, her bir birey görev üstlendikçe, onun sorumluluğunu yakından duyumsadıkça gelişir. Bu pratik aynı zamanda, yönetenle, yönetilen, savaşanla, savaşmayan, bilenle bilmeyeni de ayırıştırarak, bireyleri eksiklikleri içinde eliyecektir.

EYLÜL-KASIM 1993
RR

Kasımpaşa eleştiriciliğiyle bulandırılmak istenen bilim, parçalanmak istenen parti

Bay N'nin en önemli özelliklerinden biri de hiçbir zaman iktidar olmamıştır. İktidardayken bile muhalif kalmayı yeğlemiştir. Aynı Troçki gibi. Troçki'nin en önemli özelliği de buydu. İktidarda (MK içinde) iken bile muhalif kalmak ve bu muhalifliğini yıkıcılık olarak ortaya koymak. Böylece, kendini olumsuzlukların dışında tutmak. Yani önderliğin olumsuzluklarını paylaşmamak... Troçki'nin de Bolşevikler içinde iken en karakteristik özelliği bu değil mi?

Yoldaşlar;

Bugüne kadar, yani mücadeleye başladığımdan bu yana, parti içinde hiçbir yoldaşa yönelik böylesine bir yazı kaleme almadım. Çünkü partimizde Kasımpaşa kabadaylarına, kendini Nevada çöllerindeki kabadayılara benzeten, benzemeye çalışan ve en pespaye sokak lümpenlerine taş çıkartırcasına ve bu sokak kabadayılarının ağızından siyaset yapan ve parti içinde MK'ya kadar yükselebilmiş birisiyle ilk defa karşılaşıyorum.

Parti içinde kariyeristlerle, sekterlerle, kısmen apolitik yapıda olanlarla, bürokratlarla çok karşılaştım. Fakat, Kasımpaşa lümpenleri gibi nara atan ve bunu da "tavizsiz programcı" olarak adlandıran birisine yeni rastlıyorum.

Komünistliğin lümpenlikle bezendiğini görmedim. Komünist kişiliği sokak kabadayılığı ile özdeşleştirmek ve bunu "komünist kişilik" olarak piyasaya sürmek olsa olsa ar damarı çatlamış unsura ve insana dair tüm erdemlerden yoksunlaşmış olanlara özgü olmasa gerek diye düşünüyorum.

Toplumlar tarihinde olduğu gibi, tek tek özgülde de bazı kişilerin, kısa süreçlere damgasını vurduğu bilinen bir şeydir. Özellikle küçük burjuva örgütlerde bu tür unsurlara sık sık rastlanır. Elbette bu tür kişilikler, sahip olduğu siyasal çizgisinden ayrı ele alınamaz. Onun tüm hareketine yön veren sahibi olduğu siyasal çizgisidir. Bu da yaşam tarzından, insanlarla ilişkilerinden ayrı ele alınamaz ve bir bütün olarak tüm sosyal ilişkilerine olduğu gibi yansır. Ailesel yaşamından tutun da, tüm örgütsel

ve beşeri ilişkilerine yansır. Yani, düşünce salt beyinde kalmaz. Yaşamını yönlendiren de bu olur.

Bu tür düşünceleri var eden sosyal yaşam biçimidir. Bugün burjuva toplumlarında yaşam sürdüren bireylerde bir bütün olarak (komünist bilinci almamış, komünist yaşam tarzı ya da devrimci yaşam tarzını bütünüyle içine sindirememiş olanlardan) devrimci yaşam tarzı beklenemez. Bu ilişkileri belirleyen toplumsal ilişkilerdir. Bu tür yaşam biçimi de KP içine yansır. Çünkü KP, içinde bulunduğu toplumdan soyutlanmış tek başına bir toplumsal yapı ya da örgütlenme teşkil etmemektedir.

Özellikle, burjuva toplumlarında, küçük burjuva kesim, burjuvazinin yoz kültüründen en çok etkilenen kesimdir. Bir taraftan devlete hakim olan kesim tarafından başkî altında tutulurken, bir yandan ise, kendini ezen sınıfa özenir ve onun sahip olduğu özel mülkiyete ve iktidar erkine ortak olmak ister. Bu onun, özel mülkiyetçi olmasından ileri geliyor. Proletaryayı diğer sınıflardan ayıran temel özellik bu değil midir?

Küçük burjuvazi, kendini ezen sınıflara karşı kin duyarken, kendini kurtaracağını ilan eden proletaryaya karşı da yakınlık gösterir ve özellikle yarı-sömürge ülke küçük burjuvazisi devrimin saflarında aktif olarak yer alır. Ama, kendi dünya görüşünü de proletaryanın saflarına, daha somutlaştırarak, proletaryanın sınıf bilinçli örgütü olan KP içine taşır.

Küçük burjuvazi bu bağlamda iki yönlü etkileşim içindedir. Bir taraftan kendini ezen sınıflara karşı kin duyarken, özel mülkiyet duygusuna ve kısmen özel mülkiyete sahip olduğundan, kendini ezen ve proleterleşirmesine feryad ederken, onun siyasal ve kültürel yapısından büyük ölçüde etkilenir. Ama bu asla onu erk sahibi burjuvazi durumuna getirmez. Diğer yandan ise proletaryanın safında yer almasından dolayı, bundan etkilenir. İki yönlü etkileşim, onun kültürünü bulanıklaştırır. Ne ezen burjuvazinin kültürünü tam olarak benimser, ne de proletaryanın... Halkımızın söylemiyle; "iki arada bir dereye kalır." Küçük burjuvaziyi en özlü anlatan deyim de budur. Toplumda egemen olan burjuva kültüründen etkilenişini bir söylemle arabesk kültür, yani, bir yanı feodal bir yanı burjuva ve bir yanı ise proleter... Özellikle de, köylü yığınlarının şehirle tanışmasıyla bu etkilenişim daha bir belirgin olarak ortaya çıkar.

Küçük burjuvazinin ezilmişliğine duyduğu kinden dolayı asiliği de vardır. Öfkesini bilinçli olarak dışa vuramaz. Daha çok anarşizm olarak ortaya çıkar. Toplumda ezilenleri kazanıp, onları örgütlü şekilde iktidarı almaya yönelmez. Çünkü kendi amacı yine özel mülkiyet ilişkileri üzerinde yükseldiği için tüm ezilenlerin istemlerini dile getiremez. Diğer yandan uzlaşıcı (özellikle de egemen sınıflarla) yanı olması açısından da, iktidarı alsa bile sonuna kadar götürmez. Çağımızda bu özelliği de kalmamıştır.

Devrimin safına ve bu bağlamda da KP'nin saflarına küçük burjuva saflardan yığınca akın olur. Bunlar geldikleri sınıfların kültürünü de olduğu gibi partiye taşır. Partinin görevi onları devrimci tarzda dönüştürmek ve komünist kişilik kazandırmaktır. Ancak bu dönüştürme eylemi her zaman ve her kişi özgülünde yüzde yüz başarılı olmaz. Bir çoğu dönüşmüş gibi gözüke de özünde dönüşmemiştir. Hatta, birçoğu öyle bir sırtır ki, apolitik

yapılarını korumaya özen gösterirler. Lenin ve Mao'nun da deyimiyle, lümpen proletaryanın da KP içine akması durdurulamaz. Bu saflardan da yağınca insan gelir. Zaten, yarı-sömürge ülkelerin sosyo-ekonomik yapısından kaynaklanan geniş bir küçük burjuva kesim vardır. Proletarya bu geniş kesimi yanına almadan devrim yapamaz.

Konumuz küçük burjuvazinin analizini yapmak olmamasına karşın, konumuzla yakın ilgisi kadarıyla değinmeyi zorunlu gördüm.

BAY N, NE YAPTIĞINI SANIYOR?

Bay N'nin ne yapmak istediği bir sözcük ile de açıklanabilir: Yıkıcılık! Ancak, daha baştan yargıya varmamak için, bay N ile tanıştığımız günden bu yana olan gelişmelere yer vermek gerekir. Okuyucunun iyi anlaması ve kimlerle nasıl mücadele ettiğimizi görmesi açısından, bay N'nin sosyo-anatomisini betimlemek gerekiyor. Çünkü, siyasetin Kasımpaşa meyhane masalarında konuşulan jargonlara dönüştürüldüğü ya da bunun siyasal mücadele sanıldığı ya da sanan bir kişinin durumunun en detaylı şekilde ortaya çıkarılması gerekir. Çünkü bu kişi, partinin sıradan bir organında yer almıyor. Partinin önderliğinde yer alıyor. Proletarya kültürünü ve proletarya ahlakını, 3. sınıf meyhane ahlakı ile karıştırıyor. Böyle bir durumda, anatomi öne çıkıyor. Bunu okuyucuların gözleri önüne sermek de bize düşüyor.

Proletarya partisinin niteliğini vurgulamaya gerek yok. Fakat proletarya saflarının küçük burjuva saflardan gelen, komünist evrimini tamamlayamadan lümpen-proleter yapısını koruyan unsurlar vardır. İşte TKP(ML) saflarında da bu tür unsurların olduğu, bir gerçek.

Partimizin geçmişine giderek bunu açıklamak gerekiyor.

12 Eylül sürecinde ağır bir yenilgi alan parti, bu süreçte önderliğe, komünist olmayan unsurlar doldu. Esir düşen MK üyelerinin "yerini doldurma" adı altında "Danışma mekanizması"yla, komünist nitelikten yoksun birçok kişi alındı. 2. MK'da (3. konferansa kadar) hesapladığım kadarıyla 32 kişi MK üyeliği yaptı. Bunların içinde çok değerli komünistler olmasına karşın, bütünüyle apolitik olan unsurların da sayısı hiç de az değildi. Bunların şimdi çoğunun ne yaptığı bellidir. Daha doğrusu insan olma erdemini yitirmişlerdir.

Partimiz en önemli zaafını bu yenilgi sürecinde aldı. I. yenilgiden sonra parti önderliksiz kalmasına karşın, bu denli çürümeye gitmemiş, dejenere olmamış, komünist değerler bu denli ayak altına alınmamıştı. Çünkü Kaypakkaya'nın teorik alanda olsun, düşmana karşı direniş tavrı olsun, bu ruh hala cap-canlı ayaktaydı. İşte yeni gelen kuşak, bu ruhla büyüdü ve TKP(ML) Hareketi'nin ayrılığına karşı MLM'i savundu. I. yenilgiden sonra partiye sahip çıkan bu deneyimsiz kadrolar, Kaypakkaya ve diğer komünist yoldaşların direniş öykülerinden etkilenerek yetişmiş ve komünist erdemlere sahip olmuştu. Diğer bir yönü ise, I. yenilginin hemen ardından, ülkedeki toplumsal kabarışın da bu etkiyle birleşmesi, partinin değerlerine ve devrimci değerlere korkusuzca ve tereddütsüzce sarılmayı getirdi.

Ne var ki II. yenilgi sonrası tam bir çürüme yaşandı ve bu çürüme ve yozlaşma bünyeyi o denli sardı ki, Partinin yarattığı değerler ayaklar altına

alındığı gibi, partinin komünist ilkeleri de deformasyona uğratıldı. Sağ oportünizme karşı sol oportünist tepki gelişti. İdeolojik alanda ise, partiyi koruma yerine kendini koruma anlayışı gelişti. Partinin bütünü nü düşünme yerine parçayı düşünme gelişti. Partinin işçi sınıfı partisi olduğu unutulurak, partinin salt bir bölgede çalışma göstermesi gerektiği anlayışı gelişti.

Tabi bu tür hastalıkların ve dejenerasyonların yanı sıra, sekterizm, kuyrukçuluk, her şeye kuşkuyla bakma, Marksist kuşkuculuk değil-kendine güvensizlik, kendini küçük görme vb. anlayışlar gelişti. Partinin demokratik merkezîyetçilik ilkeleri alt-üst edildi. Sağcılığa tepkicilik temelinde demokratik merkezîyetçiliğin, demokrasi yanı rafa kaldırıldı.

Partinin 1987'deki ayrılığı bu olgulardan ve partinin içinde bulunduğu durumdan ayrı ele alınamaz.

Bay N de böylesi bir dönemin ürünüdür. Ve kesinlikle yozlaşmanın bir ürünü olarak partinin saflarına girmiş ve geldiği sınıfın kültürünü bugüne kadar koruyabilmiştir.

Bay N'nin, "benin yetiştirdiğim kadrolar" dediği birçok yoldaşa da, kendine benzer özellikler vardır. Yazımın içinde yeri geldiğinde onlara da değineceğim.

Bay N ile, ilk defa 1992 Nisan'ında (Birlik toplantısında) tanıştım. Ayrılık dönemlerinin yarattığı dejenerasyon sonucu hakkında "sekte olduğu", "birlik olursa mücadeleyi bırakırım" vb. sözler sarf ettiğini ve birliğe en sert muhalif olan birisi olarak duymuştum.

Birlik toplantısına katılan İsmail Bulut yoldaş ile 1988 Ağustos'unda Tunceli Merkez köylerinde tanışmıştım. Görüşmemin nedeni, birlik soruydu. Ancak, o toplantıda, İsmail Bulut yoldaş hiç konuşmadı diyebilirim. Görüşme yapan ve DABK adına konuşan Hüseyin Demir (Ramazan) yoldaşı. O toplantıda Şerif'te vardı. Şerif onlarla birlikte dolaşıyordu.

Birlik toplantısına katılan DABK'tan diğer yoldaşları da gıyaben tanıyordum. Yani sadece isimlerini ve deyim yerindeyse, dedi-kodu diye adlandırabilecek bilgilere (!) sahiptim.

Birlik toplantısının nasıl geçtiği çok anlatıldı. "İyi niyet", "olgun bir toplantı" ve hiç sorgulanma yapılmadan atılan imzalar.

Toplantı beni çok şaşırtmıştı. Bir taraftan DABK yayınlarında çıkan (Konferansçı kesimle ilgili) yazılar ve bir taraftan onların yazılmamışçasına ya da birliğe imza atanlarla ilgisi yokmuşçasına tavırlar. Konferansçı kanat 1991 Ekim'inde yaptığı 4. konferansında "DABK" a yönelik getirdiği eleştirilerdeki sekterlik ve üslupla ilgili özeleştiriyi yapmıştır. (Bak. 4. Konf. belgeleri)

"Konferansçı" kanat'a görüşme haberi geldiğinde, ben ve iki MK üyesi yoldaş daha gerilla birliğine gelmiştik. Yani, ben ve diğer 2 MK üyemiz birlik toplantısı için gelmemiştik. Biz KBK ve Askeri Komisyon toplantıları için gelmiştik. Birlik görüşmelerini bir başka MK üyesi yoldaşa vermiştik. 'Konferansçı' kanat adına o ön görüşmelerde bulunacaktı.

Fakat 'DABK'tan görüşme isteği gelince, biz de hazır oradayken, Birlik Komisyonları'nın "üyeleri" olarak toplantıya katıldık.

Toplantıdan çıkan sonuç şahsen beni çok şaşırttı. Daha ilk toplantıda -

ondan önce YD'da ve Batı'da görüşmeler olmuştu. Bu görüşmeler karşılıklı düşünce alış-verişinin ötesine geçmemişti.- birliğin "pürüzsüz" bir biçimde ve geçmişte iki tarafın birbirine söyledikleri unutulmuş, sağlanacağını beklemiyordum. Bizim diğer MK üyelerimiz de beklemiyordu. Bu görüşmede, karşılıklı düşünceleri öğrenebileceğimizi sanıyorduk. İki günlük görüşme içinde, o "meşhur" beş yıllık ayrılık, ayrılığa neden olan "ilkesel ayrılıklar", bir kanadın "revizyonistliği", "ML"ye dönüşerek, anlaşmaya varıldı ve şahsen ben çok sevindim. Belki de parti tarihinde en mutlu olduğum an o andır.

Parti örgütlerinin oluşturulması da fazla uzun sürmedi.

'Konferansçı' kesim adına TL yoldaş konuştu. 'DABK' adına ise ÖZ yoldaş konuştu. Bunların dışında diğer MK üyeleri ise onayladı.

Benim gibi Bay N de sözcülerimizin konuşmalarını sessizce dinledik ve onayladık. Yani, en uyumlu bir MK'da bile böylesine bir "uyum" olamazdı diyorum. Kısacası, bir ara ayrılığı haklı gören, "ayrılık olmasaydı TKP(ML) mahvolurdu", "ayrılık olmasaydı, revizyonizm partiden temizlenemezdi." ve buna bağlı olarak, Konferans-DABK ayrılığını "ilkesel ayrılık" olduğu konuları birden unutuldu.

"Birlikten sonraki gelişmeler gözönüne getirildiğinde insanın aklına şu geliyor: Acaba, var olduğu söylenen "ilkesel ayrılıklar" aniden ortadan kalktı mı? Yoksa başka hesaplar mı vardı? Bunlar ayrıca ele alınması gereken konulardır.

Toplantıda alınan bir karar ise, OPK'ya kadar herkes yerinde kalacaktı. Yani, MK üyeleri OPK'ya kadar yer değiştirmeyecektir. Bunu aktarmamın nedeni, sonradan GBMK bu konuda çok eleştirildi. Oysa GBMK'nin Birlik Komisyonları'nın aldığı kararı değiştirme yetkisi yoktu. Bu konuda sonradan en çok demagoji ve yaygara koparanların başında hiç kuşkusuz bay N geliyordu.

Bay N, görev bölümünde de ilginç bir pozisyon seçti. Önce AK Sekreterliği'ni istedi, baktı AK Sekreterliği Ordu GK'ı değilmiş, bundan sonra vazgeçerek GK'ı istedi. Toplantıya katılanlar bu çelişik durumu görmesine karşın, bay N'nin görev isteğini yerine getirdi. Bay N'nin Genel Komutanlığı istemesinin gerekçesi ise, orduyu daha iyi harekete geçireceğinden dolayı imiş. O yıl ordunun ne yaptığı ise bellidir. Daha doğrusu ordu en kötü dönemini geçirdi. Yani birliğin yarattığı olumlu atmosferden yararlanma yerine, sanki birlikten sonra bu olumsuzluk doğmuş gibi gösterilmek istendi. Yani, olumsuzlukların kaynağı birlik gösterildi. Nitekim birçok üyenin, kadronun kafasında, "birlikten önce durumumuz daha iyi idi" çelişkileri yaratıldı. Bu her iki kanattan gelen kadro ve üyelerde vardı.

Birlik toplantısına katılan konferans kanadından MK üyeleri de, birliğin bu denli "sancısız" olmasına şaşırmışlardı. Ama, beş yıl ayrı kalan ve bu toplantıdan önce ciddi görüşmelerin olmadığı, hangi konularda ayrımların olduğu net şekilde ortaya çıkmadan, bu toplantıda her şey güllük-gülistanlık gibi olması karşısında düşünmeleri gerekirdi. Aynı zamanda birliğin olduğu günlerde DABK kanadının YD'da çıkardığı İKK'da çıkan yazılar vardı. Bu yazılar birliğin nasıl olması üzerineydi ve yapılan birliğin tersi bir

öneri getiriyordu. Bu durum bile sorgulanmadı. Bu çelişki nereden kaynaklanıyordu? DABK merkezi adına çıkan yazı ile DABK merkezi farklı yaklaşımlar gösteriyordu. Birlik toplantısında bunlar sorgulanmadı ve önceki gelişmeler bütünüyle görmezden gelindi. En azından bu konuda ciddi özeleştiriler verilmeli ve bunu Birlik Komisyonu yaparak kamuoyuna sunmalıydı. Birlik objektif olarak geçmiş ayrılığın reddiydi. Ama bu, varolan çelişkileri giderdiği anlamına gelmiyordu. Gelmediği, bugün daha net olarak ortaya çıktı.

Bay N birlikten yana tavır koymuştu önce. En azından Birlik Komisyonları'nın toplantısında durum böyleydi. Ama daha sonra durumun hiç de böyle olmadığı kendini apaçık bir biçimde ortaya çıkardı.

Bay N'nin Birlik karşıtı olduğu GBMK'nin 1. Olağanüstü Toplantısı'nda ortaya çıktı. Ondan önce YD ve batıdaki ayrılıkçı tavrılara yaklaşımı da ilginç. Bütün birlik karşıtları Bay N'nin yanına geliyor, birliğin ilkesizliğini anlatıyorlar. Kendilerinin "tasfiye edildiğini" anlatıyorlar. Bay N ise, "küp-lere biniyor"! Doğruluk derecesini bile araştırmadan özellikle GBMK-SB'ya veryansın ediyor. Burada ilginç olan bir yan ise, "DABK" önderliğinin parti örgütlenmesini nasıl ele aldığıdır. İbrahim'den çokça dem vuranların parti örgütlenmesi tam da şef tipi örgütlenme. Parti organları, parti hücreleri ve bunların hiyerarşik örgütlenmesi yok. Derdi olan çekip bay N'nin yanına geliyor. Bay N de bundan memnun. Çünkü herkes ona soruyor, onun yanına koşuyor. Bugün ordu içinde uygulanmaya çalışılan parti örgütlenmesi ve komutanlık örgütlenmeleri de aynıdır. Yani ortada parti yok. Kişi ya da bir kaç kişi var.

Bu da "yemin, billah İbrahimci" Bay N'nin Menşevik ve parti tasfiyecisi anlayışının doğal sonucudur. Bay N. Parti tüzüğünü, Parti programını kendisi uygulamaz. Ama kendine muhalif birisi olduğu zaman ya da kendine muhalif olan birisinin "hatasını" yakaladığı zaman, onu ya tövbe ettirene, ya da tasfiye edene ve diğer üyelerin gözünden düşürene kadar mücadele eder. Bu konuda başarılı da olmuş. En yakın örneği ise şu anda SB üyesi olan ÖZ'dir. (Bu şantaj örneklerini yazımın içinde vereceğim.)

Bay N'nin en önemli özelliklerinden biri de hiçbir zaman iktidar olmamıştır. İktidardayken bile muhalif kalmayı yeğlemiştir. Aynı Troçki gibi. Troçki'nin en önemli özelliği de buydu. İktidarda (MK içinde) iken bile muhalif kalmak ve bu muhalifliğini yıkıcılık olarak ortaya koymak. Böylece, kendini olumsuzlukların dışında tutmak. Yani önderliğin olumsuzluklarını paylaşmamak... Troçki'nin de Bolşevikler içinde iken en karakteristik özelliği bu değil mi? Bu karakteristik yapı o denli iğrenç bir hal alıyor ki, önderliğe ya da Bay N'nin "sevmediği" kişilere yönelik her türlü eleştirilere katılmak olarak kendini ortaya koyuyor. Gelen eleştirilerin doğruluğuna yanlışlığına bakmadan... Ancak kendisine bir eleştiri gelmediği zaman, eleştiriye getiren ya özeleştiriyi yapacak ya da Bay N'nin Kasımpaşa sokak kabadayılarının kullandığı jargonuna katlanmak zorunda kalacak.

Bay N, Parti yıkıcılığını, anti-birlikçi olduğunu ve Kasımpaşa sokak kabadayılığını GBMK'nin I. Olağanüstü Toplantısı'nda ortaya koydu. Ben bu kişiyi o toplantıda daha iyi tanıdım. Toplantı başlamadan önce ÖZ'nün işini

bitirmişlerdi. ÖZ bay N ve Bay N'nin izinden yürüyen MM'nin hışmına uğramıştı. Ahlak sorunundan ötürü ağlayarak istifa etmişti. Tabi en pespaye küfürleri de kendisine gelmişti.

Bay N'nin ikinci hedefi TF yoldaşı. ÖZ'nun işi kolayca bittiğinden, kendisinin en büyük muhalifi TF yoldaş kalmıştı. Ve bütün eleştirilerini bu yoldaşa yöneltti. Çünkü bay N'nin özelliği, öne çıkan unsurları hedeflemek ve onları sindirmek, yıpratmak ve kendi uysal kölesi haline getirmektir. GBMK'nin olumsuzlukları OPK'da değerlendirildi. Ama ben burada kısaca da olsa yine değineceğim. GBMK'ı ve özellikle SB'nun yapacağı tek şey OPK'yı zamanında yapmaktı. Bunu başaramadı. Düzenli yayın çıkaramadı ve birliğin getirdiği pürüzleri gideremedi. SB, birliğin getirdiği pürüzleri gideremezdi. Çünkü, SB içinde anti-birlikçiler olduğu gibi, Bay N de sinsice bunlara göz yumuyor ve anti-birlikçilerin muhalifliklerinden hareket ediyordu.

GBMK toplantısında, GBMK-SB yerden yere vuruldu. Ama başta bay N olmak üzere üyelerin çoğunluğu SB'yi yine görevde bıraktı. Bir taraftan "oportünist", "tasfiyecı" diyeceksin. Yine aynı kişileri organa önereceksin. Aslında, SB üyeleri hata yaptı. Görevlerinden istifa edip, yeni SB üyeleri seçilmesini dayatmaları gerekirdi. Ben de dahil, diğer SB üyeleri partinin içinde bulunduğu durumu dikkate alarak, görevde kalmayı kabul ettik. Çünkü Eylül sonlarında toplantı yapılmıştı. İlkbahar da ise OPK yapılacaktı. Bu kısacık süre için yeni bir değişiklik, Partiye pahalıya mal olacaktı. Yeni üyeler yerlerine yerleşene kadar, OPK zamanı gelecekti.

Bay N. MK'nın şehirde oluşunu da eleştirdi. Aynısını OPK'da da yaptı. Oysa Birlik Toplantısı'nda alınan kararda kendi imzası da vardı ve bu geçiciydi. Bütün MK üyeleri, OPK'da bunun değişmesini ve önderliğin OPK'dan sonra kıra yerleşmesini istiyordu. Hatta GBMK'nin bu toplantısına katılan bütün üyeler, kıra kalmak amacıyla gelmişlerdi. Ama tepkisel bir yaklaşım. "Korkaklar kıra gelmiyor" sahtekarca yaklaşımlarına karşı bir tepkiydi.

Bu yaklaşım, bay N ve şürekasına en büyük "siyasi mücadele" aracı olmuştur.

Bugün bile bunlar sinsice yapılıyor. "Kadrolar şehirde", "Şehirden gelmek istemiyorlar", "Bunlar II. MK'cı" vs. vs.

Bay N, başkasını "korkaklık" ile suçlarken, kendine köle gibi bağlı olanların korkaklıkları üzerine, hataları üzerine hiç gitmez. Şu anda GK'da olan MM 92'de Diyarbakır'a gidecekti, gidemedi. Ve bu sorun KBK üyesinin üzerine yıkılmaya çalışıldı. Yine, OPK'dan sonra Diyarbakır'a itmek istemeyen -şu anda GK yardımcısı- yoldaşa ise sesini çıkarmadı. Eğer bunlar, Bay N'nin muhalifi olmuş olsalardı, şu anda hala bu sorun tartışılırdı ve Bay N tarafından "hain" bile ilan edilirdilerdi. Buna benzer örnek çok...

Bunun şampiyonluğunu Bay N yapıyor. Çünkü buna gereksinimi var. Bugün kadro ve üyelerin kaçta kaç şehirde, kaçta kaç ordu içinde bunları ayrı bir yazıda ele aldım. (Bak "Parti şehirlerde, ordu kırlarda mı?" başlıklı yazı.)

Şehirdeki çalışma yapmaktan korkanların, şehirde çalışma yapan kadro-

lara "korkak" demeleri, en büyük sahtekarlıktır. Geline süreçte ve hatta 12 Eylül'den sonra şehirde çalışmak, sürekli ensede düşmanın soluğunu hissetmektir. Ayrıca, şehirde ve kırdada çalışma yapmak aynı şeyler değildir.

Şehir, daha profesyonel bir çalışmayı gerektiriyor. Düşmanın cephesinde çalışma yapmanın zorluğu ile, ordu içinde çalışma yapma karşı karşıya konamaz, konmamalı, ama karşı karşıya koyan bu tür pespaye teorileri de açığa çıkarmak zorunlu bir hal almıştır. Şehirde çalışanlar, sanki mücadeleden kaçtığı için ordaymış gibi bir anlayış ileri sürmek özünde Parti tasfiyeciliğidir. Parti sadece kırlarda ve ordu içinde çalışma yapmakla yetinemez. İşçi sınıfının ve kitlelerin olduğu her alanda çalışma yapacaktır. Bu Partinin pragmatik görüşüdür ve doğrudur. Düşmanın geri cephesinde, yani düşmanın içinde güçlü olduğu yerlerde çalışma yapmanın basit bir şey olmadığı açık değil mi? Tersine, ilerde şehirlerde çalışma yapacak nitelikli kadrolar bulmakta zorlanacağız. Bugün bile zorlanıyoruz. Çünkü, insanlar şehirlerde çalışma yapmayı göze alamıyorlar.

Diğer bir durum ise, ihtisaslaşma diye bir olgu vardır. Kadrolar yeteneklerine göre konumlandırılmalıdır. Rastgele konumlandırma olmaz, böylesi bir uygulama partiyi yıkıma götürür. Hayatında şehirde çalışma yapmamış bir kadroyu -ordu içinde yetişmiş bir kadroyu- şehire göndermek, onu öldürmek, çalışmayı baltalamak demektir. Şehirlerde uzun süre çalışan bir kadro ise, kırdada, orduda yetişen bir kadro kadar başarılı olamaz.

Ancak, Bay N ve onun gibi düşünenler, soruna "korkaklık" olarak yaklaşır, kedilerini 'kahramanlar' olarak göstermeyi çok sevdikleri için, proletarya partisinin örgüt bilimini dikkate almazlar. Tipik küçük burjuva solculuğu, sınıf mücadelesinin bir ayağını görüp, diğer ayağını görmeme siyasi körlüğü. Bu küçük burjuva solculuğu, partinin geçmişte sağ örgütlenme anlayışına tepki olarak doğmuştur. Sağ oportünizmin olduğu bir yerde sol oportünist anlayışlar da gelişir.

Bay N'nin küçük burjuva sol sekterizminin özünde, parti tasfiyeciliği ve örgütlenmede menşevizm vardır.

"Korkaklık" ise, sokak kabadayılarının birbirine karşı kullandığı jargonudur. Bilimsellikten uzaktır. Ancak, bay N'ye sormak gerekir, kendisi neden kaçıp geldi acaba? Madem bu denli şehirlerde çalışmak kolaysa, daha birkaç ay içinde açığa çıkıp, soluğu ordu içinde almakta buldu. Yoksa bu "yiğitlik" miydi? Şehirlerde çalışmak kırdada elini kolunu sallamaya hiç benzemez. Savaşın ustalık istediği gibi, şehirde çalışmak da ustalık ister. Beceri ister, iyi bir örgütçü, düşman takibinden kurtulma, kendini hemen ele vermeme ister. Şu da bir gerçek ki, şehirde çalışan kadro ve üyeler, her an evinin basılacağı "korkusu" içindedir. En azından kırdada bu yoktur. Savaş olursa kalleşçe olmaz. Ama şehirlerde pusunun nereden geleceğini bilemezsin.

Şehirde çalışmayı küçümseyenlerin, şehirde ciddi çalışma yapmadıkları ve yapamayacakları açıktır. Ne var ki, partinin verdiği görevler sonucu şehirde çalışma yapanların küçümsemesi asıl alçaklıktır. Bir taraftan kendi kadronu şehirde görevlendireceksin, arkasından ise "İbrahimcilik" adına "teoriler" üreteceksin... Ve bu tür basit "teorileri" üretenler, sıradan insanlar değil, partini merkezi önderliğine yükselmiş olanlardır, üzücü olan yanı da budur.

II. MK'cılık

Bugün modası geçmiş ama geri insanları etkileyen bir "siyasal" eleştiri yöntemi de "II. MK'cılık" suçlaması. Bunun şampiyonluğunu yapan da yine bay N. Zaten bay N, uysa da uymasa da, karşı olduğu kişilere karşı, ne tür eleştiri gelirse gelsin ona, mal bulmuş mağribi gibi yapışır.

Konferans kanadından gelenlerle II MK'cı suçlaması, aslında kendi tutarsızlıklarını ortaya koyuyor.

Birlik toplantısı ortadadır. II MK'nın görüşleri savunuluyorsa, o gün neden "ML" görüldü ve "birlik" yapıldı? Çünkü konferans kanadından gelenler, o gün de aynı görüşü savunuyorlardı, bugün de...

OPK'da kabul edilen anlayışların ne olduğu da ortadadır.

Önce II MK'nın ne savunduğunu genel hatlarıyla ortaya koyalım.

II. MK; 11 ilkeyi reddediyordu. "Silahlı mücadele barışçıl- mücadele" tartışmasında, silahlı mücadelenin tali duruma düşeceğini savunuyordu.

Ordu örgütlenmesinde tasfiyeciydi.

Konferansçı kanadın III. Konferans'ında bu revizyonist görüşler reddedildi.

Yine bir de AK kliğinin 11 ilkeye bakışına bakalım. Köy parti komitelerini milis örgütlenmesinden sonraya ele almıştır. (Bak "Ordu içinde Parti Tasfiyeciliği ve Tersyüz Edilmiş Menşevizm" başlıklı yazıya).

Biri sağdan girerken parti tasfiyeciliğine düşmüş. Diğeri soldan girerek parti tasfiyeciliğine düşmüştür. İşte sol ve sağın kardeşliği.

Bay N'nin "partiye çağrı mektubu"nda "yerleşik milis örgütlenmesini, orduya bağlanmasına hayır, yerleşik örgütlenmeyi esas hale getiren çizgi" dediği milisin orduya bağlanması anlayışı da, partinin fonksiyonlarını öldüren fokocu bir anlayıştır.

Oysa İK yoldaş ise milis örgütlenmesini Köy Parti Komiteleri'nin önüne görev olarak koymuştur. (Bak İK Seçme Yazılar. sf. 330 ve bak "Ordu İçinde Parti Tasfiyeciliği ve Tersyüz Edilmiş Menşevizm" başlıklı yazım.)

En kahraman "programcı"nın düştüğü zavallılık. Lin Biao'nun Mao'yu savunma adı altında, bir elinde kızıl kitap bir elinde ise anti-Mao'cu Troçkist görüşleri yayma çabası. Bay N da aynı durumda. Bir elinde İK'nın kitabı, bir elinde ise tersyüz edilmiş menşevizm. Aslında bay N'de pazara sürececek mal çok "yeminbillah programcılık" adına, parti tasfiyecisi, düşmanın gücüne tapma, silahlı mücadeleyi paraya dayandırma (Bak. AK. II. Toplantı I. Perspektif yazısı), partiyi geri plana itip orduyu öne çıkarma, fokocu anlayışı. Yine Köy Parti Komiteleri'ni sıradan bir sempatizan hücresi durumuna getiren bay N değil mi?

Şu da bir gerçek ki, bay N ne savunduğunu bilmiyor. Onun en tutarlı yanını sürekli muhalefette kalmak ve iktidara karşı söylenen her şeye sahip çıkmak. Bay N'nin siyasal fizyonomisini çizmek çok zor. Çünkü böyle bir niteliğe ve tutarlılığa sahip değil. Yukarıda da belirttiğim gibi, fizyonomisi çizilecek nokta, muhaliflik adına ne varsa, ona sahip çıkması. Bay N bu histerik çıkışlarını, "parti programcısı" olarak lanse ederek "tutarlılık" kazandırma uğraşı içinde. Parti programı adına "yapamayacağı" bir şey yoktur. Onun

“parti programını” dediği şey ise, parti programı dışında, MLM dışında, ne varsa onu sahiplenme, Programdan anladığı “silahlı mücadele”dir. Aslında, papağanca tekrardan öte bir şey değildir bu.

Parti programını savunmak, partinin görüşlerini savunmak, Türkiye yarı-sömürge, yarı feodal, “halk savaşı” vs. demek hiç değildir. Bay N ve avanesinin de yaptığı bundan başka bir şey değildir.

Parti programını sloganlar düzeyinde haykırmak, onu savunmak anlamına gelmiyor. Her yönüyle koşullara uymasını ve koşulları değiştirmesi yönünde değiştirmektir. Ancak, bu salt Bay N açısından değil, genelde vardır. Parti programını yaşama geçirme konusunda ısrar ve tutuculuktan çok, parti programını dogmatik olarak algılamada tutuculuk var. Parti programını yaşamın zenginlikleriyle birleştirmede tutuculuk var. Örneğin parti yazınımıza baktığımızda, basma kalıp, kısır, dar ve basit bir daire etrafında dönmüş duruyoruz. Böyle bir yapı, yeni gelişmenin önünü tıkayan bir yapı, mücadeleyi de geliştiremez. Gelişen öğeler, engellendikçe, basit daireyi yarıp çıkar ve parti sürekli kan kaybeder. Bu sorunun diğer bir yanı ise, parti sürekli gelişmelerin gerisinde kalır ve nitekim kalıyor. Gelişmeleri yakalayamayan bir partinin sınıf mücadelesinde kitleleri sürüklemesi, onları örgütlemesi, devrime kanalize etmesi sözkonusu olamaz. Partimizin 21 yıllık tarihi incelendiğinde ise durumun bu olduğu görülür.

Bir yazı diğerinden farklı değildir ve olamaz da. Çünkü aynı kısır döngü içinde dolap beygiri gibi dönmüş dolaşmak. Partimizin kaderi de bu olmuş. Bu özellikle salt Bay N’ye ya da avanesine has bir olgu değil, hemen hemen bütün partiye has olgudur. Çünkü program adına, parti siyasal ve teorik olarak iyice daraltılmış ve kısırlaştırılmıştır. Öyle ki, derin teorik incelemelere gidildiğinde, “program savunucularının” engeliyle karşılaşmış ve teorik inceleme yapmak isteyenler de, kısır döngü içinde kalmak zorunda kalmışlardır. Çünkü Parti’de yeniye karşı bir anti-pati vardır. Yeni bir şey, programı zenginleştiren, derinleştiren bir şey “program tasfiye ediliyor” fetva ve çığırtkanlıklarıyla karşılaşmıştır.

21 yıllık mücadele tarihi olan bir partide teorik inceleme yoksa, oturup düşünmek gerekiyor. I. MK döneminde bu yönlü bazı adımlar atıldı. Fakat, yanlışların karşısına kısır, daraltılmış, basitleştirilmiş, sloganvari, basma kalıp yazılarla çıktı. Bugüne kadar partinin savunduğu sosyo-ekonomik yapı tahlili yoktur. Yine diğer konularla ilgili derinlemesine teorik enginliği olan yazılar yoktur. Bu dogmatik anlayışlarla da olamaz. Böylesi bir durum 21 yıllık parti için üzücü ve düşündürücüdür. Oportünizm, sol oportünizm ve şovenizm çıkarılıp atılmalıdır. İbrahim’in şapkası dogmatizmin ve şovenizmin aleti yapılmamalı. O şapka çıkarıldığında bütün anti-MLM pislikler dökülecek ve gün ışığına çıkacaktır.

Ulusal soruna yaklaşımı olsun, devlet tahlili, ülkenin sosyo-ekonomik yapı tahlili, ülkede devrimin karakteri, devrimin yolu konusundaki yaklaşım ve tahlilleri MLM bilimi temelinde olmuştur. Ama, parti programını salt bunlarla sınırlamak, gelişmenin önüne durmaya çalışmaktır.

Örneğin, Rus Bolşeviklerini ele alalım. Rus Bolşevikleri, ilk günden devrim anına kadar strateji ve taktiklerinde zaman zaman köklü değişiklikler

yapmışlardır. Çünkü, bu sorun niyet sorunu değil, koşulların doğru tahlili ve bu koşullara uygun, onu devrimci tarzda dönüştürecek taktik politikalar üretmek gerekir.

Biz ise, bunun tersini yapıyoruz. En basidi, kaç yıldır "saldırı taktiği" esas diyoruz, ama pratikte bunun ne anlama geldiğini bilmiyoruz. "Saldırı taktiği esas" demekle iş bitmiyor. Bunun bir bütün olarak partiye neler yüklediğini ortaya koymak gerekir. Bu konuya ilişkin yazılara bakın, içinde "saldır" demekten başka bir şey yoktur.

Bir de Mao'yu okuduğumuzda, alabildiğine geniş, derinlik ve zenginlik vardır. Her gittiği alanda hatta her saldırıyı, her geri çekilmeyi, her savunmayı tahlil etmiş ve dersler çıkarmıştır. Bunları Partimizde aramak boşuna.

Ama bunlar Kaypakkaya'da var. Örneğin, bir Çorum, bir Kürecik tahlilleri, onu sorunlara nasıl yaklaştığının örneğidir. Kaba değil, soyut değil, somut koşulların analizini ve buna uygun taktikleri bulursunuz.

Ayrıca, Kaypakkaya'da fazla ayrıntı (Kemalizm, DHİ, Devrimin Yolu ve Ulusal Sorun'da bu derinlik ve tahlil vardır.) beklemek ahmaklık olur. Çünkü, Kaypakkaya MLM'i kavraması ancak 1970'lerin içinde olmuştur. Bunu kavradıktan sonra TİİKP'de iç mücadeleyi başlatmıştır. Ve MLM'lerin görüşlerinin genel hatlarını ortaya koyabilmiştir. İki yıl içinde bir Komünist önderden çok şey beklemek idealizmdir. İbrahim ayrıldıktan sonra sorunları daha detaylı ortaya koymaya girişmiş (örneğin THKO, THKP-C vb. gibi eleştiri yazıları, bunlar kayıp olmuştur. Yine Vartınik'te toplantı yapılmış ve bu toplantı 1971 12 Mart cuntası, ülkedeki son durum, halkın durumu ve partinin buna uygun taktikleri tartışılacakmış. (Bak. Tohum romanı.) Ancak buna ömrü yetmemiştir.

İbrahim Kaypakkaya yoldaşın en büyük hatası yazılarının sonuna şunu düşmemesidir: "Biz bu teorileri kendi sınıf mücadelemizin pratiğinden, UKH'nin pratiğinden, komünist eserlerden çıkardık. Ama bununla yetinmemeliyiz. Sürekli teorimizi zenginleştirmeli, zenginleşen teoriyi pratiğe uygulamak ve maddenin hareketine bağlı kalarak, sürekli yeniyi almalıyız. Bütün yoldaşlar benim yazılarımı bir dogma değil, bir eylem kılavuzu olarak almalıydılar."

Aslında Kaypakkaya'nın eserlerinde bu anlayış var. Eğer bugün eserleri bir dogma olarak ele alınacağını bilseydi, kendisini "ilahi" gören anlayışların ortaya çıkacağını bilseydi, kendisine UKH "önderlerinden biri" olarak ilan edilmek istemeyeceğini ve Lin Biao'nun Mao'ya yaptığı "Yaşasın MZD" diye sahte girişimi gibi, bizim Bay N ve şürekasının da kendisine "Yaşasın İKD" diyeceğini bilseydi, hiç kuşkusuz önceden bu tür anlayışların yanlışlığı ve bunların anti-bilimselliğini ortaya koyardı.

Lenin yoldaştan aktaracağım uzun alıntı okuyucuları sıkıca da, dikkatle okunması gereken bir bölüm:

"Komünizmi öğrenmek için ne yapmalıyız? Komünizm bilgisini elde etmek için, genel bilgilerimizin tümünden neleri ayırmalıyız? İşte burada, komünizmi öğrenmek sorunu yanlış bir biçimde ele alındığı zaman ortaya çıkan her türlü tehlikeyle karşı karşıya kalırız.

İlk bakışta, komünizmi öğrenmenin, el kitaplarında, büroşürlerde, komünist

eserlerde verilen bütün bilgilerin toplamını özümlemek olduğunun akla gelmesi doğaldır. Fakat bu tanımlama çok kabaca yapılmıştır ve yetersizdir. Eğer komünizmin incelenmesini yazılı eserlerin, kitap, broşürlerin özümsemesinden ibaret bıraksak, kısa zamanda, birçok sözümona komünizm yorumcusu ya da bilgiç palavracılar yaratmış oluruz, bundan da çabuk pişmanlık duyar ve zarar görürüz. Çünkü komünist kitap ve broşürleri okuduktan sonra, bu kimseler, bütün bu bilgileri birbirine bağlamaktan aciz kalır ve komünizmin gerçekte gerektirdiği gibi davranmazlar.

Eski kapitalist toplumun miras bıraktığı en büyük kötülüklerden, belalardan biri; bu kitaplarla hayatın pratiği arasındaki kopukluktur. Gerçekte herşeyi çok güzel anlatan kitaplarımız vardı, fakat bunlarda da yazılı olanlar çoğu zaman kapitalist toplumun yapmacık bir görünümünü veren, iki yüzlü, tiksindirici yalanlardan başka bir şey değildi.

Bu yüzden, komünizmi anlatan eserlerde yazılanların kitabi özümlemesi ile yetinmek son derece yanlıştır. Bugün konuşma ve makalelerimiz evvelce komünizm üzerine söylenenlerin bir tekrarı değildir, çünkü her günkü çok yönlü çalışmalara bağlıdır bu söylenenler." (Lenin Proletarya Kültürü, sf. 60-61).

Bir Lenin yoldaşın söylediklerini, bir de parti içinde tartıştığımız sorunları düşünün. Ve bunun yanında MLM biliminden nasibini almamış bay N'nin "keskin programcılığını."

Bay N ve şurekası, İbrahim'i bir "ilahi" durumuna yükseltiyorlar. "Yanılmazlığı" ilan ediyorlar ve hatta o denli ileri gidiyorlar ki Kaypakka-ya'yı UKH önderlerinden biri olarak (Bu öneriyi OPK'ya getirdiler, ancak öneri reddedildi) ileri sürüyorlar. Akli başında bir komünistin yapabileceği bir şey değildir. Ancak, Lin Biao'cu kafaların sergileyebileceği bir anlayış... Zaten bu denli "yemin" eden "en keskin programcı" olduğunu ilan eden, ve bunları abartı çılgınlıklarla bağırarlardan MLM'i korumak gerekiyor. Çünkü bu tür "yeminbillah" cılar, daha çok tahrifçidir, yemin ettiği şeyi çiğneyenlerdir. Cami imamlarının "en iyi tanrının ve tanrının buyruğunu en iyi yerine getirenlerin kendileri olduğu üzerine ettikleri "yemin'de ne denli tutarlıysalar, Bay N de o denli "yemin"de tutarlıdır.

Lenin yoldaşın da belirttiği gibi;

"Pazarda çoğunlukla, en çok bağırın ve tanrı'yı tanıklığa çağıran satıcı en bayağı malları satandır" (Lenin. Birlik Sorunu sf. 33)

Program pazarında da en çok bağırın Bay N öyle ki, bu konuda Topkapı işportacılarını geçmiş durumdadır. "En iyi programcı benim", "programı deldirmem", "en korkusuz savaşçı benim", "ben senin gibi -beni kastediyor-genelgeyle kıra gelmedim", "parti programını savunmayanlar alçaktır" vs. vs.

Tam bir Topkapı işportacısı mübarek ne ararsan "en iyi" mallar onda var. Onun gibi düşünmeyenler "alçağın alçağı". Gel gör ki, bilimden nasibini almayan bu küçük burjuva devrimcisi zat, MLM'i Kasımpaşa kabadayı ve Topkapı işportacıların jargonlarıyla karıştırıyor. Eğer "en"lerle Marksist olunsaydı, "en"lerle Maocu olunsaydı, başta Lin Biao olurdu. "En"lerle Stalinci olunsaydı, hiç kuşkusuz Kuruşçev olurdu.

Burada yeri gelmişken, bir noktaya parmak basmakta yarar var.

Bay N ve avanesi, bizi özellikle de "konferansçı kesimden" gelen kadro-

ları, "II. MK'cı" olarak suçlarken, birlik konusunda ne denli tutarlı, ne denli samimi oldukları da ortaya çıkıyor.(Bu konuyu ayrı bir yazıda ele alacağım için burada ayrıntısına girmeyeceğim) Daha doğrusu samimiyetsizlikleri ve tutarsızlıkları ve de küçük burjuva "kurnazlığı" ile soruna yaklaştıkları bugün daha iyi ortaya çıkıyor. Ancak tilkinin kurnazlığı kümesle sınırlıdır. Bu da bilinmelidir.

Bay N OPK'da çok ilginç inciler döktürmüştü.

"Bizde ideolojik, siyasi, örgütsel hastalığımız yoktu."

"Bizde bürokratizm, hantallık yoktu."

(OPK'da GBMK'nin faaliyet değerlendirmesi... gündemindeki konuşmalardan)

Böyle bir kafa nerede yaşıyor acaba? diye sormadan alamıyor insan kendini...

Birlikten önce Bay N, pürü pakmış. Ne hantallık, ne bürokratizm, ne subjektivizm, ne siyasi, ne örgütsel hataları varmış. Bu tür hastalıkları bilmezlermiş(!) Ne zaman ki birlik oldu, işte o an, bütün hastalıklardan muzdarip olan "konferans"çı kesim, Bay N'ye bunları bulaştırmış(!) Bravo doğrusu!...

Gerçekten de öyle. Öyle bir örgütsel yapı vardı ki, örneğin şehirlerde legal alanda çalışan bir üye bütün çalışmalardan sorumluydu. Parti organları diye bir şey yoktu. Her yakalanan ve çözülene "ajan" gözüyle bakılıyordu. Bu nedenle herkesbirbirinden şüpheleniyor ve "ajan" listesi kabarıyordu. Öyle ki birlik sağlandığında, 20 kişilik "ajan" listesi çıkarıldı. Böylesi bir durumda, örgütsel hata(!) mı olur? Böylesi bir çalışma tarzında "şef tipi örgütlenme mi?" olur (!) Ve böylesi MLM bir çalışma tarzında "bürokratizm" mi çıkar? Çünkü bütünüyle hastalıklı yapı. Bu inkar edilirse, o zamanın belgeleri ortaya çıkarılır.

Bürokratizmin batağında olan böyle bir çalışma tarzını "ML" bilen bir anlayışın, "bizde yoktu" demesi çok doğal. Çünkü, özellikle batı örgütlenmesi kendiliğindencilığe terk edilmişti.

Kırsal alanda bürokratizm yok muydu? Oysa, "DABK" önderliği kendi faaliyetlerini zaman zaman olumsuz değerlendiriyordu. Ya da bazı açılma alanlarına gönderilen birlikler, kışın oralarda kalması gerekirken, kalmıyorlardı. Ve bundan dolayı eleştiriliyordu.

Siyasi hata yok demek ise, gerçekleri gizlemektir. OPK'da kabul edilenler bile, birçok şeyi anlatmaktadır.

Gerçi Bay N'nin hiç "hata" yapmaması çok doğal, çünkü onun kafasında "biz İbrahim'i savunuyoruz" söylemi vardır. Söylemde de olsa "en iyi programcı"nın hata yapması düşünülebilir mi? Lenin, Mao, Stalin gibi önderler hata yapabilir, ama Bay N, "hata yapmaz" çünkü, o kendi küçük dünyasında yaşıyor.

Kendini "Komünist önder" diye niteleyen ve TKP(ML)'nin MK-SB'nda yer alan bir kişinin bu kadar basit ve küçük düşünmesi, Partimizin düzeyini ortaya koyuyor ve Partimizin neden bir türlü iç bunalımlardan çıkamadığını da iyi anlatıyor. Gerçekten düşünülmesi gereken noktalar. Özellikle Bay N'yi "korumaya" çalışan, onun hatalarını -ikili konuşmalarda anlatıyorlar, ama resmi toplantılarda, bunu açıklayamıyorlar- görmezden gelen yoldaşla-

rın iyi düşünmelerini salık veririm. Aksi taktirde bunun acısını parti çekecektir.

Peki sormazlar mı? Madem hiç hata yoktu da, neden gelişemediniz? "DABK" hata yapmadığına göre, daha hızlı bir gelişme sağlardı. Birlik sonrası kısa süredeki gelişmeyi bile, çoktan aşardı. Çünkü hata yapmayan MLM bir örgüt, çok hızlı bir gelişme sağlayabilir. Koşullar uygunsa, ki uygun, DABK da o zaman devrimci durumun yükseldiğini söylüyordu. Oysa, "DABK" ayrıldığında da (...) kişilik gerilla birliği vardı, birlik olduğu zaman da 60 kişiydi. (Gerçi, Bay N, SB II. Toplantı birlik sırasında "80" kişi olduklarını savundu, gözlerimin içine baka baka. Bu büyük bir yalan. Sayının önemi olmamasına karşın, Bay N'nin küçük beyni bu tür yalanlara gereksinim duyuyor. "Konferans" kesimin (...) arası gerillası var iken, "DABK" kesimin (...)tı. Bu Birlik Komisyonları'nda açıklandı. Birlik Komisyonları'nın toplantısı yerinde, "DABK"ın bütün gerilla birliği oradaydı. "Konferans"çı kesiminki dağınık olduğu için -üç ayrı barınakta kalıyorlardı- sayı (...) arası deniyordu Doğru politika izleyen bir örgütün 5 yıl önceki gerilla sayısı ile 5 yıl sonraki gerilla sayısında bir değişme olmuyorsa, "biz hata nedir bilmezdik" demek aymazlıktır. Dürüst bir tavır değildir.

Bay N ne derse doğrudur. Baksanıza mübarek "melek" gibi adam. Hata "falan" bilmiyor. "Ama en kötüsü küçük düşüncelerdir. Gerçek, kötülük işlemek küçük düşünmekten yeğdir." (Böyle Buyurdu Zerdüş, Friedrich Nietzsche sf. 87).

Friedrich Nietzsche'nin "Böyle Buyurdu Zerdüş"teki düşünceleri saçma gelebilir kimilerine, ama küçük düşünenler için söylediği hiç de haksız değil.

BAY N PARTİ YIKICILIĞI VE BÖLÜCÜLÜĞÜ YAPIYOR

Bay N'nin bir karakteristik özelliği ise şantajcı olmasıdır. GBMK 1. Olağanüstü Toplantısı'nda başlayarak bugüne kadar şantaj yapmaya devam etmiştir. Şantajın biçimi ise, "ben tanımam". Yani ayrılık tehdidi... İşin garip yanı merkezi önderlikte yer alan bazı yoldaşlarımız bu şantajlara ses çıkarmıyorlar. Bugün parti içinde sol oportünist kliği oluşturanlar da bunlardır.

Bay N'nin parti yıkıcılığı, komplo teorilerini, siyasi mücadelenin yerine koymasından kaynaklanıyor. Bütün yazılarında, partinin en ileri ve eski kadroları için "ajan" yaftasını yapıştırmak, ya da böyle bir şüphe altında bırakmaktır.

Bu tür komplo teorileri o denli ilerledi ki Bay N'nin kendi "adamı" olarak gördüğü bazı kadrolara eleştiri getirmek bile, "vay sen en iyi yoldaşımıza düşmanla işbirliği yapıyorsun demek istiyorsun" vs. gibi, (Bak BŞ'yi eleştiren yazı ve N'nin yazıya cevabı.)

Kendisinin bakış açısı böyle olduğu için, dalkavuklara getirilen eleştirileri de, öyle yorumluyor. Bu aynı zamanda eleştiriye bastırmanın adice bir yoludur. Siyasi düşünmeyen bir beyin, ya Kasımpaşa jargonuyla konuşur, ya da köylü kurnazlığı yapmaya çalışır.

Bay N'nin avanesinden bay "büyük komünist Sİ" yakalanmaları bana

bağlamıştı. Yani, SN ve DZ'yi OPK'ya katmamak için benim yakalattığımı, bu anlamda düşmanla "işbirliği" yaptığımı büyük bir iddia ile ileri sürmüşlerdi. Bu OPK'da deyim yerindeyse "bomba gibi" patlamıştı. Partinin SB'sunda yer alan bir kişi, "düşmanla işbirliği yaparak, siyasi rakiplerini ekarte etmişti." Böylesi bir iddia karşısında tek düşünülecek şey hiç şüphesiz, bunun alçakça bir komplo olduğuydu. Nitekim komplo olduğu ortaya çıktı. Bay SN ve DZ'nin yakalanması kendi hataları, yanlış çalışma tarzları ve telefon pratiğini yurtdışında yaptıkları gibi işletmeleri.(Bak. soruşturma komisyonunun raporu).

Bay SN, dışarı çıkar çıkmaz, kendi yakalanmalarının benimle bir ilgisi olmadığını söylüyor, ama benim hakkımda getirdiği, "ajan" iddiasını ise, sıradan bir iddiaymış gibi görüyor. O denli basit! Komplo açığa çıkınca, bu kez, kendisine çok yüklenildiğini ve bu iddianın kullanılarak, kendisinin yıpratılmak istendiğini acınası bir şekilde dile getiriyor.

20 yıllık bir parti kadrosuna "ajan" diyeceksin ve bu komplo tutmayınca, "yıpratılmak" istendiğini ileri süreceksin! Olmaz böyle bir şey. Sınıf mücadelesi çok çetindir ama, komplo teorileriyle bir komünist olunamaz. Düşmanın yapmak isteyip de yapamadığını yapmaya çalışacaksın, beceremeyince, komplo açığa çıkınca ise, "masum" pozlara gireceksin... Ya yakalanma nedenleriniz ortaya çıkarılamasaydı ne olacaktı? Şüpheler benim üzerinde kalacaktı. Çünkü, bütün yakalanmalar her zaman net olarak ortaya konamaz. O zaman bay SN'nin bu "küçük masum hatası", parti önderliğinde yer alan bir kişinin kellesini götürecekti. Daha kötüsü 20 yıldır parti, devrim ve halk için mücadele eden bir kişi "ajan" damgasıyla bu dünyadan göçecekti. Komünist bir kişi için en kötü ölüm budur. En kötü şey, düşmana karşı mücadele edip de, düşman yanlısı ilan edilmesidir. İşte bay SN'nin "masumane hatası"nın varabileceği sonuçlardan birisi!

Aynı şekilde Bay N de TF, EN yoldaşlar için getirmiştir. Bay N benimle ilgili bay SN'nin getirdiği iddiaların "doğru olmadığını" söylerken, ama "TF ve EN bunu yapabilir, bunlardan şüpheleniyorum" demiştir. (Bak bu konuya ilişkin özel tutanak) Son yakalanmalar üzerine de ayrı teoriler üretilmeye başlanmıştır. Şimdi dikkatler TF yoldaş üzerine çevrilmiştir. Komplo teorileri üzerine siyasal yaşam sürdürmeye çalışanların komplo teorileri bitmez ve bitmeyecektir. (Bay N'nin bu konudaki yazılarını da kendi yazımla dağıtacağım için, alıntı yapmıyorum, okuyucular başışlasın. En doğrusu karşı tarafın görüşleri olduğu gibi okunmalıdır.)

Bir de Bay N'nin bazı köylere "ikinci İbrahim" diye tanıttığı, Bay S'nin bir yazısı var ki, dillere destan. Tipik Bay N'nin kopyesi, benim "Dr. Baran özentisi" dediğim AK üyemiz.

EN yoldaşın yakalanmasını, o da TF yoldaşa bağlıyor. EN ile TF arasında sürtüşme olduğu için, bu sürtüşme nasıl çözülecek, birinin diğerini düşmana ihbar ederek yakalatmakla...(!) İki çizgi mücadelesini, siyasi ideolojik mücadeleyi, rakiplerin birbirini alt etmenin yolunu, ancak düşmanla işbirliği yaparak ya da daha değişik komplolar yaparak anlayan bir kafa, başka türlü düşünemez. DS içinde olduğu gibi, Bay N ve avanelerinden bazıları da bundan başka bir şey düşünemez ve seçecekleri yöntem de bu olur. Nitekim

Bay N'nin bütün "siyasal" mücadelesine bakın, aynen böyledir. "Bunlar alçaktır", "Bunlar haindir", "Bunlar program düşmanıdır" vs. vs. Yani düşmanlık adına ne kadar sıfat varsa, mübarek hepsini sıralıyor ve buna "ideolojik" mücadele diyor.

Bugün parti içinde mücadele öyle bir boyuta getirilmek isteniyor ki, herkes birbirine karşı "alçak", "parti düşmanı", "anti-programcı", "ajan", "komplocu" sıfatlarıyla hitap ettirilecek ve bunun adına da "ideolojik" mücadele denecek...

TKP(ML) böyle bir parti değildir. Kaypakkaya TİİKP içinde mücadele ederken bütünüyle siyasal ve ideolojik temelde sorunlara yaklaşmıştır. Komplo teorileriyle sadece komplocular uğraşır. Komünistliği Kasımpaşa bulvarına ya da eski Tophane sokak kabadayılıklarına indirgeyenler, asla devrimci bile olmaz. Ve bu yaklaşım parti yıkıcılığı ve bölücülüğüdür.

Ne Mao'da ne de Lenin'de siyasal ve ideolojik hasımlarına karşı böylesine bir mücadele yöntemi yoktu ve olamazdı da. Ancak, küçük burjuva sol-sekter devrimcilerine özgü bir yöntemdir. Dursun Karataş'vari bir yöntemdir. Ve bu gidişat pratikte de ister istemez -bu niyet sorunu değildir çünkü- oraya götürecektir.

Bay N "DABK" içinde Batı'da yakalanan -nedense kırdı yakalananlar ajan olmuyor, ajanlık batıda yakalananlara mahsus- MK üyelerine de "ajan" gözüyle bakmıştı. Hala soruşturuluyor, ama bu soruşturma da bir türlü bitmedi, bitmez de...

İyi ki Bay N 12 Eylül'de partinin içinde değilmiş, yoksa "ajan" dâmgasını yemeyen ne kadro, ne PÜ, ne de sempatzan kalırdı.

Benden sonra TF yoldaşın hedef seçilmesi tesadüfi şeyler değildir. Partinin ileri gelen kadrolarını "komplo teorileriyle" saf dışı etmek. Yarın öne çıkan bir başkası da hiç kuşkusuz aynı şeyle karşılaşacaktır.

"Komplo üretim merkezi" haline dönüşen Bay N ve avanesi kliğinin, partiyi yıkıma ve yeni parçalanmalara götüreceği -eğer bu gidişat parti üyeleri tarafından önlenemezse- çok açıktır.

Düşmana işkencede kan kusturan, 12 Eylül'de işkencehanelerde ve zindanlarda direnişi kamuoyuna mal olmuş bir yoldaş en iyi yıpratmanın yolu "ajan" ilan etmektir.

Bu "ajan" iddiaları, yapanların yanında kâr mı kalmalı? Hayır! Bu komplo teorileri, TKP(ML) içinden sökülüp atılmak zorundadır. Ve buradan bir kere daha söylüyorum ki, bu "komplo teorileri" partiyi tekrar parçalanmalara götürecektir. Ve yeni bir bölünme ise, TKP(ML)'yi artık kitleler nezdinde "güvenilmez" bir parti durumuna düşürecektir. Çünkü '87 ayrılığı trajedi idi, ikincisi ise komedi olacaktır. Buna kimsenin, hele hele Bay N ve avanesinin kariyerist emelleri için yapmaya çalışmalarının hiç hakkı yoktur.

Bay N ve avanesinin "komplo üretim merkezi-(KÜM)" tarafından üretilen bu iddialar, cezasız mı kalmalı? Hayır! Eğer iddialar açıkça bir komplo olduğu ortaya çıkarsa, bu tür unsurlar partiden atılmalıdır. Ajanların suçu çok açık. Cezaları ÖLÜM'dür. Ama, bu tür iddiaları partinin kadrolarına getirenler, iddiaların asılsız çıkmasından sonra "masum" pozlarına bürünmelerine de müsaade edilmemeli. Çünkü bu iddialar, kişiyi değil, partiyi yıkmaktadır. Bunlar kesinlikle partiden atılmalıdır.

20'ye yakın kişi hakkında "ajan" iddiasında bulunanlar, bir tane dahi "ajan" ortaya çıkaramadı. Ama, bu komplocular, partinin çeşitli organlarında yer almaya devam ediyor.

Örneğin Bay SN, benim için "ajan" dedi. Bu komplosu açığa çıkınca, yine masum pozlarına büründü. Hatta soruşturma raporunu hazırlayan yoldaşımız tarafından "büyük komünist" ilan edildi. Ya yakalanmasının nedenleri bilinmeseydi, ne olacaktı? Kara bir leke ile ölecektik. Hayır yoldaşlar! Bunlar basit şeyler değildir. Sistemleşmiş siyasi bir anlayıştır ve çok tehlikelidir. Parti için en tehlikeli şey; ideolojik mücadele yerine "komplovari" mücadeleyi seçmektir. Daha şimdiden bunun önünü alamazsak, parti sürekli geriye gider. O boşluğu ise bir başkaları doldurur.

Herkesin yakından bildiği bir olay var: sf. sf. en sonunda aklandı. Ama bu kişiye Bay N ve avanesi tarafından işkence yapıldı ve çeşitli sorgulamalardan geçti ve bu bir yıldan fazla "ajan" şüphesiyle yaşadı.

Bu tür anlayışların tehlikeli bir yönü ise, gerçekten düşmanın sızmasını ortaya çıkarmasını değil, tersine ajanların yaşayacağı ortam hazırlar. Çünkü, düşman da "komplolarla" uğraşiyor. Partinin en değerli kadrolarını "ajan" ilan ediverir. Mumcu'nun APO'yu MİT ajanı yapmak için "derin" araştırmalara girdiği gibi, Lenin'in "ajan" ilan edildiği gibi, ve benim Adana polisi tarafından "köstebek" ilan edildiğim gibi...

Burada Bay N'nin KÜM'ne bir diyeceğim yok. Çünkü onlarda bu sistemleşmiştir. Ancak partinin bütün üyeleri bu sorunu ciddi şekilde ele almalı ve partiyi sınıf mücadelesinden alıkoyan sözüm ona bu keskin "programcılık" adına yapılan bu "siyasi mücadeleyi(!)" mahkum etmelidir. Birlik ve OPK ile bir adım ileri atan Partimiz, 6 ay sonra gerilemeye ve parçalanmaya doğru gitmektedir. Bunu göremeyecek kadar kör sıgık olamaz. Partinin bugünkü durumunu görmeliyiz.

Bay N'nin iki çizgi mücadelesi de, aynı komplo teorileri gibidir.

"Partide oportünist ve revizyonistler örgütsel olarak tasfiye edilmeden, partinin devrimi ileri götürülmesi dahi düşünülmeyecek kadar açık ve net iken, hiçbir şey yokmuş gibi partiyi ölüme terk etmek, partiye, halka, devrime ihanet etmekten başka bir anlam ifade etmez."

(Partiye çağrı mektubundan. 26.9.1993. RU)

İşte, "birlikçi" bay N. İşte OPK. İşte "Örgütsel tasfiye"ci Bay N. İşte iki çizgi mücadelesi anlayışı...

Bay N'nin OPK'ya "MLM" demesine şaşmayın, yakında o da oportünist olur. Çünkü OPK'ya damgasını vuran, Bay N'nin "örgütsel olarak tasfiye edilmelidir" dediği ve "oportünist, revizyonist, II. MK'cı" dediği anlayış sahiplerinin anlayışıdır. Çünkü bay N "öz eleştiriye" çok meraklıdır. Hemen özeleştiri yapar. Bay N o denli tutarlı ki, MLM OPK'da seçilen MK'ne AK II. Toplantıda ve SB II. Toplantıda "oportünist ve revizyonist" ilan etti. Yani, MLM bir konferansın seçtiği MK, seçilmesinden 4 ay sonra "oportünist" olup çıktı. Tutarlı olmak için OPK da "oportünist" olmalıdır. Çünkü, MK, daha yeni yeni görevine ısınmış ve OPK'nın aldığı kararları yaşama geçirmeye çalışıyordu. Neden oportünist mi? OPK'ya damgasını vuran anlayış sahiplerinin MK içinde çoğunlukta olmasından. Engellemeler sonucu şimdi

Bay N'nin anlayışını savunanlar çoğunlukta kaldı. Bakalım MK "MLM" olacak mı?

Kendisi ve "yemin billah İbrahimci" ve "Maocu" diyen Bay N'nin iki çizgi mücadelesi, tam da dogmato-revizyonist Enver Hocacıdır. Komplo teorileriyle rakiplerine karşı "yoğun" bir "ideolojik" "mücadele" veren (!?) bir kişinin, KP içindeki bir kişinin iki çizgi mücadelesini Maoist anlamda savunması ve uygulanması düşünülemez. Bu tür Troçkist anlayışlar, partiyi sürekli bunalıma iter. Parti içinde en küçük muhalifini örgütsel tasfiyeye yönelir. Bay N'nin TIKKO içinde uygulamaları aynen anlayışa uygundur. (Bak. ordu içinde parti çalışması ve TIKKO içinde parti tasfiyeciliği)

Bay N'nin sosyal ilişkileri gibi, yoldaşlara ve diğer örgütlere yaklaşımı da aynıdır. Bay N'den birkaç inci daha:

"Sevmediğim kişinin perspektifi doğru olsa da, onun perspektifini uygulamam, çünkü onu yükseltmem." (OPK'da GBMK'nin faaliyet değerlendirmeleri konuşmalarından. Gerçi bay N, SB II. da bunu anımsattığımda, bunu reddetti.)

Burada şunu da ekliyeyim. Bay N'nin bu sözüne karşı ben de, "Böylesi bir kişiye arkamı dönmem" demiştim. Bunu bugün daha iyi kavıyorum.

Bay N de yukarıdaki sözünü aynen yerine getiriyor ve TIKKO içinde açıktan tasfiyeye gidiyor. Özellikle Bay N'nin "Küçük kopyası" bay SŞ ise, (kendi deyimiyle, partinin maydanozu) bay N'den aldığı tasfiyecilik emirlerini pervasızca yerine getiriyor. (Bak. ordu içinde parti tasfiyeciliği yazıma).

PKK, bizim üç tane gerillamızı esir almış ve sonra da bırakmıştı. Ayrıca Parti MK'ne bir yazı göndermişlerdi. PKK'nın "Dersim Eyalet Koordinatörlüğüne" gönderdiği yazıda, (AK adına göndermiş).

"... TKP(ML) Merkezi Komitesi'ne gönderdiğiniz mektupta "dost ve dayanışma" maskesini yüzünüzden çıkarın ve hiç durmaksızın silahlarınızı kullanın diyoruz." (abç) (adı geçen yazı, 8 Eylül 1993 TKP(ML) MK-AK).

"Hiç durmaksızın silahlarınızı kullanın diyoruz."

Devrimci gördüğümüz bir örgüte bu nasıl söylenebilir? Ayrıca, PKK ile çatışmaya girmemek için parti yoğun çaba harcarken, bir SB üyesi, Teksas kovboylarını arattırcasına "çek silahını Co" diyor.

Açık sözlü Bay N, neyin nerede kullanacağını bilmiyor. İki örgütü karşı karşıya getirmeye yol açacak ifadeler kullanmaktan çekinmiyor. Biz PKK'ya hiçbir zaman "silahlarınızı partiye çekin" demeyiz ve diyemeyiz. Özellikle PKK'yı ulusal devrimci bir hareket gördükçe. Ancak, gözünü şovenizm bürümüş birisi bunu söyleyebilir. Biz düşmana silahlarınızı çekin deriz, dost gördüklerimize asla!

Bay N'nin iyi yanı içindekileri olduğu gibi söylemesidir. Bu nedenle her şeyi meydanaadır.

"Birlik yanlısı" asla "grupçu değil" ve bir MK-SB üyesinin AK'yı eleştiren bir PÜ'ne gönderdiği yazıdan bir inci daha:

"Ayrı ayrı kanatlarda yer alırken, TKP(ML)'nin kızıl güzergahında yürüyenlerin boynuna boyunduruk olarak asılan o silahların namlusu neden kızillaşmıyordu."

DABK kanadında bizler, MK'mızı sağ oportünist (pratikte) diyerek saldırıları yöneltirken konferansçı kanadın MK'si tarihi "olumlu, geleneği yıktık" olumlamaları, olumsuzluğun sorumlusu "Kürdistan Bölge Komitesi" olarak tarihini, senin tarihini yazanlara karşı mücadelen var mı diye sormak, bir gerçeğe parmak basmaktır. Bizler doksanlı yılların başlarından itibaren, gerilla vuruşunu sergilerken, sen ve senin gibi komutanlar neyin meşguliyeti içindeydiniz. O süreçten bugüne kadar "iki üç değil" yirminin üzerinde eylemlerimiz olmuş ve bunların hepsine yakını gündüz gerillanın açtığı dağlardaki kızıl çiçeklerdir. Bu kızılığı senin komutan yerine koymadığın komutanlar tarafından yapılmıştır. Ve bugün, parti, düşmana gündüz vurulur, vurulmalıdır diyorsa, o dönemin kanla kızıllaşan tecrübesidir yoldaş. Sen ve senin gibiler o tarihin kızılığını karartamazlar, hepsi bul... ("RR. yoldaşın AK'ye eleştiri SB'ya çağrı yazılı yazıya cevap" TKP(ML) MK-AK 7.7.1993" tarihli yazı.)

Bu yazının bütün AK üyelerinin kontrolünden geçtiğine inanmıyorum. Bay N'nin iç yapısını ortaya koyması açısından güzel bir vesile olmuş. Başkalarını grupçulukla suçlayan, bir SB üyesinin bir PÜ'ne bu içerikte bir yazı göndermeye hakkı yoktur. Bu birlik kararlarını da OPK kararlarını da çiğnemektir. Ama Bay N "büyük komünistliğini", "savaşçılığını" ve başkalarının "korkaklığını" ortaya koymadan duramazdı.

Sıradan bir klikçinin iç dökmelerinden başka bir şey olmadığı, bu uzun alıntıda bile açıkça ortaya çıkıyor. Bu yazı bile, bay N ile ilgili söylediklerimizi doğrulamaya yetiyor. Bu yazının bütününün partiye dağıtılmasını istiyorum. Daha doğrusu bay N'nin bütün yazdıkları partiye dağıtılmalıdır. Böylece parti bay N'nin "parti savunmasına" "birlikçi" ve derin teorik içerikli görüşlerinden mahrum kalmamış olur. Ayrıca, partinin içindeki "ajanları", "villada yaşayan lordları", "alçakları", "Troçkist bozuntularını" öğrenerek, partiyi doğru rotaya sokarlar. Ve ayrıca, bay N sayesinde birlikten önce Bay N'nin "önderliği" sonucu "DABK"ın nitel sığrama yaptığını da öğrenmiş olurlar.

Burada bir anumsatmada daha bulunayım.

Bay N burada DABK MK'sını pratikte "sağ oportünist" ilan ettiklerini söylüyor. Yani, ideolojik anlamda ML olmasına karşın, pratikte sağ oportünizme düştüğünü söylüyor. Ama aynı bay N OPK'nın GBMK'ni aynen böyle değerlendirmesine -kendisi de oyunu vermişti-AK II. Toplantı'da ve SB II. Toplantı'da "ideolojik olarak ML değildir" diyerek "özeleştiri" yaptı. Bunu da, "pratikte sağ oportünist olan, ideolojik olarak da ML olamaz" gerekçesini getirerek yaptı! Ne tutarlılık! İşte bu yaklaşımlardan dolayı bu kafa yakını da OPK'yı da sağ oportünist ilan edecektir diyorum. Şu anda bay N, bizi II. MK'cı görmesi, TİKKO tüzüğü nedeniyle değil mi? OPK'da en sert ve uzun tartışmalar TİKKO tüzüğü üzerinde olmuştur. Bay N tutarlı olmak istiyorsa, ya OPK'ya "MLM" demeyecek, o zaman bu anlayışı savunanlara da "MLM" diyecek, ya da OPK'ya da sağ oportünist diyecek... Seç beğen al. Bay N'de her türlü mal var.

ŞOVENİST KİM?

Şovenizmin parti içindeki şampiyonlardan biri olan bay N, sözde "yeminbillah" programcıdır, ama Kaypakkaya'nın ulusal soruna ilişkin anlayışlarıyla da, kendi şovenizmi arasında nitel bir fark var. O'nun Kaypakkaya'dan anladığı şu: Ortak mücadele, UKKTH'dan anladığı ise, bir ulusun ayrılamayacağı. Yani, İbrahim'in lafzını bile anlamamıştır. UKKTH'nın ezilen ulusun özgürlüğü olduğunu reddeden bir anlayış MLM olamaz. Olsa olsa koyu bir şovenist olur. Kürdistan'ın "ülke" olduğunu reddeden bir anlayış, Cumhuriyet'in köşe yazarlarıyla kolkola demektir. Hatta Sabah'ın köşe yazarı Mehmet Altan'dan bile- bu konuda- geri demektir.

Ayrılmaya karar veren -bugün Kürt ulusu, ortaya koyduğu mücadeleyle ayrılma talebini ortaya koymuştur- bir ulusa, hala "ayrılmayın" demek, ege-men sınıflarla aynı çizgiye düşmek demektir.

Ayrılmaya karar veren bir ulusdan halkın içinde komünistlerin örgütlenmesini reddetmek, o ulustan halkı burjuvaziye terk etmektir. -Bugün Partimizin yaptığı gibi-

"Yaşasın Türk ve Kürt Federal Halk Cumhuriyeti" sloganına, "ezilen ulus milliyetçiliği" gerekçesiyle karşı çıkmak, devlet kurma hakkının sadece ezen ulustan halka ait olduğunu söylemekten başka ne olabilir? Bu şovenizm değil de ne? Cumhuriyet'in köşe yazarlarının da "misak-ı milli sınırları aman yırtılmasın" diye feryat etmeleriyle, bay N ve onun gibi düşünenler arasında ne ayırım var?

"TKP(ML) Enternasyonal proletaryanın Türkiye ve Türkiye Kürdistanı kolu" anlayışına karşı çıkmak, partinin sadece Türk proletaryasının partisi olduğunu savunmak değil midir (?)

İşte bay N'nin "Enternasyonalizmi! (!?)

Aslında bu suçu salt bay N'ye yıkmakla haksızlık etmiş olurum. Partimizde şovenist eğilim hiç de küçümsenecek gibi değildir. Partide şovenizm ağırlıktadır ve TKP(ML) bugünkü yaklaşımlarıyla Kaypakkaya'nın değil, PDA'nın anlayışlarını savunmaktadır. Oysa Kaypakkaya, 23 yıl önce, bugünkü koşulların doğabileceğini görerek, o meşhur "varsayımlarını" belirtmiştir. Ama, şovenizm, bay N ve bay N gibi düşünenleri kör etmiştir.

Afganistan'da mollaların baş kaldırışını alkışlayanlar -bu doğru bir politikadır.- Irak Kürdistanı'nda Barzani ve Talabani'yi düne kadar alkışlayanlar- bu da doğru bir politikaydı- Türkiye'de Kürt ulusal mücadelesini ve onun ayrılmasını -gelenen aşamada- desteklemeyenler, ancak kör şovenizm ile açıklanabilir.

Kürt ulusal sorununa Dersim penceresinden bakan bir anlayış, Diyarbakır'ı geçemez. Keskin programcılarımız, Kaypakkaya'nın, "toprak çelişkisinin yoğun olduğu yerlere ağırlık verelim" anlayışına uygun neden hareket etmiyorlar? Yoksa toprak çelişkisi Dersim ve Karadeniz'de daha mı yoğun? Madem programa uygun hareket edilecekse, Diyarbakır'a yerleşmek için, bir Karadeniz'e yerleşmekte ısrarlı olduğumuz kadar Diyarbakır'da neden ısrarlı olmadık? Bunu başta bay N yanıtlamalıdır. Soyut

"Kaypak kayacılık" olmaz. Ne var ki bay N ve bunun gibi düşünenler, Diyarbakır'a ve daha Güneylere neden yerleşemediğimizi doğru bir şekilde açıklayamazlar. Diyarbakır'a gitmemenin nedenini "korkaklıkla" açıklamaktan da utanmazlar. Karadeniz'e giden yoldaşlar yoksa, Diyarbakır'a gidenlerden daha mı "yiğit"? Basit mantık, politik yoksulluk buna denir. Gerçekler ancak, bazı insanlar "korkak" ilan edilerek gizlenmeye çalışılıyor.

Bugünkü politikasıyla Elazığ'dan öteye hatta Elazığ'ın bazı yerlerine bile gidilemez, gidilse de tutunulamaz. Çünkü bu şovenist politikayla, Kürt ulusu ve Kürt halkı TKP(ML)'ye kendi partisi gözüyle bakmaz, kendi parçasıymış gibi yaklaşamaz.

Dersim'in -Dersim halkı kendini Kürt saymıyor bile- dışında başka bir Kürt bölgesine giremiyorsak, oturup düşünmeliyiz. İbrahim'in şapkasının altına kendi şovenist politikalarını daha fazla gizleyemezsiniz. Bugünkü şovenist politikayla sadece Alevi Kürtlerinin olduğu yerlerde örgütlenme yapılabilir. Ama Kürt halkının hepsini kucaklamak hayal olur.

Partide -Bay N de dahil- şovenizm o denli gelişmişki, ulusların eşitliği ilkesine karşı çıkmaktadır. "Yaşasın Türk ve Kürt Federal Halk Cumhuriyetleri" sloganına karşı çıkmak, ulusların eşitlik ilkesinin, doğal olarak da parti programının reddidir. Diyelim devrimi yaptık ve Kürt halkın da kendi burjuvazisinin ayrılma isteğine karşı çıkararak, Türk ve Kürt halklarının ortak devlet kurmasından yana tavır koydu. Bu durumda ne olacak. Elbette, tek bir merkezi devlet içinde iki ayrı cumhuriyet olacaktır. Yani ne tek başına Türk cumhuriyeti ya da Türkiye devleti, olmayacaktır. İki ulustan halkın merkezi bir devlet altında ayrı ayrı cumhuriyetleri (SSCB'de olduğu gibi) olacaktır. Komünistlerin daha bugünden bunu şiar olarak ileri sürmemeleri, ezilen ulustan halka politika götürmemeleri ve aynı zamanda şovenizme düşmeleri olur.

Gelinen aşamada "milli zulme son"la yetinmek, reformculuktur. Yani egemen sınıflardan reformcu bir talep istemek gibi bir şey. "İşkenceye son", "zamlara son" da aynıdır. Oysa bugün, bağımsızlık için mücadele veren bir ulusun ayrılma aşamasına gelmiş bir ulus için, "milli zulme son" demek, onun bağımsızlık mücadelesini desteklememek, Cumhuriyet yazarları gibi, Kürtçe konuşulsun demekle yetinmektir.

Bay N, dışındaki toplumsal gelişmelere kafasının içindeki kuyunun dibinden bakmaya alışık olduğu için, diğer sorunlara olduğu gibi, Kürt sorununa yaklaşımı da aynıdır.

(Kürt sorununu ayrı bir yazıda ele alacağım için burada kısa kısa değindim.)

Sonuç olarak;

Bay N, uçlarda oynamayı seven bir tip. Bir bakıyorsun cambaz sırıgının en ucunda, bir bakıyorsun en arkasında. Kendine has bir düşüncesi olmadığı için, tabandan gelen eleştirilerden kolayca etkileniyor. Sorunlara bilimsel yaklaşma yerine uçtan uca sıçrama yapmayı yeğliyor.

Örneğin; alt konferans tartışmalarında olsun OPK'da olsun, uçlardan oynama sıkça görülmüştür. Önce, "konferans" kanadına "oportünistler"

demıştır, sıkıştırınca, "hepinize söylemediğimi" belirtmek gereğini duymuştur.

Özellikle alt konferansta, tüzük tartışmalarında ilginç pozisyonlar çizmiştir. Önce bir yoldaşın hazırladığı tüzük taslağına karşı çıkmıştır. Fakat kendi hazırladığı tüzük (OPK'ya sunduğu) taslağı, karşı çıktığı tüzük taslağından özde farklı değil. En ilginç yanı ise, OPK'ya sunduğu tüzük taslağına yine kendisi karşı çıktı. Kendi hazırladığı tüzük (TİKKO) taslağında BK'ların ayrı örgütlenmesi var iken (yani OPK'da kabul edilen TİKKO tüzüğünde olduğu gibi) OPK'da karşı çıktı. Çünkü bazı yoldaşlar karşı çıkınca, Bay N de büyük iddialarla OPK'ya sunduğu kendi taslağından kolayca tornistan yaptı.

Bay N, katıldığı alt konferansda, "bizim siyasi komiserlerimiz kılılık yapar." "Yine savaşın önüne geçer", "komutanın savaş kararını bozar" vb. gibi sözlerle, siyasi komiserlerin komutanlıklarda oy hakkı olmamasını savundu. Ama, OPK'ya sunduğu taslakta SK'lere komutanlıklarda oy hakkı vermişti.

Görüldüğü gibi bay N'nin nerede neyi savunacağı pek belli olmuyor. Kolayca etkilenme ve tornistan yapma özelliğini itina ile koruyor. İlginç olan yan ise; alt konferansda "SK'lere komutanlıklarda oy hakkı verilmemelidir" anlayışıdır. Bay N'nin esas düşüncesi budur. Çünkü, bay N partinin önderliğini reddeden bir anlayışa sahiptir. O, partiyi savaşın önünde engel olarak görüyor. Ve o, PÜ'liği kimliği taşımasına karşın, hiçbir zaman partili olamamıştır.

Bay N, cambaz sırıgında uçtan uca oynuyor derken, salt eleştirmek için söylenen boş bir söz değil, durumunu daha objektif betimlediği içindir.

Bay N'nin GBMK'ni OPK'da önce "ML" değerlendirip AK II. Toplantısında "oportünist" tornistanlığını yapması da, özünde onu kavradığı için değil. Bir yerlerde bir şeyler duyuyor ve hemen ona sarılıyor. Kısaca, sistemleşmiş bir siyasal çizgiden yoksun. "Muhalefet" olan ne varsa ona sarılma, bay N'nin politik "tutarlılığı" nı oluşturuyor.

Sirk cambazlarının sırkalarının bir ucundan diğer ucuna sıçraması gibi, bay N'nin de bir uçtan bir uca aniden tornistan yapması da komünist bir kişilikle bağdaşmaz, böyle bir politikaya sahip olmak tehlikelidir.

"Komplo teorileri" ise bunun en kaba örneğidir. Aynı şekilde benim bir GK üyesi komutan yoldaşa getirdiğim eleştiriyi en uca, "düşmanla işbirliği" noktasına kadar götürmesi, uçlarda oynadığının "basit", basit olduğu kadarıyla da, en pespaye komikliğidir.

Yine, kaldığımız bir barınağın hazırlanışındaki eksik ve hataları belirtmek, deşifre oluşunu eleştirmek, bay N tarafından "pirpirik"lenme olarak adlandırıldı. Bay N'nin her soruna yaklaşımı böyledir. "Korkak", "cesaret" vs. vs.

Bay N'nin "komplo teori"lerine bir örnek daha vereceğim. OPK'dan hemen sonra benim Batıya bir aylığına gitmemi, "karanlık işlerini halletmek için gittiğinden (Bak. SB II. Top. Tutanağı) şüpheleniyorum" diye "yorumlaması" ne kadar uyanık, açkgöz, kül yutmayan, en karanlık işleri ünlü dedektif Sherlock Holmes gibi çözüveren bir "komünist" yoldaşımızdır.

Komplo teorileri, Bay N'de ve bazı AK üyelerinde sistemli bir hal almıştır. Özellikle Bay N'de bu anlayış, provokatörlük haline dönüşmüştür. Bay N'nin yazıları okunduğunda provokatörlüğü daha net olarak görülecektir. Her şeyin "kendisiyle başladığından, gerilla savaşını kendisinin yükselttiğinden" dem vuran kariyerist öz, kendisinden önce savaşı bu boyuta getirenlerin önemli katkılarını reddediyor. Bay N, gerilla savaşının gelişmesine katkıları olan kendisinden önceki ve hatta II. MK dönemindeki önder kadroların mücadelesini görmezden gelmekle, sahip olduğu basit kişiliği gözler önüne sermeye yetiyor.

Kendinin aldatıldığını, "enayi" yerine konulduğunu ve kendi dışındaki herkesin tavrına şüpheyle bakan birisi tip diliyle paranoyadır. Aslında Bay N her ne kadar kendini "en savaşçı", "en komünist", "en iyi komutan", "en iyi programcı", "en korkusuz" olarak gösterse de, özünde bu kişinin kendine olan güvensizliğinin dışı vurumudur. Yani küçüklük kompleksi içinde oluşunun yansımalarıdır. Marksist şüphecilikle bay N'nin paronayaklığı arasında hiçbir benzerlik yoktur.

Bay N'nin bu durumu bütün çıplaklığı ile ortada olmasına karşın, bazı avaneleri "anne bak kral çıplak" masalındaki "hayır giyinik" diyen "anne" rolünü oynamaya devam ediyorlar.

Bay N'nin "programcı"lık işportacılığı da uçtan ucadır. "Maoizm" in tartışılmasını Birlik toplantısında kabul etti. Ancak, alt konferansta, "bu programa tekabül ediyor" diyerek OPK'da bu sorunun tartışılmasına karşı çıktı. Sözde "programcı"ya! Artık altlarda ne yönde bir karşı çıkış gelirse, hemen ona sarılıyor. Gelen eleştirilerin doğruluğuna-yanlışlığına bile bakmıyor. Madem bu denli keskin program savunucusu ise, bay N, acaba "Emperyalizmin toptan çöküşe, sosyalizmin zaferle ilerlediği çağ" saptamasının değiştirilmesine ya da "parlamento" sorunlarına neden karşı çıkmadı?

Bay N, akıma karşı kürek çekemez, apolitik jargonuyla, akıma kapılır ve akıma doğru kürek çekmeyi sever.

Bay N ve bazı yoldaşlarımız, Kaypakkaya'nın düşüncelerini bir dogma olarak ele aldıklarını ve onu "ilahi", kitabını ise, "kutsal" saydıklarından dolayı eleştirdiğimizde, ateş püskürüyorlar. "hainler", "alçaklar", "sağcılar", "II. MK'cılar" vs. vs. salvo ateşine tutuyorlar. Ama, özünde Kaypakkaya'yı, müridleri tarafından putlaştırılan İsa'ya benzetmeye çalıştıklarının, Kaypakkaya'nın görüşlerini ise, bir ilahi tarafından yazılmış "kutsal kitap" haline getirdiklerinin farkında olmamaları pek olası değildir. Bay N, başka yazılarında da belirttiğim gibi, "kutsal program" cılığı, özünde programatik görüşlere kötü bir saldırıdan, sol sekte dogmacı yaklaşımdan öteye gitmiyor.

"Devrim güçleri katıksız, mutlak olarak katıksız, devrimin yolu da düz, dümdüz olmalıdır. Kutsal kitapta yazılı olanların dışında hiçbir şey doğru değildir." (Mao) (Aktaran Sabah Tufanı cilt I sf. 346. Han Suyin.)

İşte, Mao'nun ÇKP içindeki solculara karşı söylediği ile, bizim bay N'nin ÇKP'nin solcuları ile aralarındaki fark ne acaba?

İşte, ÇKP'li solcular.

İşte, bay N'nin solculuğu.

Oportünizm her yerde oportünizmdir. Sınıfların sınırı olmadığı gibi, oportünizmin de ulusu ve sınırı yoktur.

Birçok yoldaş "kişisel eleştiriye" neden giriliyor diye karşı çıkabilir. Ancak, yaptığımız bu eleştiriler bay N'nin siyasal anlayışlarıdır. Ayrıca, partinin içine düştüğü bunalımda Bay N'nin önemli bir payı olduğundan ve birçok yoldaş hala bay N'nin anatomisini görmek istemediğinden ve bay N'nin kendisi bizi böyle bir eleştiriye zorladığı için, yazıyı kaleme aldık. Bay N'den istediğimiz parti içi provokatörlüğü terk edip, kafasındaki "programı" ortaya koymasındır. Dileriz, bunu yaparsa, partiye en büyük iyiliği yapmış olacaktır.

29.1.1994
Ç.O

24 Ocak, 4 Şubat, 5 Nisan ekonomik-siyasi krizin bir anatomisi ve Eylül beklentisi

Cihan ÇELİK

IMF ve Dünya Bankası tüm ağırlığını vermiş borçlar ertelenmiş trilyonlarca krediler verilmiş enflasyon tek rakamlara düşürülmüş. Ama beklentilerine cevap vermeyince krediler kesilmiş faizler geri istenilmiş boçlar tahsil edilmeye başlanmış ve bugün Arjantin'de enflasyon. İşten atılmalar, açlık ve sefillik boy göstermektedir. Bugün aynı oyun Türkiye'de oynanmaya çalışılmaktadır. İlk etapta özelleştirme için raporlar hazırlanmış ve uzmanlarına trilyonlarca kazanç sağlanmıştır.

Derinleşen ekonomik ve siyasi krizi, egemen çevreler çeşitli yol ve yöntemlere başvurarak atlama veya geçici bir süre erteleme çabası içindedir. Bu çaba ABD'nin denetimindeki IMF ve dünya bankası aracılığıyla çeşitli paketler ve formüller ileri sürülmektedir. İkinci dünya savaşı sonrası başlayan özellikle bağımlı yarı feodal ekonomilere dayatılan Truman doktrini ve Marshall planıyla yoğunlaşan "yeni dünya düzeni"yle devam eden süreç, bu ekonomileri düzlüğe çıkaramamış aksine daha da sık krizlerin ve bulanımların devreye girmesiyle daha da boyutlanmıştır. Çünkü emperyalist devletlerin ekonomiyi düzlüğe çıkarmaktan ziyade, azami kâr dürtüsü ile hareket ettiğinde bu ekonomiler üzerinde direkt denetim kurmakta, ülke adım adım serbest bölgeler ve askeri üslerle açıktan parsellenmiş duruma sokmuşlardır. Ekonomik birimler tam anlamıyla askerileşmiş ve emperyalistlerin birer silah depoları durumuna sokulmuşlardır. Bilinmesi gereken ekonomik siyasal ve sosyal kültürel anlamda emperyalizmin önerdiği çözüm paketlerinin yürürlüğe girmesi önündeki engellerin temizlenmesiyle mümkündür. Bunlar demokratik devrimci kurum ve kuruluşların yanında işçi sınıfının muhalefet odaklarında ezilip bastırılması en azından kontrol altına alınması gerekmektedir. Bugün baktığımızda siyasal ve ekonomik açıdan İsrail Lübnan çatışması İran-İrak, Irak-Kuveyt İngiltere'nin Falkland adalarını işgali ile Arjanti'nin de bulaşmasıyla bu ülkeleri bir silah pazarı haline sokmuş ve hegemonyasını sürdürmüştü. İşte son ekonomik çözüm denilen özelleştirme paketi bu paket kurmaylarca hazırlanıp ilk etapta Arjantin, İngiltere ve İsrail

il'de iki yıldır uygulanıp sonuç aldıklarını ve modeli dünya çapında uygulamaya koymak istemektedirler. 1985'de IMF'nin yeniden yapılanma programını kabul eden Arjantin, büyük ölçüde özelleştirmeyi içeren bu planı, sendikaların direnişi nedeniyle uygulayamadılar. 1989'da iktidara gelen Carlos Menem hızlı bir özelleştirme uygulaması başlatmış oldu. Telekomünikasyon kurumu Entel'in hisselerinin % 60'ı yabancı şirketlere % 10'u çalışanlara satılmış, % 30'u ikinci özelleştirme için ayrılmış ilk üç ay içinde özelleştirilen Entel'in halka yansması oldukça ilgi çekicidir. Fiyatlar özelleştirilmeden önce % 600 sonrası % 2400 ve sonrası % 300 artmıştır. Arjantin'de özelleştirmenin sonucunda mallar düşük fiyatlarla uluslararası sermayeye devredilmiş üretilen malın kalitesi düşmüş, fiyatlar yükselmiş işsizlik artmış, sendikalar zayıflatılmıştır. 1989-94 arası IMF ve Dünya Bankası tüm ağırlığını vermiş borçlar ertelenmiş trilyonlarca krediler verilmiş enflasyon tek rakamlara düşürülmüş. Ama beklentilerine cevap vermeyince krediler kesilmiş faizler geri istenilmiş boçlar tahsil edilmeye başlanmış ve bugün Arjantin'de enflasyon. İşten atılmalar, açlık ve sefillik boy göstermektedir.

Bugün aynı oyun Türkiye'de oynanmaya çalışılmaktadır. İlk etapta özelleştirme için raporlar hazırlanmış ve uzmanlarına trilyonlarca kazanç sağlanmıştır. Diğer ülkelerde olduğu gibi Türkiye'de de IMF, Dünya Bankası çocukların geleceğine ipotek koymuştur. Ülkemizin yeraltı yer üstü kaynakları emperyalist tekelle haczettirilmiş. Türkiye'de de bu misyonları üstlenen kurum ve kuruluşların "dün dündür bugün bugündür" esprileriyle Demirel-Özal'ı en saldırgan bir işveren kuruluşu olan MESS'den devirmişti yani tersi MESS Türkiye'nin kaderini belirliyor işte 24 ocak kararlarının uygulamaya sokulması için gelişen ve daha da hızlanacak sınıf mücadelesini bastırmayı hesaba katarak 12 eylül askeri faşist diktatörlüğüne geçilmiştir. Yıllardır hep ağabey-kardeş çekişmesi olarak sahneye koyulmuş bu oyunlar, halklara oynanmaktadır. Ülkeyi soyup soğana çeviren hayali ihracatlar, batık bankerler, yolsuzluklar, hırsızlıklar had safaya çıkmıştır. Bunları yapmak için daha fazla sömürü sistemini ve kendilerini sağlama alma yönünde KHK yasaları hep büyük holdinglerin merkezlerinde özel yatılarda 5 yıldızlı otellerde almaktadırlar. Bugün işe aynı klik, paket üstüne paket sunmaktadır. 5 Nisan ekonomik terör paketi milyonlarına milyarlar katmıştır. Ülke yeniden emperyalizme hacze çıkarılmıştır. Bu klik işine yaramaan veya halk nezdinde teşhir olan kendi yandaşlarını alaşağı yaparak halka şirin gözükmeleri açısından yeni yeni Özallar vb. kişileri yaratmaya çalışıyor. İşte 2,5 yıl önce Tezcan Yarmancı 1991'de THY'nun başına getiriliyor daha sonra özelleştirmeyi yürüten KOİ idaresinin dümeni başına getiriliyor. Yarmancı kendisini "Ankara'da askerlik yapan bir komutan" olarak tanımlıyor. Doğru söze ne demeli? Yarmancı sermayenin dünya ölçeğinde başlattığı özelleştirme taarruzunun Ankara'daki "Cephe Komutanı'dır" Aynı zamanda bu taarruzu planlayan çok uluslu şirketlerin gözünde de bir "asker". Fakat Yarmancı ve diğer uşaklar, sadece "asker, komutan" değil, onlar yıllardır seyrettiğimiz bir filmin son karelerindeki aktörlerindendirler.

Bugün ülkenin her yanı kan gölü. Kürt halkı evlerinde ateşe verilmekte göç ettirilmekte. Kürt devrimcileri, ilericileri katledilmekte, sosyal kurtuluşu

için mücadele eden devrimcilere yaşama hakkı tanınmamakta, işkencehaneler harıl harıl çalışmakta. İşsizlikten intihar olayları çoğalmakta, tüm bunların sorumlusu sermaye sınıfı olaylara değişik boyut vererek, insanların ilgilerini başka alanlara çekmeye çalışmaktadırlar. Ülkenin dört bir yanında işçiler işten atılmakta. Kağıthane Belediyesi'nde işten atılan işçilerin başlattıkları direnişler kırdırılmış, insanlar çoluğu çocuğu ile sokaklara terk edilmiştir. Naytinger Hastanesi'nde sendikal faaliyet yürüten işçiler işten atılmış, Gebze Belediyesi'nde çalışan memur ve işçilerden 733 kişi işten atılmış uzun erdemli direnişlerini belli bedeller vererek sürdürmeye çalışmışlarsa da egemenler ve onlara yaltakçılık yapan sarı sendikalar eylemleri kırdırılmışlardır. Ümraniye Belediyesi'nde 137 kamu emekçisinin işine son verilmiştir. Ankara Anakent Sincan Belediyesi Adana Gebze Van'da 1100 kamu emekçisinin işine son verilmiş Kars ve Artvin'de Diyarbakır'da yoğun bir sürgün olayı yaşanmaktadır. Üç konfederasyona bağlı 69.952 işçi işten atılmış 530 bin sigortalı vakıf sözleşmelerinin işine son verilmiştir. İşte sendikalara göre dağılım (Tablo).

**ÜÇ KONFEDERASYONA BAĞLI
SENDİKALARDAN ÇIKARILAN İŞÇİLER**

TÜRK-İŞ

<u>Sendika</u>	<u>İşçi sayısı</u>	<u>Sendika</u>	<u>İşçi sayısı</u>
Tes-İş	656	Selüloz-İş	159
Ağaç-İş	416	Çimsel-İş	425
Türk Metal	11.626	Deri-İş	297
Teksif	5.626	Orman-İş	1.050
Petrol-İş	451	Tekgıda-İş	2.240
Tezkoop-İş	281	Liman-İş	34
Belediye-İş	9.919	Basisen	1
TGS	111	Tarım-İş	70
Toleyis	901	T. Maden-İş	426
Haber-İş	18	Türk Harb-İş	4
Yol-İş	2.292	T. Koop-İş	49

DİSK

HAK-İŞ

<u>Sendika</u>	<u>İşçi sayısı</u>	<u>Sendika</u>	<u>İşçi sayısı</u>
Birleşik Metal	1.100	Öz Çelik-İş	700
Gıda-İş	6.000	Öz Gıda-İş	2.600
Tekstil	5.500	Hizmet-İş	5.800
Deri-İş	4.000	Öz İplik-İş	750
Genel-İş	6.000	Öz Ağaç-İş	450

TOPLAM: 69.952 işçi

Son günlerde bütçe ile ilgili ilginç sözler söylemektedirler. "İşte KİT açığımızı KİT'leri atarak kapatık zarar eden kuruluşları özelleştirdik" demeleri çıkmazın nedenli boyutlu olduğunun bir göstergesidir. Ocak ayında 4 trilyon, şubat 94'de 14.8 trilyon, mart 94'de 32 trilyon, nisan 94'de 94.4, mayıs 94'de tam 6,5 trilyon artarak 1993 yılını 129.4 trilyon açıkla kapatılan bütçenin 5 nisan ekonomik terör paketiyle hedeflenen 1994 yılını 103 trilyon açıkla kapatılacağı öngörülüyordu. Ancak sadece mayıs ayında 6.5 trilyon açıkla artarak devam ediyor. Ama bir gerçek var burada Çiller'in baba mirası

437.940 TL'si 1973'ten 1994'e kadar. 676 milyar 969 milyon 372 bin 538 TL olursa matematiksel hesabta bütçede durum iyidir denilmesi gerekiyor.

Burada yaşanan krizle ilgili altın yıldız şirketler grubu yönetim kurulu

başkan vekili Osman Boyner "42 yıldır ilk olarak böylesi bir kriz yaşanmaktadır. 42 yılda çok kriz yaşadık bu denli korkunç değildi. En şiddetlisi 1958 yılında yaşanan milli Koruma Kanunu dönemi idi. O günlerde 3-4 ay kimse korkudan fabrikalara uğramamıştı." diyor. Aynı zamanda üretim krizi de kapıyı aralamakta. Parasal dengeler sağlanmış gözükse de mayıs, haziran, temmuz aylarındaki gelişmeler faiz ve döviz de hakim olan sakinlik üretimin durmaya başlaması nedeniyle para talebinin olmamasına bağlıyor. Çünkü imdiye kadar borç veya maaş ödemeleri dışındaki tüm ödemeler tutulduğu için parasal göstergeler sakin seyrediyor.

Bunu da "sahte denge" olarak değerlendirmek gerekir. Bu "sahte denge" nasıl patlayacak.

● TMO için bütçeden kaynak ayrılmadı. Ofisin parası zorla haziran kağıtlarına alındı. En az 20 trilyonu bulacak kaynak ihtiyacı için Merkez Bankası'na para bastırılırsa işte o zaman bu iş biter.

● Temmuz 15'de memur maaş zammı açıklanacak en az : 5 verecekleri bunun da kabul edilecek bir zam olmadığından tepki alacaklarında ve zammı sürümcede bırakacaklar.

● İşçiler toplu sözleşmelerinde yazan zammı isteyecek, hükümet ise ileriye doğru enflasyonu baz alıp zammı düşürme çabasına girecek.

● Tasarruf fonlarının tamamı istenecek % 4'le olayı kapatmaya çalışacaklar. Yalnız % 4'de şu anda verilmeyecek...

● Bir yandan memur örgütlenmeleri yasal düzenleme bahanesiyle engellenmeye çalışırken diğer yandan KİT'lerin uluslararası tekelere peşkeş çekilmesine yasal zeminler hazırlanıyor.

● Her fırsatta işçi ücretlerini yüksek bulduğunu haykıran sermaye gerçekte işçi kıyımını meşrulaştırma ve kanıksatma amacı güdüyor. Bunun için her fırsatta toplu kıyım yapacağını açıkça dile getirmekten kaçınmıyor.

● Çalışanlar için daha çok açlık ve yoksulluk, daha çok sömürü anlamına gelen bu gelişmelere müdahale edebilmenin yolu yine çalışmaların özgücü olan sendikalar.

● Geline bu süreçte ucu 24 ocak kararlarına dayanan, sermaye sınıfınca ekonomik istikrar paketi adı altında sunulan; ancak bize göre adı sömürü ve ekonomik terör paketi olan 4 şubat 1988 ve 5 nisan kararlarıdır.

İŞÇİ SINIFININ DURUMU NEDİR?

İşçi sınıfı mevcut durumda üç "büyük" konfederasyon bünyesinde "örgütlenmiştir." Bunlar Türk-İş, DİSK, Hak-İş'tir. Bunların dışında irili ufaklı bazı "bağımsız" ve Kamu Çalışanları Sendikaları da varlıklarını sürdürmeye çalışmaktadırlar. Üç sendikal konfederasyonun ortak ve ayrı yönleri olmakla birlikte düzen sınırları içerisinde reformist ve parlamenterist mücadele biçimi ve faaliyetleriyle birbirlerine yemin etmişlerdir. Bu da şu demektir. Denetiminde tutukları ve etkisindeki işçi kesiminin mücadelesini, siyasi iktidar perspektifiyle hareket etmesi, örgütlenmesi. Hatta yasal çerçeveyi zorlaması, sendikal yönetimleri, tarafından engellenmiştir. Yani, bu sendika yönetimleri burjuva partilerinin bu veya şu kanadına yaslanmış durumdadırlar.

Ellerindeki mevcut potansiyeli buralara kanalize etmeye, burjuva partilerinin kuyruğuna takmaya, politikalarına alet etme, faaliyetlerini merkezine koymuşlardır. Türk-İş DYP'nin Hak-İş RP ve çevresinin, DİSK ise SHP ve çevresinin sınıf içerisindeki ajanı ve temsilcileri durumuna gelmişlerdir.

Bu sendikalar kendi rollerini ve görevlerini yerine getirmede özellikle son dönemlerde epeyce zorlandıkları "dipden gelen dalga'nın bürokrat sarı sendika ağalarının gerçek yüzlerini açığa çıkartmaktadırlar. Bu görev halen bitmiş değildir. Teşhir ve tecrit kampanyasına her somut ve özgül durumda alternatif politika ve hareketlerle sürdürmek gerekmektedir. Şu gerçek işçi sınıfına sürekli empoze edilmelidir. "Reformcu sermayenin egemenliği devam ettiği sürece, münferit ıslahata rağmen, daima ücretli köle olacak olan işçilere yönelmiş bir burjuva aldatmacasıdır."

Bütün memleketlerde elde edilen tecrübeler, reformistlere güvenen işçilerin daima aldanmış olduklarını gösterir.

Bunlar sendika yönetimlerinin somut olaylardaki tavırlarında gösterilmeli işçi sınıfına, sendikaların ne rezil durumda olduklarını kurtuluşlarının mevcut sendika yönetimleriyle yalnızca sendikal mücadeleyle olunamayacağını, durmadan bıkip usanmadan propaganda ve ajitasyonu yapılmalıdır. Bugün Türk-İş'in 20 temmuzda tabanın zorlamasıyla genel eylem yapması Türk-İş'i haklayacak ve onun düzenin temsilciliğini yapamayacağı anlamına gelmez. 12 temmuzda şube başkanlarıyla yaptığı toplantıda sert tepkileri maruz kalmaması için biz bu karardan vaz geçemeyiz. Ancak biz sadece üretimden gelen gücümüzü kullanacağız, demesi ertesi gün hükümetle anlaşması, birçok sendika eylemden vazgeçmiş bazıları da çıkarmış olduğu bildiriye yemekhanelerde okuyup tekrar iş başı yapmışlardı. Ancak Kamu Çalışanları Şubeleri ve İşçi Sendikaları Şubeleri Platformu'nun ortak toplantı sonucu 20 temmuza bir ivme kazandırma hem hükümete hem de sendika ağalarına önemli ölçüde korku salmıştır. Platformda geçmiş eylemler değerlendirilmiş. Kısmi dersler çıkararak anadolu yakası ve İstanbul yakası olmak üzere iki alan tesbit edilmiş, bunun üzerine uzak bölgelerden gelen işçilerin alanlara ulaşmama sorunu İstanbul yakasında özgürlük meydanında da yapılması istenmişti. 20 temmuz sabahı çeşitli iş kollarında işler tamamen durmasına rağmen sokaklara ve alanlara katılım günün anlamını yansıtmamaktaydı. Bu da işçi sınıfının içinde bulunduğu durumun gerçek kimliğini sergilemekteydi. Platform toplantısında genel grev, genel direniş. Eylem alanlarını dar tutmuş. Genişletilmesi İstanbul'un her yerinde eylemsellik olacağını söyleyen dostlarımızın bir kez daha Partizan Kamu Emekçileri ve Partizan İşçileri'nin adına konuşan konuşmacının sözlerine bir göz atmaları gerekir. Bu öneriyi getiren arkadaşlarımız çeşitli eylemliklere, "biz varolan gücümüzü getireceğiz," örneğin İzmit direnişine toplantıda konuşanlar dahi gelmemişlerdir. Eylemler genellikle verimsiz, işyeri örgütlenmeleri yok. Kitle duyarsız. Örgütsüzlük had safada, yarın yapacağımız eylemlikte bu anlamda gözden geçirilmesi gerekir demesine ramgen, 20 temmuzda kendilerinin önerdiği özgürlük meydanına polis barikatını aşip girememişlerdir. İşte burdan yola çıkmak gerekirse işçi sınıfına kendi pratiklerinden

hareketle "yönetimlerinin" ne durumda olduğunu kendilerine somut olaylarla gösterip kavratmalıyız. İşçi sınıfı yeterince bilinç üzerine çıkarmasa da işçi sınıfı sendikaların durumunu kendi pratikleriyle görüp hoşnutsuzluğu dile getirmeye başlasa da, bu yeterli değildir.

Birincisi: Mevcut sendikalar içerisindeki muhalefet dağınık ve örgütsüzdür. Bunu çeşitli eylemselliklerde yaşadık ve yaşıyoruz.

İkincisi: Siyasi bilinç ögesi zayıftır.

Üçüncüsü: Kamu alanında Partizan Kamu Emekçileri, işçi sendikalarında partizan işçilerin buradaki faaliyeti ve alternatif bir güç olma yönündeki pratikliği istenen düzeyde olmamasından dolayı faaliyetimizin siyasi teşhir zeminine, işçi sınıfına, egemen çevrelerin her politikasının kendisini ilgilendirdiğini, bu politikaların sınıfın ezilmesi yoksullaşması baskı altında tutulmasıyla hayata geçireceğinin bilincini taşımalıyız. İşyerlerinde birimlerde sendikalarda, eğitim seminerleriyle bütün faturaların kendisine kesileceğinin bilinciyle hareket etmesi gerektiğini kavratmalıyız. 89 ve sonrası başlayan süreçte işçi sınıfının yarattığı eylemler ve baş vurduğu mücadele biçimlerini sendika genel merkezlerini aşan 1 mayıs, 15 temmuz, 20 temmuz, 3 ocak gibi direnişleri dağlarda yakılan meşalelerin simgesiyle zenginleştirilmesi, gelişip güçlenmesi gerektiğini belleklerde canlı tutmalıyız. Bununla birlikte işçi sınıfı içerisindeki yanlış ideolojik anlayışlara karşı somut siyasi politikalarla mücadele edilmeli. Bunlardan ilki, sınıf sendika yönetimleri peşine takan anlayıştır. Yani mevcut statükoyu koruyan (biçimde bazı farklılıklar olsa da) mantıktır. İkincisi ise, yönetimlere ve denetimindeki işçi sınıfına veryansın edip "cepheden" bayrak açan solcularımızdır. Şu tarihi şartlarla "kitleler nerede ise komünistler orada olmalıdır." Eğer siyasi bilinç taşınıp işçi sınıfını kendiliğindencilikten çıkaracaksak, açıktırki, bu da bizzat içinde olarak olabilir. Ayrı örgütlenme ve oluşumlara gitmek işçi sınıfından soyutlanıp marjinalleşmek demektir. Üçüncü önemli görevimizde işçi sınıfına bu yanlış eğilimlere karşı mücadelenin gerekli olduğunun anlatılması ve öncünün bunu ihlal etmemesidir.

Önümüzdeki seçenekler ne olmalı?

Birincisi: Sınıf bilinçli polterya (SBP)nin mevcut sendikalar içinde kalıp mücadele etmesi ve siyasi teşhir ve tecrit kampanyalarıyla sınıfı bilinçlendirip örgütleyip siyasi iktidar perspektifiyle sınıf sendikacılığını (kızıl sendikacılık) örgütlemektir. Bun aamalı olarak yapmalı. a) işyeri temsilci ve delegelerinden ve eylemselliklerde öne çıkan bir kadro eğitimi. b) bunlar vasıtasıyla işyerlerinde. Geniş katılımlı eğitim seminerleri ile.

İkincisi: Cepheden alternatif oluşturarak, sınırlı ve dar bir faaliyet örgütlenme içerisine girmek. Bunu yapmak işçi sınıfını, gerici sarı sendika yönetimlerine teslim etmektir. Bu süre daha sendikaların, reformist parlamentarist politikalarına alet olmasına göz yummaktır. Kolaycılıktır. Komünistler böyle bir yolu izleyemez, sınıfı gerici sendika yönetimlerinin insafına terk edemezler. Bu işlenmiş tarihi bir hata olur. Bu geçmişte yaşanmıştır. Esası ile tali birlikte işleyerek karıştırılmış ve sendikalar terk edilmeye bile gidilmiştir. Birinci seçenek günümüz şartlarında en uygun seçenektir.

İşçi sınıfı egemen sınıfların gündemi meşgul eden politikalarına karşı uyanık ve canlı tutmak ve seferber etmek, önemli sorundur. Örneğin "anti terör yasası iller yasası.

Özelleştirme" sorunu, sosyal ve ulusal mücadeleyi ilgilendiren karar ve sorunlar, ekonomik-siyasal vb. durumlarda işçi sınıfını sokağa dökmek, hem siyasallaştırır, hem de örgütler, iktidar perspektifi bilincini geliştirip duyarlı hale getirir. Özellikle bu sorunların içinde, gündemde olduğundan dolayı, özelleştirme önemli konular arasındadır. Bunu açmak gerekiyor.

BU İŞLETMELER NEDEN ÖZELLEŞTİRİLİYOR? BUNUN ALTINDA YATAN EKONOMİK VE SİYASAL NEDENLER NEDİR?

Kâr eden bu işletmeler zarardadı deyip, özel kompradorlara satılması ekonomide neyin göstergesidir? Bunlara halkta sahip olabilir. Veya hisse sahibi olabilir. Bir kısmını satın alabilir. Ortak olabilir denmesinin altında yatan gerçek nedir? Bazı kesimler ve özellikle mevcut sendikalar soruna neden karşı çıkmaktadır? Komprador burjuvazi neden özelleştirmeden yanadır? vb. Özelleştirme gündeme geldiğinde hareketli bir şekilde sınıfa saldırdır. Karşı koymak gerekir. Bildiri, broşür afiş, panel, seminerlere karşı çıkanlar sadece açlık yoksulluk mantığıyla hareket edeceklerine "anti-terör, iller yasası, idamlar, kayıplar", sınıfsal ve ulusal mücadelede topluca katledilenler köyleri boşaltılan göçe zorlayanlar konusunda bu kadar duyarlı olabilmişler miydi? Aynı şekilde bugün özelleştirme konusunda da çıkmaza girmekte ve barikat oluşturmamaktadırlar.

Özelleştirme sorunu Türkiye ekonomisine has bir olay ve politika değildir. IMF ve Dünya Bankası tarafından özellikle 80 sonrası bağımlı-yarı bağımlı geri ekonomilerde "çözüm" olarak önerilen "istikrar" reformları arasındadır. Meksika'da, Arjantin'de, Uruguay'da, Şili'de bu reformları uygulanmış uygulanan bu ülkelerde halk yoksullaşmış, işkenceler artmış, kayıplar had safaya varmış, sendikalar işlevsiz hale gelmiş, enflasyon görünürde aşağıya doğru çekilmiş ama iki yıl içinde dış ve iç borç ödenmeyecek hal almış enflasyon üç rakama fırlamış yaşam felce uğramış, son olarak da IMF heyetinin Türkiye ekonomisini yıllık değerlendirme ve çözüm paketleri sunduğu olağan toplantılarında bu sorunu resmileştirerek yürürlüğe sokmuştur. İngiltere'de bile zorla uygulanan bu politika, Çiller-Karayalçın ikilisi tarafından nasıl uygulanacaktır? Açıktır ki bu politikanın hayata geçirilmesi de işçi sınıfı muhalefetinin yükselmesini beraberinde getirecek, egemen sınıfların rahat bir şekilde bunu uygulayabilmesi için bunun bastırılması gerekmektedir. Mevcut sendika yönetimlerinin yaptıkları muhalefeti ciddiye almayan DYP-SHP koalisyonu ellerindeki son kozlarını kullanarak özelleştirmeyi uygulamaya başlamışlardır.

Özelleştirme aynı zamanda ekonominin içinde bulunduğu bunalımın boyutunu ve derecesini göstermektedir. Bugün dünya ekonomisini gözönüne alırsak, Türkiye'nin içinde bulunduğu ekonomik krizin gayri safi milli hasıladan satın alma gücü paritesine göre cari fiyatlarla kaçınıcı sırada olduğunu tabloda da görebiliriz.

KİŞİ BAŞINA GELİR

(Satın alma gücü paritesine göre/ABD Doları)

1- ABD	23.120
2- İsviçre	22.100
3- Almanya	20.610
4- Japonya	20.160
5- Hong Kong	20.050
6- Kanada	19.720
7- Fransa	19.200
8- Danimarka	18.650
9- Belçika	18.160
49- Türkiye	5.170

KİŞİ BAŞINA GELİR

(Cai fiyatlarla/ABD Doları)

1 İsviçre	36.080
2- Japonya	28.190
3- İsveç	27.010
4- Danimarka	26.000
5- Norveç	25.820
6- ABD	23.240
7- Almanya	23.030
8- Avusturya	22.380
9- Fransa	22.260
10-BAE	22.020
50- TÜRKİYE	1.980

DÜNYANIN EN BÜYÜK EKONOMİLERİ (milyar dolar)

SAPGSMH		CARİGSMH	
1- ABD	5904.9	1- ABD	5935.5
2- Japonya	2509.9	2- Japonya	3509.7
3- Çin	2219.8	3- Almanya	1856.2
4- Almanya	1661.2	4- Fransa	1277.7
5- Fransa	1102.1	5- İtalya	1182.6
6- Hindistan	1069.2	6- İngiltere	1028.3
7- İtalya	1024.8	7- Kanada	567.5
8- İngiltere	967.0	8- Çin	546.2
9- Rusya	926.8	9- İspanya	546.2
10- Brezilya	808.0	10- Brezilya	426.3
11- Meksika	636.7	11- Rusya	374.0
12- Endonezya	547.4	12- Hollanda	311.3
13- Kanada	540.3	13- Avustralya	302.1
14- İspanya	515.0	14- G. Kore	296.7
15- G. Kore	391.1	15- Meksika	295.0
16- Tayland	341.6	16- Hindistan	273.9
17- İran	314.7	17- İsviçre	249.0
18- Avustralya	303.6	18- İsveç	235.0
19- TÜRKİYE	302.5	26- TÜRKİYE	115.8

Devlet elindeki iktisadi işletmeleri bile koruyacak durumdan yoksun hale gelmiştir. İç ve dış borçların faizlerini ödemekten uzak bir durumdadır. Özelleştirmeye komprador burjuvazinin bir kesimi "karşı çıkarken" diğer bir kesimi de uygulanmasından yanadır. DYP, özelleştirmeden yana olurken, ortağı SHP'de biçimsel anlamda karşı çıkma rolünü üstlenmiştir. Devletçi görünmesinin nedeni ise özelleştirilen kuruluşlardan yeterli bir pay almaması ve mevcut muhalefet odaklarının desteğini yanına çekmek içindir. Bugün Mümtaz Soysal'ın itiraz etmesi ve Anayasa Mahkemesi'nin iptal etmesi peşinde özelleştirme biçimindeki eksiklikleri tamamlamasını savun-

maktadır. Diğer önemli bir etken de ABD'nin ekonomik ve siyasal ağırlığının daha da artmasından rahatsızlık duyması ve Avrupalı emperyalistlerin bu alanda gerilemesidir.

Özelleştirme Dünya Bankası ve IMF güdümünde olmuş ana plan hazırlığı da Amerikan finans kuruluşu Morgan Guaranty tarafından yapılmıştır. Özelleştirmenin hukuki çerçevesinin belirlenmesini de içeren rapordan bir ay sonra bu doğrultuda (27.5.1986) 3291 sayılı özelleştirme yasası çıkarılmıştır. (Kanun hükmünde kararnamelerle) (KHK) Bu yasa ile özelleştirilmesi de TKKOK (Toplu Konut ve Kamu Ortaklığı Kurumu) yetkisine verilmiştir. Özelleştirme ile ilgili işlemler her türlü vergi resim ve harçtan da muaf tutulmuştur. Özelleştirme yasası gibi özelleştirilecek kuruluşlar içinde yabancı firmalara raporlar hazırlanmıştır. Özelleştirme ana planı gereği gübre, Çimento ve tekstil raporları için bu firmalara (o günün parasıyla) 2 milyar 49 milyon ödenmişti.

Özelleştirmenin bu günlerde iptal edilmesi tamamen bir hayali ihracat anımsatması pek de akla uzak değil. Haydutların ülkemizdeki yeraltı yer üstü zenginliklerini peşkeş çekmesinin soyguncu vurguncu talancı yüzlerinin ortaya çıkmasında devletin rolü sadece renk değiştirmesidir. Bugün özelleştirilecek kurumların projeleri için milyarlar yatırılmış. Binlerce işçi, işsiz kalmış işletmeler özel ve devlet kurumlarınca çalıştırılmakta kârlarına kâr katmaktadırlar. Milyarların nereye nasıl harcadığı belli olmayan bir ortama sürüklenmesi gözler önüne serilmiştir. Bugün çeşitli iş ve ev alan kişilerin mağduruyetleri şöyle olmuştur.

Mihriban Sunay, Et Balık Kurumu'nda lojman almış 625 milyon yatırmış. Sunay hanım ne parasını ne de dairesini alabiliyor.

Hamiter, Zeytinburnu tesislerinin temizlenme ihalesini alıyor. 3 milyar yatırmış hamen sözleşmesi yok. Müracat edeceği kurum da yok.

Baybars Gögez, Et Balık Kurumu'nda Ataköy lojmanlarında 700 milyona daire almış. Ne parasını, ne de daire alabilmiş. Müracaat edecek kurum bulamıyor.

Celal Oruç, Afyon'da dünya çapında bir tesis kurmak istemiş. Et Balık Kurumu'na ait tesislerde 25 milyara alıp, 5 milyarını yatırmış. 20 milyarlık yatırım planlarken sözleşmesini imzalayacak kurum bulamıyor. Parasını ve tesisini de kaybeder. İşte özelleştirmenin hayali ihracat kısmı burdan başlıyor. Bunun en önemli ayağı ülke genelinde emperyalizmin yeni haydutlar çetesine karşı örgütlenmek bu örgütlülüğü tüm anti-faşist unsurları seferber etmek karşı koymak için sınıf bilinçli proletaryanın bunun bilincinde hareket edecek bütün yönlerini ve boyutlarını işleyip açığa çıkarıp teşhir etmesi önem arz etmektedir. Bunu da yapacak olan Partizan işçiler ve Partizan Kamu Emekçileri önderliğindeki işçi sınıfı işyeri, semt, mahalle, bölge komiteleridir. Bunun dışında var olan kurumlar da harekete geçirilmelidir.

Özelleştirmenin altında yatan gerçekler.

1- KİT'ler yabancı-yerli, sermaye ortaklığıyla ekonomiyi yeniden şekillendirip parsellemesidir.

2- Ekonomi emperyalistlerin ihtiyaçlarına daha iyi cevap verebilecek şekilde sokulmasıdır.

3- ABD ve diğer emperyalist devletlerin içine girdikleri bunalımdan çıkmanın bir yolu olarak tekelci sermayenin bunlara akması, bu tip üretim tarzları üzerinde etkinliğinin pekişmesine hizmet etmektedir.

4- KİT'ler komprador burjuvazinin ekonomide ağırlığı olan kesimlere satılmasıyla, bir yandan bu kesimlerin "tekelleşmesi" ve daha da palazlanması, devletteki egemenliğinin pekişmesidir.

5- Dış ve iç borçların özellikle dış borçların ve ABD'den alınan kredilerin finansmanını sağlamak amacıyla ABD tarafından bunun uygulatılmasıdır.

6- Buralardaki denetim ve kontrolün tamamıyla yerli ve yabancı sermayenin denetimine verilmesiyle sömürü derecesinin pervasızca arttırılması, faturasının işçi sınıfı başta olmak üzere emekçi kesimlerin sırtına yüklenmesidir.

7- Devletle emekçi kesimler arasındaki çelişkinin perdelenmesi, emekçi kesimlerle, komprador burjuvazinin bazı kesimlerini karşı karşıya getirme bu yönüyle gündemi ve dikkatleri bu kesimlerin üzerinde yoğunlaştırma devletin rolünü "ikinci" plana itmesi. Çıkabilecek muhalefete "suçu" bazı kişilere yükleme yoluyla, hakem rolünde görülmesidir.

8. KİT, bünyesinde çalışan işçilerin onlarca yıllık emeklerinin karşılığı verilmeden kapıdışı edilmesi, ödenmemiş emeklerine el konulmasıdır.

9- İşsizliğin artmasıyla beraber baskı unsuru olarak kullanılması ve aşırı oranlara varan ücretlerin düşürülmesidir.

10- İşçi sınıfı yeniden örgütsüz bir duruma sokulmaktadır. Özelleştirme yoluyla el değiştiren işletmelerde ya işçi kitlesi olduğu gibi yenileniyor ya da yeniden giriş-çıkışlar yapıp sözleşmeler ve iş akitler fesh edilip, yeni şartlar ileri sürülerek düzenlenmete, elde edilen haklar gasp edilmekte ya da farklı yerlere sürgün edilerek kendisi işi bırakması için zorlanmaktadır. Bu yöntem özellikle komünist, devrimci, demokrat işçilere uygulanmaktadır. Bu da muhalefeti geriletmenin ve batırmanın bir başka yöntemidir.

“... Eğer Çin Komünist Partisi, kısa zamanda iki bin üyeli bir grup olmaktan çıkıp 60.000 üyeli bir yığın partisi durumuna gelmişse; eğer Çin Komünist Partisi, bu dönem içinde, üç milyon proleterleri sendikalar içinde örgütlemeyi başarmışsa; eğer Çin Komünist Partisi, milyonlarca köylüyü uyuşukluklarından kurtarmayı ve onlarca milyon köylüyü devrimci köylü birlikleri içine çekmeyi başarmışsa; eğer Çin Komünist Partisi, bu dönem içinde ulusal ordunun birçok alay ve tümenlerini kendine kazanmayı başarmışsa; eğer Çin Komünist Partisi, bu dönem içinde, proletarya hegemonyası düşüncesini, bir istek olmaktan çıkarıp bir gerçek durumuna dönüştürmeyi başarmışsa; eğer Çin Komünist Partisi, kısa bir süre içinde, bütün bu başarıları gerçekleştirmeyi başarmışsa, bu durum, başka şeyler yanında, onun, Lenin tarafından çizilmiş yolu izlemiş olmasıyla açıklanabilir.”

STALİN